WESTERN ROMAN

LASO

cijena 1000 d broj 778

VPA

YU ISSN 0353-2399

9 770353 239006

Louis L'Amour

JAHAČI SUMRAKA

Louis l'Amour

JAHAČI SUMRAKA

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (predsjednik Poslovodnog odbora Vjekoslav Koprivnjak)
– OOUR Informativno-revijalna izdanja
(direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić

LASO

Louis L'Amour: Jahači sumraka
Naslov originala: The Shadow Riders
Copyright: VPA

Recenzija: Marijan Krmpotić
Prijevod: Jadranka Ivčić

Laso broj 778 izlazi 9. 9. 1988.
u nakladi od 60.000 primjeraka.

I

Podigavši ramena kao da će se tako zaštititi od hladne kiše koja je neprekidno pljuštala, major Mac Traven gurne ruku ispod kaputa da se uvjeri je li mu rezervni revolver još na mjestu. Iznenadan nalet vjetra nakrivi mu šešir tako da je lice ostalo nezaštićeno na udaru kiše.

Gladan i umoran, osvrne se i preleti pogledom preko malobrojnih pratilaca.

Više nisu bili vojska. Poput njega bili su to umorni ljudi koji se vraćaju svojim kućama nakon mnogo vremena. Krenuli su ponosnim korakom kakvim koračaju ljudi s uzvišenim ciljem, a sada se vraćaju umorni, spuštenih glava, razmišljajući samo o svojim domovima.

Negdje ispred njih ležao je grad, ako se tako može nazvati to užasno mjesto. No ma kakav bio, gradić je obećavao topli obrok i odmor. A možda i pismo.

– Pazite se – upozorili su ga na polasku. – Osim nekoliko Šveđana, svi su ondje lupeži.

U kasno poslijepodne Mac je ujahao u blatnjavu glavnu ulicu gradića duž koje su se pružala dva niza trošnih drvenih koliba natopljenih kišom. Na kraju ulice nejasno su se kroz zavjesu kiše nazirali rijeka i malo pristanište.

Ispred pojedinih kuća bile su ograde za konje. U nekima je prepoznao konje poznatih vojnika koji su se kao i on vraćali iz rata.

Skrene u jedno dvorište i zaputi se prema koralu. Sjahao je upravo u trenutku kada se visoki muškarac svijetle kose pojavio na vratima staje.

– Olson?

– Taj sam – reče krupni muškarac i dade mu znak da priđe.

– Tko ti je rekao za mene?

– Kormilar na brodu u Heleni na Mississippiju. Rekao mi je da si ti jedini pošteni čovjek u ovom gradu.

Šveđanin se i ne pomakne.

– Ima još jedan – reče, a u glasu mu se osjeti neznatan naglasak.

– Koliko ostaješ?

– Jednu noć.

– Mcžeš spavati na sijenu.

– Zar ne bi mogao negdje naći kakav krevet za mene?

– Krevet s buhama. Ili krevet u kome ćeš biti opljačkan. Kreveti ovdje nisu preporučljivi.

– Rečeno mi je da me ovdje možda čeka neko pismo?

Mac Traven nije bio nimalo niži od Šveđanina, samo je bio vitkiji.

Olson pokaže rukom na omanju kuću kraj ceste.

– U dućanu ponekad ostavljaju i pisma.

– Moj je prijatelj znao da ću proći ovuda – objasni Mac. – Već četiri godine nisam čuo ništa o svojima – doda i obriše rupčićem lice vlažno od kiše. – Oni žive u Teksasu i smatraju da sam se borio na pogrešnoj strani.

Pošto se pobrinuo za konja, otputi se do dućana. U maloj zagušljivoj prostoriji okupilo se nekoliko muškaraca oko peći, a za tezgom je stajao muškarac u potkošulji.

– Što želite?

– Poštu za Maca Travena – otpovrne Mac odlučno.

Čovjek pokaže na kutiju što je stajala na stolu u kutu prostorije.

– Pogledajte u kutiji.

Čovjek koji je ušao u dućan iza njega izvadi lulu iz usta.

– Rekli ste Traven? Imate li rođaka u ovim krajevima?

– Ne, koliko je meni poznato.

– Neki Traven nalazi se u kolibi pokraj rijeke. Čovjek je ranjen. Upravo ga namjeravaju objesiti.

Ruka mu se već nalazila u kutiji. Munjevito je izvuče i skoči prema vratima. Možda je to i netko drugi, ali ipak ne smije propustiti priliku.

– Ovaj će čovjek nastradati – čuo je iza svojih leđa glas trgovca.

Opazio je kolibu među drvećem u neposrednoj blizini rijeke. Dok je trčao, otkopčao je kaput. Čim je zakoračio u malu prostoriju, znao je da su nevolje na pomolu. Dva su čovjeka držala za ruke naočitog mladića koji je krvario. Treći je muškarac spuštao omču debelog užeta prema njegovoj glavi.

Sve su se oči okrenule prema Travenu kad se pojavio na vratima s revolverom u ruci.

– Pustite ga, smjesta! – oštro zapovjedi.

Bila su šestorica. Grubi, prljavi, bradati muškarci, rođeni za izazivanje nevolje.

– Do bijesa, što misliš tko si da nam naređuješ što ćemo raditi? – dobaci jedan muklo.

Drugi ga muškarac ošine prezrivim pogledom.

– Oprostite, gospodine majore, vaše oznake više ne znače ništa. Rat je završen – naceri se.

– Rekao sam da ga pustite.

– Slušajte, majore! Uhvatili smo Reba i on će visjeti. Ako ne želite gledati, idite! Rekao bih da je vješanje preblaga kazna za Rebove.

– Upravo ste rekli da je rat okončan. Lincoln je to isto rekao. Prema tome, skinite to uže.

– Ovdje ne uvažavamo mnogo Lincolna. Uhvatili smo odmetnika i nijedan političar neće nam govoriti kako da s njim postupimo. Ni major!

Crvenokosi muškarac širokih ramena prekine ga:

– Možda bi trebalo objesiti obojicu.

Mac Traven podigne revolver.

– Skini uže s njega! Skini ga odmah!

Oklijevali su samo trenutak, a zatim podigli uže. Pustili su zarobljenika i Mac brzo zakorači prema njemu obuhvativši ga lijevom rukom oko pojasa. U tom času jedan od razbojnika izvuče pušku, no Traven munjevito opali. Metak je zaustavio čovjeka u pola kretnje. Pokušao je nešto reći, no sruši se mrtav na pod.

Ostali uzmaknuše, a Mac Traven progovori tiho, gotovo ravnodušnim glasom:

– Ako umijete brojiti, momci, znate da imam još dovoljno metaka u revolveru. Vidjeli ste da dobro gađam. Samo jedan od vas može preživjeti – nasmiješi im se ljubazno. – Tko želi biti taj sretnik?

– Nije vrijedno pokušaja – odvrati crvenokosi hrapavo. – No nije nam jasno zašto oficir savezne vojske spašava jednog južnjačkog odmetnika?

– Kako ste i sami rekli, rat je završen, a on više nije u vojsci. Osim toga, imam i bolji razlog - hladno će Mac Traven. – On je moj brat.

Ne skidajući pogleda sa zapanjenih ljudi, on upita brata:

– Dale, možeš li hodati? Moramo se izvući odavde.

– Tor... – promuca Dal Traven – ... torba.

– Svi uza zid! – vikne Mac pokazavši revolverom.

U dnu prostorije ugleda platnenu torbu. Zgrabi je, pa pridržavajući brata, zajedno s njim krene prema vratima.

– Mi ti nećemo praviti neprilike – javi se crvenokosi. – Ali čovjek kojega si ubio ima mnogo prijatelja.

– Imaš li konja, Dale? – upita Mac brata kad su izašli iz kuće.

– Bonnie Prince je u staji. Zato su me i htjeli objesiti – objasni mladić nesigurnim glasom. – Htjeli su mog konja, pušku i torbu. Priča o južnjačkom odmetniku samo im je poslužila kao izgovor.

– Možeš li držati revolver i paziti na vrata dok ja izvedem konja?

– Pokušat ću, Mac. Slab sam, ali još mogu pucati.

Najprije osedla Princea, konja kojega je poznavao i kojega je uzgojio, a zatim požuri do Olsonove staje.

– Treba mi konj.

– Osedlaj ga, a ja ću ti pripremiti hranu.

Olsonu nije trebalo mnogo objašnjavati. Čuo je pucnjavu.

Mac pomogne Dalu da uzjaše, a Šveđanin mu pruži vrećicu s hranom i bocu kave.

– Sjajan si, Olsone – snažno Mac stisne Šveđaninu ruku. – Ako ikada dođeš u Teksas, bit ćeš naš gost.

– Možda ću zaista doći.

– Na Zapadu postoji izvrsna zemlja za farme i čovjek poput tebe ondje bi bolje živio no u ovoj jazbini.

– Mislim da ću vas poslušati – široko se nasmiješi i mahne im rukom na pozdrav.

– Možeš li jahati, Dale? – upita Mac zabrinuto. – Ne brini. Mogu izdržati. Želim samo što prije stići kući. Čeznem za majčinim stolom i svojim najbližima.

I ja! Hajdemo!

Krenuli su u mrak. Mac je znao da će uskoro morati pronaći mjesto za odmor. Njegov sivac bio je suviše iscrpljen da bi mogao nastaviti put.

U daljini su ugledali kuću s osvijetljenim prozorima.

– Netko je bolestan – promrmlja Mac. – U ovo doba noći nijedan farmer ne bi bio budan ukoliko nije posrijedi bolest.

– Jesi li čuo što o našima? – upita Mac dok su jahali prema kući.

– Misle da sam mrtav. Trebalo nam je šest tjedana da se nakon jedne bitke pridružimo glavnini naše jedinice, tako da su nas već smatrali mrtvima.

U obližnjoj šumici pronašli su stari ambar pun suhe mirišljive slame. Privezali su konje i Dal se ispruži na sijenu. Trenutak zatim utonuo je u dubok san.

Mac se zagleda u mrak: još je padala kiša. Oslušne, a zatim se i on ispruži na sijenu.

Četiri godine* su prošle otkako nije bio kod kuće. Njemu je trideset, a ocu šezdeset i pet. Majka je desetak godina mlađa od oca. Ne sjeća se koliko je godina sestri. Djevojke se brzo mijenjaju u dobi od četrnaest ili petnaest godina.

Kada je izbio rat, pobjegao je iz Teksasa, noću, smatrajući da se mora boriti za jedinstvo zemlje. Dal nije dijelio njegovo mišljenje, te se pridružio teksaškoj konjici.

Ležao je na leđima s rukama pod glavom i osluškivao. Mrmorenje kiše po krovu uspaljivalo ga je, a umor je bio toliki da se s naporom otimao snu. No znao je da ne smije zaspati jer se svakakva skitnica može došuljati noću.

Prije rata proveo je četiri godine s teksaškim rendžerima i gotovo neprekidno se borio s Komančima, Kiovama, banditima na granici. Nakon dolaska u Ohio zapazili su njegovu vještinu i brzo je napredovao u činovima.

Sada napokon ide kući. Četiri godine među rendžerima i četiri godine u vojsci, to je zbilja mnogo. Za vrijeme jednog patroliranja s rendžerima zapazio je ranč, na kome njegovi sada žive, te ga kupio od starog Sandovala koji je želio posljednje godine života provesti u San Antoniu. Bio je to golemi krasan posjed koji je pružao mnoštvo ogućnosti za uzgoj stoke. Zatim je odjahao u posjet starom poglavici Komanča. Zvao se Rising Water.

Starac ga je mudro promatrao neko vrijeme prije no što je prozborio.

– Jesi li ti prijatelj Komanča? – upitao ga je.

Borio sam se protiv njih, doduše, ali smatram da su veliki ratnici. Cijenim njihovu hrabrost. Ako mi predstavnik vašeg plemena dođe u miru, ja ću ga dočekati prijateljski – reče i pokaže na stvari koje je postavio preda se, pa nastavi: – Ovu sam zemlju kupio od Sandovala. Uz to dajem vama Komančima ovih dvadeset noževa, dvadeset pokrivača, tri vreće šećera i pet goveda, a idućih pet godina svake ćete godine dobijati još po pet.

Dalov glas trgne ga iz misli:

– Mac, ovi su razbojnici znali tko sam.

Mac se zamisli. Što bi to moglo značiti?

– Čuo sam ih, Mac. Jedan je spomenuo naše prezime. Rekao je da je bolje otarasiti se još jednog Travena.

Mac se naglo uspravi.

– Jesi li siguran? Daleko smo od Teksasa.

– Siguran sam. Čovjek koji je u mene pucao jahao je našu kobilu Baby.

Mac se ukoči. Baby je očev sivac kojega su uzgojili nedugo nakon dolaska na ranč. Iznenada osjeti strepnju. Nije li se na ranču dogodilo kakvo zlo? Ili je u pitanju samo ukraden konj?

II

Idućega jutra Mac je prvi ustao i naložio vatru.

– Miriše kava – promrmlja Dal otvarajući oči. – A vatra širi ugodnu toplinu – nastavi zadovoljno se protežući.

– To je sažeta sunčeva energija, momče – reče Mac. – Godinama drvo hvata sunčevu energiju i čuva je za ovaj trenutak. Vatra koju vidiš je zarobljen sunčev sjaj –

dometne sa smiješkom i namigujući.

Dal pažljivo ustane i posegne za čizmama.

– Sjećam se kada biste otac i ti zapalili vatru rano ujutro – promrmlja čežnjivo. – Nikada poslije nisam toliko uživao u toplini vatre, osobito kada sam je morao sam naložiti. A tek majčin doručak. Ne može se usporediti ni sa čime. Sjećanja na ta krasna jutra proganjala su me svih ovih godina.

Mac mu pruži komad sušene govedine i kruha. Šutke su jeli.

– Tebe barem čeka Kate – progovori Mac.

– Nadam se da čeka. Nas smo se dvoje na neki način vezali jedno za drugo, i to bez mnogo riječi i obećanja.

Popili su kavu i ugasili vatru. Zatim je Mac osedlao konje i pomogao bratu da uzjaše.

Mac Traven je pažljivo izbjegavao glavne putove. Ako je ubijeni razbojnik doista imao rođaka i prijatelja, lako bi mogli poći za njima u potjeru.

Do podneva su prešli više od dvadeset kilometara i Mac osjeti olakšanje. Baci pogled na Dala i zapazi da se mladić jedva drži u sedlu. Pogledom potraži mjesto gdje bi mogli zastati i odmoriti se. Nakon kraćeg oklijevanja zaputi se prema uskoj stazi što je završavala u šumarku u blizini kojega je tekao potok.

Posvuda je vladala tišina. Mac pomogne Dalu da sjaše i ispruži se na travi.

– Žao mi je – mrmljao je Dal.

– Nećemo se izlagati opasnosti i ložiti vatru – izjavi Mac, pretražujući pogledom okoliš.

– Imaš li novaca? – upita Dal.

– Veoma malo – glasio je odgovor. – Žvači taj komad govedine da što više traje. Čeka nas dugi put. Kada malo odmaknemo od glavnog puta, mogli bismo pronaći kakvu divljač za jelo ili kakvu farmu na kojoj bi nas nahranili. Valjda će nam se kakva žena smilovati – dometne sa smiješkom.

– U tome si uvijek bio dobar – primijeti Dal suho. – Žene su oduvijek prema tebi bile susretljive. U svakom pogledu.

– Ponekad sam imao sreće – složi se Mac.

Pošto su se konji odmorili, braća su uzjahala i nastavila put. Mac nakon nekog vremena skine kaput i sveže ga iza sedla.

Tri su dana jahali prema jugozapadu, gotovo bez odmora. Zora ih je svakog dana zatjecala u sedlu, ali nijednom nisu naišli na kakvu kuću. U nekoliko su navrata zapazili tragove konja i kola.

Do četvrtog dana Dal se već bio oporavio, pa je mogao sakupljati drva i ložiti vatru.

– Krasan je osjećaj biti kod kuće – mrmljao je gledajući prema jugu u nepregledne ravnice obrasle travom.

– Otac će se veseliti našem povratku – dometne Mac. – Dobro će mu doći pomoć u vođenju imanja. Dakako, imao je Jessea, no ni naša pomoć neće mu biti suvišna.

– Možda je i Jesse otišao od kuće – primijeti Dal zamišljeno. – Pričao je nešto o odlasku u rat.

Mac se okrene u sedlu i pažljivo zagleda u okolicu. Opasnost je vrebala na svakom koraku, osobito nakon rata. Mnoštvo odmetnika vrzmalo se po putovima i vrebalo priliku da nekoga opljačka.

Nakon rata cijela je zemlja bila suočena s teškim razdobljem nestašice. Na Jugu je ukinuto ropstvo, a imanja opustošena. Pojedinci nisu imali novaca da unajme

radnu snagu. Nedostajalo je hrane i odjeće.

Ni na Sjeveru situacija nije bila mnogo bolja. Zatvarale su se tvornice oružja i mnogo je ljudi ostajalo bez posla.

– Imamo sreću, Dale – promrmlja Mac. – Imamo ranč, barem nećemo biti gladni. Teksas nije pretrpio veća pustošenja u ratu, pa ako budemo svi prionuli na posao, imanje će ubrzo procvjetati.

– Jedva čekam da vidim Kate – sanjalački će Dal. – Nisam mogao ni sanjati da će mi toliko nedostajati.

Mac se ponovo osvrne. Četiri južnjačka vojnika pojavila su se na obzoru. Samo je jedan jahao, a trojica su pješačila. Jamačno su se smjenjivali. S druge strane, pred njima je ležalo manje imanje. Iz dimnjaka se dizao dim, no koral je bio prazan.

Dal se posve oporavio i Mac nije mogao da ne pomisli na Kate. Ta je djevojka odista bila dobra, no čeka li Dala? Nisu bili zaručeni, a možda se pročulo da je Dal mrtav. Što je djevojka uradila? Je li našla drugog muškarca? Čeka li Dala razočaranje?

Zašli su dublje u šumu. Mac izvuče pušku. U blizini su mogli biti i neprijateljski raspoloženi Indijanci.

Idućeg jutra Mac je ubio jelena pokraj rijeke.

– Približavamo se kući – promrmlja Dal stavljajući komad pečene divljači u usta. – Sjećam se da smo jednom lovili bizona u blizini ove rijeke.

– Budemo li imali sreće, sutra ćemo biti kod kuće.

Tokom poslijepodneva nebo se zastrlo tamnim olovnim oblacima, a iz daljine se čula grmljavina.

– Kiša – uzvikne Dal ljutito. – Smočit ćemo se ako ne nađemo kakav zaklon.

Mac kimne i ustane. Popne se na uzvisinu pokraj rijeke i pažljivo promotri okolicu. S desne strane, nedaleko od mjesta na kome je stajao, opazi krov neke kuće i pozove brata.

– Dale, dođi brzo ovamo.

Koral kraj kuće bio je prazan, a iz dimnjaka se nije vijao dim. Ipak su uredno složena drva uz vrata brvnare predstavljala neki znak života i oni pohitaju prema ulazu.

– Dale – dobaci Mac bratu preko ramena. – Povedi konje do korala dok ja istražim unutrašnjost kuće.

Odlučno pokuca na vrata, no nije dobio odgovor. Otvori vrata i uđe.

Štednjak, krevet, stol i jedna stolica bili su sav namještaj. Sve je bilo prekriveno prašinom. Jedna su vrata vodila u drugu sobu. Mac zastane, čekajući Dala.

Ipak je imao osjećaj da netko ovdje živi. Baci pogled na druga vrata i vikne:

– Ima li koga?

Čuo se tresak groma i koraci u trku. Bio je to Dal. Mladić se obazre oko sebe. Pogled mu se zadrži na vratima što su vodila u susjednu prostoriju.

– Bio si ondje? – upita Maca.

– Ne, još nisam. A ti, što si pronašao u hambaru?

– Tri dobra konja, ali napola izgladnjela. Bacio sam im nešto sijena.

Mac dohvati kvaku i naglim trzajem otvori vrata. Dal je držao u ruci revolver.

Najprije su ugledali prozor, zatim krevet, stolicu i veliki ormar za odjeću. Zaprepašteno su zurili u krevet.

Neko dijete sjedjelo je na krevetu, grčevito stežući krpenu lutku. Bila je to djevojčica od sedam ili osam godina. Plava kovrčasta kosa neuredno joj je padala na ramena.

– Zdravo! Jesi li ti moj tata? – upita djevojčica.

III

Mac Traven je polako dolazio k sebi.

– Ja? Ne, nisam. Zar ne poznaš svog oca? – pokuša se našaliti.

– Ne, gospodine – glasio je ozbiljan odgovor. – Otišao je u rat kad sam bila sasvim mala. Mama je rekla da će se uskoro vratiti. Rekla je da je rat završen.

– Istinu je rekla – potvrdi Mac. – A gdje je tvoja mama?

– Otišla je. Došli su zli ljudi i odveli je. U početku nisam mislila da su zli jer su imali sive uniforme – pokazala je prstićem na Dala – poput njega. No poveli su moju mamu. Odvukli su je silom.

– A tebe su ostavili ovdje? Posve samu?

– Mama im nije rekla za mene. Mislim da nije. Mislim da je znala da dolaze, jer je bila uplašena. Rekla mi je da zli ljudi odvode žene. Meni je naredila da šutim i budem mirna ako se to dogodi i da čekam tatu koji će doći.

– Kako se snalaziš? – zanimalo je Dala. – Jesi li jela štogod?

– Jesam! Imam mlijeka, sira i kruha što ga je mama pripremila za tatu.

– Koliko si dugo ovdje sama?

– Vidiš? – djevojčica pokaže na kalendar što je visio iznad kreveta: – Ogrebotinom sam označavala dane. Četiri ukupno.

– Možemo li ostati ovdje noćas? – upita Dal. – Idemo kući.

– Želim da ostanete – reče djevojčica. – Noću se ponekad bojim biti sama.

– Kako se zoveš, dušo – upita Mac blago.

– Susan. Susan Atherton – ponosno se uspravi djevojčica.

Dal i Mac izmijene poglede.

– Jim Atherton? – promrmljaju gotovo glasno.

– Da. Jeste li ga poznavali?

– Jesam, iz viđenja – reče Dal, a lice mu naglo problijedi, te se zaputi prema vratima. – Idem po drva, Mac? Hoćeš li mi pomoći?

Uskoro su se našli izvan kuće.

– Mac – prozbori uzbuđeno Dal. – Moramo djevojčicu povesti sa sobom. Jim Atherton je mrtav. Ubijen je posljednjeg dana rata.

– A što je s majkom? Odveli su je ljudi u sivim uniformama.

Dal se na trenutak zamisli.

– Možda je to bio pukovnik Ashford. Zaputio se ovamo, ali ne vjerujem da bi uznemiravao žene. Želio je da pođem s njim i nastavim borbu. Za Ashforda rat još nije okončan. Gnerala Leea je smatrao izdajicom i kukavicom zato što je potpisao predaju.

– Bit će bolje da uđemo i pobrinemo se za dijete.

– Dovraga, Mac! Što se to događa s muškarcima? Odvesti jednu ženu tko zna kamo!

– I na našem imanju ima žena, Dale – upozori ga brat.

– Znam – zabrinuto će Dal. – No sada nema smisla nastaviti put. Dotukli bismo konje. Krenut ćemo rano ujutro.

Ušli su opet u kuću.

– Susan? – priđe Mac djevojčici i klekne kraj kreveta. – Sutra ujutro odlazimo i mislim da je najbolje da i tebe povedemo. Tvome ćemo ocu ostaviti poruku da si kod nas.

Djevojčica ih je ozbiljno promatrala širom rastvorenih očiju.

– Mama je kazala da čekam tatu.

– Dušo, rat je završen, ali tvom će ocu trebati više vremena da dođe kući. Ne znamo gdje je. Možda pješači izdaleka. Bit će bolje da pođeš s nama.

U podrumu su pronašli slanine, krumpira, mrkve i luka. Mlijeko je bilo u hladnoj kamenici pokrivenoj kamenom pločom. Počelo se kiseliti, ali se još moglo piti. Uz to su našli i maslaca i malo sira.

– Majka ti je jamačno bila veoma vrijedna – primijeti Dal dok je Mac stavljao hranu na stol.

– I ja sam joj pomagala - napomene djevojčica važno. – Umijem sve raditi.

– Koliko ti je godina, Susan?

– Osam. Pomagala sam majci u svemu. Znam pomusti kravu i napraviti maslac. Pomagala sam joj i u vrtu.

Nekoliko je trenutaka šutke jela, a zatim podigne glavu.

– Ima li djevojčica tamo gdje vi živite? – upita.

– Imamo sestre, od kojih jedna nije bila mnogo starija od tebe kada smo krenuli u rat. No to je bilo prije četiri godine.

Poslije večere Mac zagrli djevojčicu.

– Pođi na spavanje, dušo, i ne brini. Noćas te mi čuvamo.

Poslije njena odlaska braća su pila kavu i povremeno bacala cjepanice na vatru.

– Što znaš o Ashfordu? – upita Mac.

– Bio je žilav čovjek, dobar vojnik, ali rat mijenja ljude. Oko sebe je okupio loše ljude. Što se rat više bližio kraju, oni su se sve više ponašali kao razbojnici, a on im je to dopuštao, želeći ih zadržati uza se. Posljednje što sam o njemu čuo bilo je da je zajedno sa svojim ljudima krenuo prema Meksiku.

Noć je protekla mirno.

Svanulo je hladno i sivo jutro. Osedlali su konje, a bisage napunili slaninom i povrćem.

– Povest ćemo jednog konja, a ostale osloboditi. Rijeka je blizu, a livade su pune trave – primijeti Mac.

Susan je ušla u kuhinju odjevena za put. U ruci je držala svežanj odjeće i šešir široka oboda. Na trenutak ih je nijemo promatrala.

– Uzmi nešto za jelo – prekine Dal tišinu. – Dug je put pred nama.

– Dobro, premda nisam gladna.

Dal pomogne djevojčici da uzjaše.

– Što će biti ako se mama vrati?

– Ostavili smo poruku – promrmlja Mac izbjegavajući njen pogled. – Ne brini, dušo!

Kad su stigli od prve uzvisine, Susan se okrene i zagleda prema kući.

– Ti misliš da se tata neće vratiti, zar ne? – upita djevojčica Maca.

Mac pokuša progovoriti, ali ga je nešto steglo u grlu. Naposljetku položi ruku na Susanino rame.

– Bojim se da neće, Susan. Ratna su vremena bila teška za sve nas. Mnogo je vojnika izgubilo živote.

– I moj tata?

Da, dušo, bojim se da jest. Poznavao sam Jima Athertona – javi se Dal. Možeš biti ponosna na svoga oca. Bio je izvrstan vojnik.

– Mama se jedne noći probudila u plaču. Mislim da je znala. Osjećala je da ga više nema.

Mladići izmijene poglede pune suosjećajnosti i šutke nastave put.

U podne Mac Traven naglo zaustavi konja.

– Dale! Gledaj!

Mac pokaže na tragove što ih je ostavila velika skupina jahača koji su gonili stoku i jedna kola. Konji bijahu potkovani.

– Ima ih tucet, možda i više. Možda su to oni, Mac – promrmlja Dal. – Bit će bolje da požurimo.

– Stići ćemo ih tek o zalasku sunca, a kad se to dogodi, moramo biti veoma oprezni.

– Jesu li to ljudi koji su poveli mamu?

– Možda, Susan. Ako dođe do kakvog okršaja, brzo sjaši i trči u zaklon.

Mac Traven još jednom pogleda tragove.

– Morat ćemo se uskoro ulogoriti. Trag je star dva li tri dana. Uskoro će kiša i to će usporiti njihovo kretanje.

– Nisam siguran. Otimaju žene i znaju da će netko prije ili poslije poći u potjeru za njima.

– Pitam se kako nisu pregledali kuću i poveli djevojčicu.

– Mama se nalazila na pašnjaku s kravom. Gledali su prema kući, ali nisu prilazili – umiješa se djevojčica.

– Bilo im je dovoljno da povedu ženu – napomene Dal. – Bojali su se da u kući ne zateknu naoružanog muža.

U kasno poslijepodne zaustavili su se na časak da odmore konje. Dal je nestrpljivo koračao proplankom i kleo. Mac se ispružio u travi.

– Ne uzrujavaj se, Dale. Štedi snagu. Trebat će nam kad ih stignemo.

– Ako se to uopće dogodi. Što ako stignu do naše kuće prije nas? – gunđao je zabrinuto.

– Otac i Jesse su kod kuće. Umiju rukovati oružjem.

– Ako budu kod kuće. Mogu biti na pašnjaku ili negdje drugdje, a ovi razbojnici ne trate vrijeme.

Nastavili su pratiti tragove, pažljivo se približavajući svakom šumarku i zavoju iza kojeg su mogli biti razbojnici.

– Čini se da idu pravo na naše imanje – uzvikne Mac. – Kao da znaju gdje se nalazi. Dovraga, možda ih predvodi netko tko poznaje ovaj kraj! U tom slučaju možemo predvidjeti njihov slijedeći logor – dometne zamišljeno češući bradu. – Mi imamo najbolju vodu u cijelom kraju.

Počela je padati kiša i Dal zastane da prebaci ogrtač preko Susan. Nekoć je pripadao njenom ocu i pokrio ju je poput šatora.

– Ima mjesta za dvoje – reče on smijući se. – Možeš li izdržati, dušo? Nije ti teško?

– Mogu, gospodine. S mamom sam odlazila često u grad. Jahale smo više od četrdeset kilometara.

Kiša je lagano sipila, no tragovi pred njima bijahu dovoljno vidljivi.

– Koliko su daleko? – upita Dal brata.

– Oko desetak kilometara – odvrati ovaj proučavajući tragove. – Petorica jahača su se izdvojila poput neke prethodnice.

– Najbolje da skrenemo na zapad i dođemo do klanca u blizini našeg hambara – predloži Dal. – Moći ćemo im se neopazice približiti.

Nedugo zatim našli su se iza golemе stijene u blizini njihova imanja. Ništa se nije čulo osim šuma kiše.

– Susan – reče Dal – nemoj vikati ako vidiš mamu. Razbojnika je mnogo, a nas smo samo dvojica. Možda ćemo morati pričekati da se spusti noć.

– Šutjet ću – obeća djevojčica.

– Sjajna si, dušo – pohvali je mladić. – Mac, imali smo sreće što smo naišli baš na Susan, zar ne?

Mac se iznenada ukoči. Upre prstom na zaklana bika što je ležao na zemlji u blizini grmlja. Najbolji komadi mesa bili su odrezani, a ostalo prepušteno kojotima.

– Bojim se da je prošlo već više od dva dana – promrmlja zabrinuto. – Došli su i otišli.

– Moramo paziti kada budemo prilazili kući. Tata bi mogao pucati.

Oprezno su se približavali stražnjem dijelu imanja. Prvo su ugledali krov. Iz dimnjaka se nije vijao dim. Dal naglo obode konja.

– Dovraga! – jurne s revolverom u ruci u prazno dvorište.

Mac pojuri za njim. Vrata hambara bila su otvorena. Unutra nije bilo nikoga. Zaputi se prema koralu i zastane.

Stari pas Shep ležao je nepomičan na zemlji s komadom sive tkanine u gubici. Mac opsuje. Susan ga tužno pogleda.

– Je li to bio tvoj pas?

– Naš pas – ispravi je mladić. – Svi smo ga voljeli. S nama je od moga djetinjstva.

Dal izađe iz kuće.

– Bili su ovdje – procijedi. – Nema ni traga tati, mami, Gretchen. Jesse je bio kod kuće. Spavao je u krevetu. Jamačno su i njega poveli sa sobom.

Mac polako sjaše i spusti Susan na zemlju.

– Moramo odmoriti konje. Čeka nas još mnogo sati jahanja. Bit će bolje da pripremimo hranu.

– Ti se pobrini za jelo, a ja ću za to vrijeme pogledati uokolo – reče Dal.

Ispunjen gorčinom, Mac je ušao u kuću. Mama, tata, Gretchen, čak Jesse – svi su odvedeni. Kakav je čovjek taj Ashford, ako je on to učinio?

Rezao je slaninu u kuhinji kada je Susan ušla.

– Žao mi je zbog tvog psa – rekla je djevojčica.

– Bio je odista dobar, Susan. Nikada nikoga nije napao. Pretpostavljam da su razbojnici zgrabili moju sestru i on ju je pokušao obraniti.

– Što ćeš uraditi?

– Poći za njima, Susan. Moramo to uraditi.

Uto u kuhinju uđe Dal.

– Kod Wyattovih se vidi svjetlo. Čini se da su njihovu kuću mimoišli. Ako je tetka Maddy ondje, mogli bismo kod nje ostaviti Susan.

U Susaninim očima zasjaju suze.

– Ostavit ćete me? – šapne tužno.

– Moramo, dušo. Kada dostignemo razbojnike, nastat će pucnjava, a ne želimo tebe izvrgnuti opasnosti. Osim toga, zavoljet ćeš tetku Maddy. Ona je dobra. Izvrsno kuha i uživa kada se može o nekome brinuti. Siguran sam da će ti kod nje biti dobro.

– Mac, oni putuju veoma brzo – prekine ga Dal. – Rekao bih da idu prema Meksiku, a onamo se zaputio Ashford. Želi prikupiti snage, vratiti se i ponovo započeti borbu.

– On je lud! Jugu je dosta rata, sjeveru također – uzvikne Mac.

– Ali nije po njegovom mišljenju, Mac. Taj je čovjek pravi fanatik. Ništa ga neće zaustaviti.

– Dale? Dale, što je s Kate?

Dal je neko vrijeme šutio, pa tek poslije toga odgovorio:

– Mac, možda bi trebalo da pođemo do grada?

Mac odmahne glavom.

– Nemamo vremena, Dale. Zaustavit ćemo se kod Maddy i napisati poruku za Kate.

IV

Rumena i nasmiješena, pedesetogodišnja Maddy dočekala ih je na pragu.

– Prepoznala sam vas, momci, izdaleka – dobaci dobroćudno. – Nitko ne jaše kao Travenovi. Sretna sam što ste došli. Sjašite i uđite.

– Ne možemo, Maddy. Moramo u potragu za našima. Što se ovdje dogodilo?

– Ne znam točno što se zbilo na vašem imanju. Bila sam na pašnjaku kad sam čula pucnjavu. Mislila sam da su to Indijanci, zgrabila pušku i bacila se na zemlju. Onda sam ih ugledala. Bila su sedmorica, odjeveni u otrcane uniforme. Zapucala sam i oni su pobjegli misleći da sam muškarac. Shvatila sam da ne žele borbu. Htjeli su uzeti sve što mogu, ali bez pucnjave. Poslije sam pregledala vaše imanje. Čini se da su vaše iznenadili. Oca su vam ranili i ostavili ga, smatrajući ga mrtvim. Majka ga je odvela k liječniku u Austin. Ranili su i Jessea, ali su njega poveli zajedno s Gretchen. Ubacili su ih u kola s drugim djevojkama koje su usput oteli. Poveli su i Kate – reče nakon kraćeg oklijevanja. – Frank Kenzie ih je pokušao u tome spriječiti.

– Kenzie? – prekine je žustro Dal. – Zašto on?

– Ovdje se proširila vijest da si ti mrtav – reče žena. – Kenzie je počeo oblijetati oko Kate. Imao je lijepu kuću i želio ženu.

Dal bijesno prokune.

– Ne možeš osuđivati djevojku – nastavi Maddy. – Četiri godine su prošle. Zašto bi čekala čovjeka za kojega je vjerovala da je mrtav?

– Mogla je čekati – tvrdoglavo će mladić.

– Frank Kenzie ti doduše nije ravan, ali u ratnim vremenima djevojka nema velikog izbora.

– I što se dogodilo? – umiješa se Mac.

– Kenzie je pokušao spriječiti odmetnikę da povedu Kate i dobio je metak u čelo.

– Možeš li uzeti Susan? Ona će ti objasniti što se dogodilo. Njen se otac borio rame uz rame s Dalom.

– Dakako da mogu – klikne Maddy i pljesne rukama. – Veoma sam osamljena u posljednje vrijeme. Susan, sjaši, dušo i uđi! Imam lijepu sobu za tebe i punu kutiju slatkiša.

Mac zagrli djevojčicu.

– Pomogni tetki Maddy, dušo. Mi ćemo ti dovesti majku natrag.

Braća su nastavila put na jug.

– Gle, tragovi! – odjednom će Mac, a zatim se još pažljivije zagleda u tragove. – Tragovi su posve jasni! Šest ili sedam žena i čuvar. Ovdje je čuvar zabio pušku u zemlju – primijeti uzbuđeno. – Čini se da smo im konačno za petama. Samo smo dva dana udaljeni. Možda i manje.

– Ashford je vojnik, to ne smijemo zaboraviti – reče Dal. – Postavljat će straže na začelju, to više što očekuje potjeru. Moramo biti veoma oprezni.

– A ovo ovdje mogao bi biti trag Jesseove cipele. Vidiš? Zajedno je sa ženama.

– Prošle su četiri godine – uzdahne Dal – ali trag doista nalikuje na njegov.

Te su se noći ulogorili kraj potoka. Dal je spavao, a Mac čuvao stražu. Lagano šećući proplankom, grozničavo je razmišljao tko bi im mogao pomoći. Dvojica protiv do-

bro čuvanog logora neće napraviti ništa.

Idućega jutra, dok su pili kavu, Mac se obrati Dalu:

– Stric Jack Traven ima kuću u blizini. Možda bismo ga mogli potražiti.

– Ako nije u zatvoru – naruga se Dal.

– Mogli bismo ga moliti pomoć. Pričao je da ima mnogo prijatelja među odmetnicima. Sjećaš li se? Pomagao im je i skrivao ih. Dobro bi nam došla njihova pomoć.

Kamenčić se zakotrlja među stijenama i Dal se baci na zemlju iza jednog stabla. Mac izvuče pušku.

– Lijepo je što me se sjećate, momci – začuje se glas – a kava miriše i naprosto mami.

Jack Traven pomoli se iza stijene, nasmiješen, s otrcanim crnim šeširom na glavi.

– Mac, spusti pušku! Nećeš valjda pucati u jadnog starca, zar ne?

– Nikad nećeš biti star, Jack – nasmije se Mac. – Dođi i sjedi! Gdje si ukrao tog konja?

– To nije lijepo od tebe, mladiću. Znaš da nikada nisam ukrao nešto što mi ne treba. A ovoga ovdje dao mi je tvoj tata.

– Kako si nas pronašao?

– Pazio sam na put. Vaša majka poslala mi je poruku o tome što se dogodilo. Znao sam da ćete poći za svojom sestrom i zaključio da vam treba pomoć.

– Koliko su odmakli ispred nas?

– Dva dana. Čini mi se da su krenuli prema Gulf Coastu. No promijenili su smjer kada im je u logor dojahao neki čovjek na crnom konju. Zacijelo prijatelj, jer je odmah pošao prema šefu. Čini mi se da su zapravo čekali njegov dolazak. S druge strane granice trguje se ženama, a osobito su na cijeni bijele žene, i to plavuše. Kupuju se i muškarci, crni ili bijeli, za rad u rudniku. Naši su razbojnici krenuli prema Gulf Coastu da dočekaju brod koji krijumčari robove. Čuo sam da se taj Ashford bavio krijumčarenjem robova i prije. Vodio ih je na svoju plantažu, tjerao da rade tjednima, a zatim prodavao.

– Kakav je on, dovraga, čovjek? – upita Mac. – Čime opravdava prodaju ljudi?

Jack sliježe ramenima.

– Neki će ljudi napraviti bilo što što im omogućuje zaradu. Ako to ne urade oni, uradit će netko drugi. To im je najčešće isprika – reče starac, zašuti i značajno pogleda Maca. – Na istoku odavde nalazi se jedan grad, na jugu također. Ako imate novca, mogli bismo kupiti nešto hrane i saznati kakve vijesti.

– Koji grad?

– Imamo izbor. Najbliži je Victoria, a ima i drugih. Što više razmišljam, mislim da bi i Ashford mogao odjahati u Victoriju, dakako bez žena i kola.

Mac je grozničavo razmišljao. Na jugozapadu od Victorije nalazi se rijeka Guadalupe, obrasla gustom šumom, koja predstavlja savršeni zaklon. Ako Ashford sa svojim ljudima bude jahao u grad, žene i čuvare mogao bi ostaviti u blizini rijeke.

– Držim da je tvoja zamisao dobra, Jack – rekao je Mac.

V

Nedugo zatim obreli su se u gradu. Pošli su do konjušnice.

– Ima li mnogo stranaca danas u gradu? – upita Mac sjedokosog Teksašanina.

– Vidio sam nekoliko vojnika u južnjačkim uniformama – odvrati čovjek nakon kraćeg razmišljanja.

– Moj se brat s njima borio – nastavi Mac. – Ja sam, međutim, prihvatio ideje starog Sama Houstona.

– I ja, premda sam Teksašanin.

– Dolje uz Guadalupe ulogorili su se neki odmetnici – napomene Mac. – Navodno su se borili na strani južnjačke vojske.

– Znam o kome je riječ. Vidio sam jutros nekolicinu u salunu, a nekoliko ih je maločas ušlo u dućan.

– Najprije ćemo kupiti što trebamo – reče Mac kad su se našli na ulici i okrene se stricu: – Jack, poznaju li te ovi ljudi?

– Ne bih rekao.

– Pođi u salun i poslušaj što govore – reče Mac, a zatim se okrene bratu. – Ti ostani vani, za slučaj da se nešto dogodi. Ja imam novaca i na brzinu ću obaviti kupovinu.

U dućanu su za tezgom stajala dva muškarca u sivim uniformama. Obojica bijahu prašnjavi i neobrijani.

– Žao mi je – govorio je trgovac u bijeloj košulji. – Južnjački novac više ne vrijedi i ne mogu ga uzeti.

– Kako to mislite, nije dobar? – pobuni se jedan od dvojice. – Borio sam se za našu stvar i dobio ovaj novac.

– Iskreno žalim, gospodo, ali morat ćete platiti u zlatu ako želite robu.

– Slušaj – zaprijeti snažan čovjek sijede brade – ne želimo neprilike, ali na rijeci nas čeka trideset ljudi koji kažu da je ovaj novac dobar. Želite li da dođu ovamo i to dokažu?

Trgovac se nasmije.

– Imate trideset ljudi? A mi imamo tri stotine onih koji mogu nositi oružje i njime rukovati. Ti su ljudi očvrsli u borbama s Komančima. Možete dovesti svojih trideset kad god želite. Neki će možda i izaći iz grada, ako budu dovoljno brzi.

Trgovac se još smiješio, ali mu se u oči uvukla hladnoća puna prijetnje.

– Predlažem da doneste zlato ili zaboravite na kupovinu – završio je odlučno.

Mac je šutke promatrao. Jedan od dvojice se obazre i zagleda u njegov šešir.

– Poznajemo li se?

– Ne bih rekao – reče Mac mirno. – Veoma sam izbirljiv kada je u pitanju moje društvo.

– Što? Što kažeš?

– Molim vas – obrati se trgovac Macu – znam kako se osjećate, ali nemojte ovdje započinjati sukob.

– Što si rekao? – ponovi bradonja pitanje. – Samo ponovi!

– Vi ste s onom grupom što se ulogorila na rijeci? U cijelom svom životu nisam vidio toliko vrsta žigova na stoci – primijeti Mac podrugljivo.

– Kupujemo stoku – odvrati bradati muškarac oštro.

– Južnjačkim novcem? – mirno će Mac. – Čini se da ste veoma uvjerljivi u svome nastupu s prodavačima.

– Frank – javi se drugi muškarac – moramo se vratiti. Hajdemo!

Uhvati Franka za ruku. Ali je ovaj istrgne.

– Samo trenutak! Želim znati što ovaj ovdje misli reći.

Mac Traven se ljubazno nasmije.

– Znatiželjan sam. Nije ni čudo, zar ne? Kada čovjek vidi neobrijane muškarce kako tjeraju stoku

raznih žigova i pažljivo čuvaju kola puna djevojaka, mora se zapitati što se događa.

– To niste mogli vidjeti – srdito odvrati bradonja. – Putujemo i nikoga ne diramo! Hajdemo, Frank! Ovima se ne sviđa naš novac.

Dvojica bradonja izađoše iz dućana.

Trgovac se okrene prema Macu.

– Je li istina što ste rekli?

– Ovi su ljudi loši – potvrdi Mac. – Gone stoku koju su ukrali putem. Oteli su i mnogo mladih žena. Nisam želio izazvati tučnjavu u vašem dućanu, ali im nisam mogao dopustiti da uzmu ono što im treba.

Nasmije se i izvadi zlatnik.

– A sada mi dajte ovo što piše na papiru – reče i pruži presavijeni list.

Izašavši iz dućana, Mac opazi trojicu razbojnika kako živo raspravljaju. Bradati i još jedan očigledno su nagovarli Franka da na nešto pristane.

Mac zastane, a zatim polako krene prema njima. Usput baci pogled na Dana koji je čekao na njegov znak.

Zamijetili su ga tek kada im je prišao na šest do sedam koraka.

– Pasji sine! – uzvikne Frank i ustremi se na Maca.

Mac ispusti dvije teške vreće što ih je nosio i istovremeno izvuče revolver.

Frank se spotakne i pade preko vreća, a druga su dvojica gledala u Macov revolver.

– Predlažem vam da smjesta napustite ovo mjesto ako želite poživjeti još koji dan – reče Mac opasno mirnim glasom, držeći na nišanu svu trojicu.

Frank se polako uspravio, držeći ruke daleko od tijela i neprekidno promatrajući revolversku cijev.

– Kad dođete u logor – nastavi Mac – recite Ashfordu da oslobodi djevojke neozlijeđene. Recite mu da mu to poručuje major Mac Traven.

– Ne vidim nikakve vojske – naceri se Frank.

Mac Traven se nasmije.

– Meni nije potrebna vojska, Frank. Imam sve što mi treba.

Iznenada iz saluna izađu tri muškarca. Naglo zastanu i zagledaju se u prizor na ulici. Jack Traven se pojavi iza njih sa šalicom kave u lijevoj ruci.

– Da sam na vašem mjestu – nastavi Mac tiho – predao bih poruku. Ovo je velika zemlja i ne morate poći u Meksiko.

Vitak muškarac u crnom kaputu, jedan od trojice što su izašli iz saluna, krene prema Macu.

– Što se ovdje događa? – upita uljudnim glasom.

– Ništa izuzetno uzbudljivo – glasio je miran odgovor. – Ovi su ljudi zametnuli prepirku, pa sam im predložio da napuste grad prije no što netko bude povrijeđen.

Zastane i pogleda vitkog muškarca pravo u oči.

– Također sam im predložio da oslobode mlade žene koje su oteli – doda Mac.

– Siguran sam da je posrijedi greška – ljubazno primijeti vitak muškarac u crnom. – I ja putujem s ovim ljudima koji gone stoku.

– Čiju stoku, ako smijem pitati? – naruga se Mac. – Vidio sam cijelu zbirku žigova s najrazličitijih rančeva od sjevera prema jugu i zapadu. Predlažem da upitamo šerifa za savjet. Neka pregleda stado i vaše papire, gospodine.

Čovjek se obazre oko sebe. Dvadesetak ljudi sakupilo se na ulici i promatralo što se događa. Čovjek tiho prokune.

– Dakako – nastavi ipak uljudno. – Slažem se. Nažalost, nama se veoma žuri. Nekoliko mladih ljudi se razboljelo i hitno nam je potrebna pomoć liječnika.

– Ovdje je možete dobiti, a ja sam spreman platiti ako treba – reče Mac hladno i spusti revolver u korice. – Čemu žuriti iz grada koji vam može pružiti pomoć?

– Hajdemo odavde – vikne Frank srdito. – Ovo ne vodi nikamo!

Druga dvojica zakorače s nogostupa na cestu i pođu prema čovjeku u crnom. Samo je Mac zamijetio Jacka Travena i Dala iza njih.

– Moramo poći, no vi možete doći kad želite i dovesti svoga liječnika – reče čovjek u crnom. Naklonivši se, on se okrene prema konju. Uzjaše i krene niz ulicu. Ostali pođu za njim.

Mac Traven je oklijevao. Je li ih mogao spriječiti da odu? Nije sumnjao da će karavana napustiti Guadalupe što prije.

– O čemu je riječ? – upita visoki sjedokosi muškarac koji je upravo izašao iz saluna.

Mac Traven objasni ukratko što se dogodilo.

– Što namjeravate poduzeti? – upita čovjek.

– Poći za razbojnicima i osloboditi žene i stoku. Moramo zaustaviti te ljude.

– Ovdje nisu načinili ništa loše, a naš je šerif u San Antoniu. Možete pokušati sakupiti dobrovoljce, ali sumnjam da ćete imati uspjeha u tome.

Čovjek se udalji, a Jack tiho prokune.

– Trebalo je ubiti onoga Franka – progunđa ljutito. – Imali smo ih u šakama.

– I time dovesti u opasnost nevine ljude? Ne, čekat ćemo pravi trenutak.

– Što ćemo sada?

– Poći za njima i osloboditi djevojke. Mogli bismo natjerati njihovu stoku u stampedo i vrebati priliku da otmemo kola s djevojkama. Hajdemo!

VI

Kate Connery je stajala u blizini kola kada su se jahači vratili iz grada. Smjesta su se zaputili prema šatoru pukovnika Ashforda. Čula je mrmljanje glasova i napregla sluh.

– Rekao je da se zove Mac Traven. Major Traven. S njim su bila još dvojica. Jedan je veoma nalik na njega. Možda mu je brat.

Glasovi su se utišali, a poslije nekoliko trenutaka djevojka je ponovo čula nastavak razgovora.

– Trgovac je rekao da oni mogu sakupiti tristo ljudi, ali ne vjerujem. Mislim da je lagao.

– A ja vjerujem da nije – oštro izgovori Ashford. Da znaš malo više o povijesti Victorije, ne bi tako govorio. Neprekidno izvrgnut napadima Indijanaca, grad je dobro naoružan i spreman za borbu. Gospodo, držim da je najbolje da što prije krenemo. Nije vrijeme za borbu.

Kate se hitro odmakne, a srce joj je divlje udaralo. Mac Traver je blizu! A onaj drugi nalik na njega? Bi li to mogao biti Dal? Djevojka je grozničavo razmišljala. Je li to doista Dal za kojega se tvrdilo da je mrtav?

Zaobišavši kola, ona baci pogled u unutrašnjost gdje su ležale njena sestra Dulcie i Gretchen Traven.

– Dulcie? – zovne šapatom.

Jedna se djevojka uspravi.

– Uskoro odlazimo – reče joj Kate. – Možda nam se ukaže prilika za bijeg. Budi pažljiva!

– Kakva prilika? – zbunjeno upita djevojka.

– Dulcie, Mac je u blizini! S njim su još dvojica. Moramo biti tihe i poslušne i vrebati priliku. Mac će nešto poduzeti. Znam da hoće – reče, zastane i dometne drhtavim glasom: – Čini mi se da je Dal s njim.

– Znaš da to ne može biti istina – javi se Gretchen. – Dal je ubijen!

– Tako smo čuli, ali tko može biti siguran da je to istina. Čula sam razbojnike kako pričaju da je jedan od Macovih pratilaca veoma nalik na njega.

– Što da radimo, Kate? – uzbuđeno će djevojke.

– Moramo paziti. Dobro otvoriti oči i uši. To je sve. Ostalo će uraditi Mac.

Njihov razgovor prekine snažan muškarac crne kose i neobrijana lica.

– Ulazite u kola! – reče im grubo. – Krećemo dalje!

– Kamo? – upita Kate.

Čovjek zastane. Premda mu je glas bio grub, bio je mnogo ljubazniji od ostalih.

– Možda na morski zrak – reče nakon kraćeg oklijevanja. – Jeste li ikad bile na moru?

– Nismo.

– Ni ja – reče čovjek. – No kažu da smo blizu mora. Ulazite u kola i nemojte praviti neprilike! Šefovi su veoma razdražljivi danas.

Čuo se zveket lanaca, popraćen rzanjem konja. Sve je ukazivalo na žurno napuštanje logora.

Uskoro su se kola stala kotrljati po neravnom putu.

– Prema obali! – čula je Kate nečiji glas. Zatim je odjeknuo fijuk biča. Kočijaš je nemilice gonio konje.

– Idemo prema Gulfu – šapne Kate ženi do sebe. – Ne znam zašto.

Cordelia Atherton, majka malene Susan, trenutak je zamišljeno zurila u pod, a onda reče gorkim glasom:

– To znači da nas ondje čeka brod.

– Brod?

– Kate, namjere ovih razbojnika su očigledne – odvrati Cordelia suhim glasom. – Ako nas tvoj prijatelj Mac ne spasi, bit ćemo osuđene na ropstvo.

– Ropstvo? – zaprepašteno se Kate zagledala u mladu ženu. – Kako to misliš? Ropstvo je ukinuto, a osim toga, mi smo bjelkinje.

– Bijeli su robovi postojali prije crnih – objasni Cordelia. – A ovdje je sada riječ o osobitom obliku ropstva. Na nekim mjestima bijele su žene na posebnoj visokoj cijeni. Shvaćaš li o čemu je riječ?

U kolima zavlada tišina. Čulo se samo pucketanje biča popraćeno kočijaševim kletvama.

Nakon nekog vremena kola su se zaustavila da se konji napoje u rijeci. Kočijašu je prišao jedan jahač.

– Kamo idemo? – upitao je kočijaš.

– U malo mjesto, Copano – glasio je tihi odgovor.

– Nikad nisam čuo za to mjesto – zabezekne se kočijaš.

– Nisi jedini. Zato i idemo onamo. U svakom slučaju, nećemo biti baš u samom gradu.

Žene su šutke slušale taj razgovor.

– Zabrinuta sam za svoju djevojčicu – promrmlja Cordelia At-

herton kad su kola ponovo krenula. – Morala sam je ostaviti.

– Ostaviti?

– Zar da je povedem sa sobom? – ogorčeno zapita mlada žena. – Njen se otac dosada već morao vratiti iz rata. A pomoći će joj i susjedi. Istina, nisam znala da nas očekuje ropstvo. Bojala sam se da će me silovati i ubiti.

– Mac će nam pomoći – rekla je Kate čvrsto.

– Što može uraditi jedan čovjek?

– Mac može svašta. Bio je teksaški rendžer četiri godine. Najbolji je revolveraš kojega poznajem, a ni Dal nije lošiji.

– Dal? – javi se muški glas iz dubine kola.

Kate baci pogled na Jessea Travena, koji je nepomično ležao sklopljenih očiju.

– Pst! – reče mu.

Kočijaš okrene glavu.

– Dolazi li k svijesti? Jesam li to čuo njegov glas?

– On je u bunilu – promrmlja Kate. – Govori u snu.

Djevojka se nagne prema Jesseu i nastavi šapatom:

– Mac je blizu, Jesse. Možda je i Dal s njim. Sudeći po riječima čovjeka koji ih je vidio, rekla bih da jest.

Ranjeni mladić je nakon dugih dana u nesvjestici počeo pokazivati znakove života. Dolazio je k sebi. Kate ga je gledala. Kada bi barem imala nož da ga oslobodi užeta kojim je svezan. Mora potražiti nešto. Kakav komad razbijenog stakla. Bilo što!

– Kada ćemo se ulogoriti? – čula je ponovo kočijašev glas, koji se obraćao nekom jahaču. – Mrtvo sam umoran.

– A tko nije? Ashfordu se silno žuri. Neki ga čovjek čeka na riječi. Moramo stići na vrijeme da sklopi posao, oslobodi se žena i što prije se vratimo u unutrašnjost. A odatle ćemo u Meksiko.

Kate je zadrijemala. Kola su se zaustavila tek u osvit zore i škripa kotača ju je trgla iz drijemeža.

– Odmorite se malo – čula je nečiji glas. – Blizu smo cilja.

Dopuzala je do ruba kola i provirila. Nebo je bilo sivo, još prekriveno sjenama noći. U daljini su se nazirale vrbe i čuo se žubor vode. Možda bi se sada mogla izvući i pobjeći. Ali kamo? I što bi djevojke bez nje? Uto začuje iza sebe glas Cordelije Atherton.

– Neću poći na brod, ma što mi se dogodilo – mrmljala je.

– Vjerujte da će doći Mac. Sigurna sam da hoće – govorila je Kate s čvrstim uvjerenjem.

Jesse se osjećao sve bolje, no zbog blizine kočijaša pretvarao se i dalje da je u nesvijesti.

Ashfordov glas naglo prekine tišinu:

– Svi možete sići s kola, ali ne udaljavajte se, jer neću odgovarati za postupke svojih ljudi pokušate li bježati.

Kate skoči na zemlju i pruži ruku Gretchen.

– Je li vam brat još živ? – obrati joj se Ashford.

– Nije mi to brat. On je njezin brat – odvrati Kate pokazavši na Gretchen.

– Čini se da ga dobro poznajete.

– Bili su nam susjedi. Poznajem cijelu obitelj.

– Traven? Tako se zovu? Poznavali ste i majora Travena?

– Da, samo tada nije bio major. Bio je teksaški rendžer.

– Zaista? – podigne pukovnik obrve. – Čuo sam da su to bili vrsni borci – progunđa i utone u šutnju.

Dobro mu je bio poznat ugled rendžera. Takvih se ljudi treba bojati. No s druge strane, Traven je sam ili ima uza se još samo dvojicu. Što oni mogu protiv njegovih ljudi?

Pokušao se postaviti u Travenov položaj. Što bi uradio? Pokušao bi pronaći pomoć bivših rendžera na ovom području. Polako je koračao proplankom, gledajući rijeku. Zaista, što da radi? Da ostane ovdje sve do mraka? Ili da krene prema obali po danu?

Zaljev Copano je bio dobro zaštićen i rijetko posjećen, jer se nalazio izvan prometnih putova. Ipak, poneki je brod pristao i u tu luku.

Još jedan dan i oslobodit će se žena i djevojaka.

Ashford uzdahne. Na trenutak kao da ga je obuzela grižnja savjesti, ali ju je brzo odbacio. Potrebni su mu oružje i novac. Nema izbora. I prije je trgovao robljem. Doduše, u pitanju su bili samo Crnci za njegovu plantažu.

Plantaža!

Sve je uništio rat. Stoka mu je oteta, a imanje spaljeno. Robovi nestali.

Ali, imat će on opet oružje! Zaradit će novaca. I vratit će nekadašnju moć i sjaj Jugu!

Kakvu je glupu stvar učinio onaj kukavica general Lee!

No u Meksiku će biti siguran. Ondje će stvoriti vojsku i krenuti na Sjevernjake da vrati izgubljeno. Možda čak krene brodom do Mobile Baya i odande rijekom Tennessee pravo u srce Juga. Vratit će se u Richmond poput pravog junaka i pobjednika.

Vratio se u logor bacivši pogled na Kate. Da, mudra mlada žena. Uskoro će joj biti jasno kakva joj je sudbina namijenjena.

Uđe u svoj šator i baci rukavice na stol. Izvuče zemljopisnu kartu i stane je pažljivo proučavati.

Copano Bay, Lamar Peninsula, ušće rijeke Copano. Nije bio siguran gdje se nalazi grad. Samo je čuo za nj.

Kate je međutim naložila vatru i pripremila skromnu večeru. Poslije jela spustila se na rijeku da opere posuđe. Uspravila se u namjeri da se vrati u kola, kadli joj pogled zapne za bocu.

VII

Jutro je svanulo oblačno sa slabim nagovještajem rumenila na istoku. Trojica jahača iz zaklona su promatrala Ashfordov logor. Dogledom je Mac ustanovio da se samo dva muškarca vrzu po proplanku. Jedan je vodio konje, a drugi palio vatru.

– Poći ćemo pješice vodeći pažljivo konje – predloži Jack Traven. – Vidite li onu bijelu stijenu? – nastavi. – Mogli bismo se ondje utaboriti.

– Natjerat ćemo zatim njihove krave u stampedo i požuriti prema onom šumarku – nastavi Mac izvukavši revolver.

– Pazi da i tebe ne zahvati stampedo – dobaci mu Jack šapatom.

Mac oblizne jezikom suhe usnice. Magla se lagano dizala obećavajući sunčano i vedro jutro. Nije vidio cijeli logor i brinula ga je pomisao da ih možda tucet ljudi čeka s napetim puškama. No izbora nema, moramo riskirati.

– Popet ću se na stijenu – reče Jack. – Kad dadem znak, počet ćete pucati.

Uzjahao je konja i popeo se na vrh stijene.

– Stado je veoma blizu – doba-

ci mladićima. – Za koji trenutak dat ću vam znak.

Iznenada se i posljednji sloj magle digao i logor je jasno ležao pred njima. Jedan je čovjek upravo izašao iz šatora i stao se protezati. Drugi je uprezao konje u kola.

Jack Traven ispusti kaubojski poklič i jurne prema njima pucajući. Braća se povedu za njegovim primjerom. Preplašena stoka dala se u divlji bijeg. Čovjek koji je uprezao konje zaprepašteno podigne glavu, no trenutak zatim njegovi su konji nestali. Drugoga je čovjeka oborio Jack metkom iz puške.

Logor se naglo probudio. Muškarci su dohvatili oružje, dok su drugi pokušali obuzdati stoku.

Trenutak zatim sve je bilo gotovo. Prašina je još visjela u zraku, a ljudi su i dalje pucali iz svih oružja. Iz svoga zaklona u šumarku Travenovi su promatrali logor.

– Je li tko povijeđen? – upita Mac.

– Ja sam oborio jednoga lopova – primijeti Jack. – Žao mi je bilo potrošiti metak. Siguran sam da taj jutros neće biti raspoložen za doručak.

Bili su udaljeni stotinjak metara od logora.

– Hajdemo! – predloži Mac. – Čim dođu k sebi, počet će pucati na ovaj šumarak.

Polako su se iskrali iz šumarka i krenuli prema pješčanim sipinama koje su pružale stanovitu zaštitu. Razbježala stoka vrzla se svuda oko njih.

– Trebat će im vremena da je sakupe – smijuljio se Jack. – Ovo smo dobro izveli.

– Idući put neće biti ovako lako – reče Dal. – Razbojnici će biti oprezniji.

– Čini mi se da bismo mogli nešto staviti u usta – javi se Jack. – Trebat će im barem jedan sat da krenu.

– Nemaju baš mnogo vremena ako žele dočekati brod – reče Mac dok su pili kavu i žvakali suhu govedinu.

Još uvijek iscrpljen od rane, Dal umorno sklopi oči. Trenutak zatim čvrsto je spavao ispružen u travi.

– Izgubio je mnogo krvi – primijeti Mac obraćajući se stricu Jacku.

– Vremena su teška – gunđao je Jack. – Ratnici se vraćaju umorni, a zemlja je opustošena – doda i pogleda Maca iskosa. – Ni ti ne izgledaš bolje od brata. Odspavaj malo, a ja ću čuvati stražu.

Stariji je čovjek s naklonošću promatrao usnulu braću.

– Tri čovjeka protiv trideset – progunđa glasno češući se po bradi – a od toga dvojica imaju prečistu savjest. Kate je uvijek stajala čvrsto na zemlji. Kad bih barem znao što misli? Siguran sam da ta djevojka ne spava – mrmljao je Jack zureći u pravcu logora.

VIII

Ni deset kilometara dalje Kate Connery je promatrala razbojnike kako prikupljaju razbježalu stoku. Preostalo joj je malo vremena. Gulf je posve blizu. Osjećao se miris mora, a kad se jednom nađu na palubi broda, neće imati priliku za bijeg. Ako se išta može uraditi, može se samo sada.

– Dulcie – reče tiho – prenesi ostalima da budu spremne. Osjećam da će se uskoro nešto dogoditi.

– Naši su momci ovdje – promrmlja Gretchen s nadom.

– Samo su trojica. Što mogu uraditi?

Izvana su čuli srdite glasove razbojnika.

– Da sam na Ashfordovu mjestu – govorio je netko – ne bih tratio vrijeme na žene. Niti pokušavao tržiti s njima. Krenuo bih na Laredo i napao svaki ranč koji mi se nađe na putu. Pokupio bih sve što nađem, stoku, oružje, novac, te se zaputio pravo u Meksiko.

– Stari Maksimilian dobro bi nam platio stoku, a žene bi ostale nama – dopuni ga drugi.

– Pustite pukovnika – javi se treći. – On je mudar i zna što radi.

– Možda si u pravu, Frank. Ali možda i nisi. Ne znam ništa o brodovima i nisu mi jasni Ashfordovi planovi, no moramo krenuti za njim.

– Kamo? – upita Frank.

Odgovora nije bilo.

Kate virne kroz platneni krov na kolima. Stoka je bila sakupljena, a konji dovedeni natrag. Pojavio se i Ashford na svome vrancu.

– Krećemo – reče on mirno. – Poslao sam izvidnicu ispred nas. Travenove ćemo srediti idući put.

Dugačka se kolona sporo kretala. U jednim kolima vozile su se žene, a u drugima hrana i zalihe odjeće. Kretanje konja bijaše otežano uslijed mekog pješčanog tla u koje su često upadala konjska kopita.

Ashford priđe kolima i Kate pomisli da namjerava s njom razgovarati, ali uto do njih dojaše jedan odmetnik.

– Vidio sam tragove, pukovniče. Tri jahača kreću prema jugozapadu.

– Zapadu? – ponovi zbunjeno pukovnik. – Zašto prema jugozapadu?

Jesu li pošli po pomoć? Nije poznavao majora Travena, ali je dobro znao Dala i nije sumnjao u njegove ratničke vještine. Gradić Refugio leži na jugozapadu. Možda ondje imaju prijatelje.

Ako i jeste tako, nema mjesta za brigu. Dok se oni vrate s pojačanjem, on će biti na brodu.

Baci pogled unatrag. Nitko ih nije pratio. Imao je vrašku sreću: proveo je svoje ljude preko cijele zemlje, a nije bio napadnut. Na trenutak ga obuze osjećaj krivnje kad se sjeti djevojaka. Što će reći njegovi prijatelji? Da li cilj opravdava sredstva? No dobit će oružje i osloboditi Jug.

Smatrat će ga junakom, spasiocem. Možda ga čak izaberu za predsjednika nove države. Ako tucet žena pomogne ostvarenju njegovog uzvišenog plana, mora odbaciti osjećaj krivnje. Kako bi inače nabavio novac?

Za početak mu neće trebati više od tisuću ljudi, a zatim će mu se pridružiti i ostali. Napast će iznenada i zateći neprijatelja nespremna.

Ashford se posve zanio snovima o slavi koja ga čeka. Još svega nekoliko sati dijeli ga od cilja. Sastat će se s trgovcima na brodu, dobiti novac i oružje, osloboditi se žena. Potom će krenuti putem pobjede.

Možda bi čak mogli ostati na brodu i otploviti za Tampico gdje će prikupiti snagu za odlučujući pohod. Ako iz Refugia bude organizirana kakva potjera, oni će nestati u obalnoj izmaglici.

Izbrisat će tragove i Travenovi neće ništa otkriti.

IX

Mac Traven je stajao među vrbama i promatrao odmetničku karavanu kako se udaljava. Znao je da moraju nešto poduzeti prije no

što bude kasno. Do Gulfa ih dijeli još svega dvadesetak kilometara.

– Moramo nešto uraditi – progunđa Jack.

– Ako nas ubiju, nećemo moći nikome pomoći – umiješa se Dal.

– Zaputili su se u Copano – nastavi Jack zamišljeno.

– Kakav je to kraj?

– Močvaran, puno šikare i vrba. Ima i dosta šume. Barem nekoć je bilo.

– Možda tamo leže naši izgledi – predloži Mac. – Mogli bismo se sakriti u šumi.

– Najbolje da krenemo na zapad i dođemo do Salt Creeka. Potom ćemo se riječnim tokom spustiti u Copano.

– Dobro – prihvati Mac odlučno. – Krenimo!

Što mogu uraditi tri čovjeka protiv tridesetorice? No moraju nešto poduzeti, jer će u protivnom djevojke biti prodane kao roblje.

Pratili su Wiloow Creek sve dok nisu došli na dva kilometra do šume, a zatim su pod pravim kutem skrenuli na zapad.

Nozdrve im je neprekidno ispunjavao miris mora.

– Najbolje da pronađemo nekakav zaklon – predloži Jack nakon duže šutnje.

– Ako otmemo djevojke, trebat ćemo više konja – zamišljeno će Mac. – Jack, ti poznaješ ovaj kraj. Gdje je Refugio?

– Na sjeverozapadu odavde. To nam je najbliži grad.

Pronašli su mali proplanak okružen hrastovom šumom u blizini rijeke Copano. Tu se nekoć nalazila brvnara. Sada je bila, istina, u ruševnom stanju, ali je ipak pružala nekakav zaklon za trojicu ljudi.

– Najbolje je da malo odspavamo – reče Jack. – Imam osjećaj da nas čeka naporna noć.

Udovi su mu bili ukočeni, a glava ga je boljela. Odavno nije jahao ovoliko dugo.

Dal je također bio blijed i umoran. Njih dvojica ubrzo su zaspala, a Mac je ležao budan motreći nebo iznad glave. Neko je vrijeme osluškivao duboko disanje Dala i Jacka. Zatim ustane, dohvati pušku i krene u istraživanje okolice.

Nije bilo svježih tragova ljudi ni konja. Baci pogled na Dala i Jakka. Obojica su čvrsto spavala, pa krene dublje u šumu. Osjeti da nije daleko od Copanoa. Hodao je skoro jedan sat, a onda ugleda vodu. Izronivši iz šume, zagleda se u Gulf. Na vidiku nije bilo većeg broda. Samo se nekoliko manjih ljuljuškalo na valovima.

Držeći se ruba šume, kako bi u drveću našao zaklon, Mac je hodao još skoro jedan sat kada je čuo neki zvuk. Smjesta je stao.

Bio je to zvuk kola što su se kotrljala po neravnu šljunkovitu putu. Nedugo zatim ugleda dva jahača. Obojica su stala i pažljivo se zagledala uokolo. Mac je stajao nepomično, stopljen sa šumom, nimalo zabrinut da će biti zamijećen. Jahači su ga mogli vidjeti samo ako se bude micao.

Podigne dogled. Sunčave su mu zrake padale na stakalce pod povoljnim kutem, pa je mogao dobro promotriti jahače. Pukovnik Ashford je još nosio južnjačku uniformu, no sada već dobrano otrcanu. Prepoznao je Franka s kojim se sukobio u Victoriji.

Misli su mu se grozničavo kovitlale po glavi. Što bi mogao uraditi da pomogne djevojkama? Kako zadržati razbojnike? Hoće li se pružiti prilika pri prijelazu Copanoa?

Ili bi možda trebalo izvršiti napad? Mrska mu je bila pomisao da puca na ljude iz zasjede, ali s druge strane, ovi su ljudi oteli djevojke i žene s namjerom da ih prodaju kao roblje.

Karavana se spustila prema dijelu obale koji je bio posve napušten. Dijelovi obale bijahu zaklonjeni pješčanim nanosima nagomilanima za proteklih oluja. Poznato je razorno djelovanje jakih oluja duž ove obale. Nekoć se družio s jednim rendžerom koji je rođen u ovom kraju i on mu je često znao pričati o olujama i šteti koje su one nanijele.

No sada nije bilo traga ni oluji ni vjetru. Nebo je bilo čisto i plavo.

Karavana se zaustavila. Nekoliko jahača je okružilo Ashforda i žustro mahalo rukama. Namjeravali su skrenuti i nastaviti put pravo prema mjestu gdje je on stajao. Malo-pomalo Mac se stao neprimjetno i natraške povlačiti prema šumi.

Jacka i Dala je zatekao kako piju kavu.

– Ugasite vatru – reče im tiho. – Pazite da se ne pojavi dim.

Dal napuni jednu šalicu za Maca.

– Zar dolaze ovamo, Mac?

– Nisu daleko. Vjerojatno će tamo gore prijeći rijeku Copano – reče pokazavši rukom. – Zasigurno će se ulogoriti na plaži.

– Bit će bolje da što prije krenemo – reče Jack ustajući.

Mac spomene mogućnost napada.

– Suviše je opasno – primijeti Dal češući se po bradi. – Koliko ih možemo ubiti prije no što počnu pružati otpor? Dvojicu? Trojicu?

Mac ponovo napuni šalicu kavom.

– Dovest ću konje – reče Jack.

Mac je zurio u ostatke pepela. Kakve su im mogućnosti? Mislio je ogorčeno, naprežući se da smisli nekakav plan. Djevojke su jamačno preplašene. Što je sa Susaninom majkom koja je ostavila djevojčicu samu? Kako se ona osjeća? Misli li na muža i na mogućnost da se on ne pojavi? Je li pogriješila? Ne bi li bilo bolje da je povela dijete sa sobom?

Kate je snažna. Prokleto lijepa i privlačna, a posjeduje i unutrašnju snagu, pamet. Odrasla je na granici i umije se koristiti glavom. Pa ipak, što može ona uraditi? Jamačno su svjesne sudbine koja ih čeka. I obuzete očajem.

Ne znaju da je Dal živ, a još manje da je tako blizu. No možda su čule razgovore među muškarcima. Frank je mogao ispričati o sukobu u gradu i time im nagovijestiti da su braća u blizini.

Nadat će se možda spasu. Baš zato im moraju pomoći.

– Ne smijemo ih iznevjeriti – reče naglas. – Makar morali pobijati sve razbojnike i potopiti im brod.

Dal i Jack su šutjeli. Osjećali su isto što i Mac, ali kako to izvesti?

– Kad malo bolje razmislim, siguran sam da djevojke znaju da smo u blizini – nastavi Mac. – Dokaz za to im je stoka nagnana u stampedo.

– Možda nam se ukaže prilika kada budu prelazili rijeku – napomene Dal.

Mac ponovo provjeri revolvere. Usne mu bijahu suhe, a srce mu je snažno udaralo. Što mogu uraditi?

Ma što bilo, trenutak za akciju je nastupio. Nemaju drugog izbora.

– Kada bismo barem nekoga mogli osloboditi – promrmlja Dal. – Možda Jessea ako bi bio sposoban hodati?

– Ne znamo u kakvom je stanju – prekine ga brat. – Možda je teško ranjen. Možda je svezan.

– Uzdajem se u Kate. Ona nije svezana, a sposobna je pružiti pomoć – reče Dal.

– Bit će bolje da ostavimo konje jer bi nas oni mogli odati.

Šumarak kroz koji su prolazili bijaše tako gust da su se s naporom provlačili prema rijeci.

Nekoliko jahača iz karavane već je prešlo rijeku kada su njih trojica stigli do nje. Sjedeći na konjima, promatrali su karavanu koja se polako kretala prema njima. Umjesto konja, kola su vukli volovi. Bili su sporiji, ali snažniji.

Najprije su ugledali kola sa zalihama hrane i municije. Volovi su nespretno zašli u rijeku sve do trbuha, polako vukući teška kola.

Nalazili su se točno nasred rijeke kada je Mac izvukao pušku i zapucao u vola na čelu zaprege.

Životinja je zabacila glavu, a zatim nestala u vodi. Jahači su se munjevito okrenuli u pravcu iz kojeg je došao metak. Pucajući iz dobrog zaklona, Mac obori jednog jahača, a Jack pogodi drugoga. Dalov metak obori drugog vola.

U znak odgovora zapraštaše puške s druge strane, ali Travenovi su se spreno povukli, krećući se sagnuti da ne budu zamijećeni.

Jedan od jahača uđe na konju u vodu da oslobodi zapregu od uginulih volova. Uzbuđen mirisom krvi i vode, konj se stane propinjati i napokon zbaci jahača u vodu.

S mjesta na kome je stajao, Jack Traven je mogao vidjeti kola s djevojkama, okružena s nekoliko jahača. Znao je da ne smije pucati jer bi time doveo u opasnost živote djevojaka.

Travenovi su se povukli još dublje u gusto šipražje. Povremeno su se spuštali na koljena i puzali.

– Zaustavili smo ih i što sada? – upita Jack brišući znoj s čela.

– Poslat će izvidnicu za nama – primijeti Mac.

– Oborili smo dvojicu – nastavi Jack – a trebat će im najmanje jedan sat da oslobode kola od pogođenih volova i da ih izvuku iz rijeke.

Sva su trojica znala da je to isuviše malo vremena da bi mogli nešto poduzeti da oslobode djevojke.

Mac sjedne na obližnji panj i zagleda se u zemlju. Misli su mu se grozničavo rojile u glavi. Što mogu uraditi? Kakvi su im izgledi?

Jack se doimao umorno i obeshrabreno. Skinuvši šešir, zurio je u njegov obod. Mac pogleda Dala koji se naslanjao na drvo.

– Barem znamo kuda idu – promrmlja Dal.

Mac ustane.

– Kad se taj brod barem ne bi pojavio! – uzvikne ljutito. – Trebam nam vremena! Vremena!

– A to je jedino čega nemamo – reče Jack gorko.

– Noćas! Još noćas moramo nešto poduzeti! – reče Mac odlučno.

X

Kate Connery je napeto razmišljala. Dal vjerojatno nije daleko. Priče o njegovoj pogibiji očito su bile neistinite. S njim je i Mac, a prilikom stampeda načas je zapazila i trećeg čovjeka. Bila je gotovo sigurna da je to Dalov stric Jack.

No što mogu tri čovjeka uraditi?

Kada bi barem Jesse bio slobodan i mogao im pomoći, umjesto što leži i čeka što će se dogoditi.

Gretchen i Dulcie uradit će što mogu, ali to nije mnogo. No bolje je da ne riskiraju da navuku na

sebe bijes svojih otmičara. Ono što će ona uraditi, uradit će svojevoljno, spremna da se suoči s posljedicama.

Može se osloniti na Cordeliju Atherton. Žena joj je ulijevala povjerenje.

– Cordy – pozove je tiho. – Moramo im pomoći.

– I ja o tome razmišljam – javi se mlada žena.

– Naši nas prijatelji žéle osloboditi. Moramo im u tome pomoći.

– Bojim se da ne mogu mnogo uraditi. Premalo ih je.

– Poznajem dobro Travenove. Neće se zaustaviti dok nas ne oslobode ili ne poginu.

Muškarci su pokušavali osloboditi kola u vodi. Uginuli volovi bili su teški i ležali su prilično duboko pod vodom, što je samo otežavalo njihov položaj.

Pukovnik Ashford je šutke promatrao ljude kako rade.

– Izvucite obje životinje na obalu i rasijecite ih – reče napokon. – Trebat će nam meso.

– Izgubili smo dva čovjeka – reče netko. – Farrowa i Johnsona.

Ashford prokune. Izgubio je dva dobra i pouzdana vojnika, mnogo bolja od ostalih koji su ga pratili.

– Butleru – obrati se svom pratiocu – pobrini se za pokop. Negdje uz obalu. Zadrži njihovo oružje i uhvatite pobjegle konje. Trebat će nam.

– Kakva će nam biti korist od konjana brodu? – javi se Frank.

– Još nismo na brodu – glasio je oštar Ashfordov odgovor.

Više od dva sata prošlo je dok su izvukli volove na obalu i rasjekli ih na komade. Zrak je postao vruć i težak. Iz daljine je dopirala grmljavina.

Kate se naslonila na laktove i promatrala rijeku sa stražnjih dijela kola. Ako se ne vara, na pomolu je oluja, a ona im može pomoći. Mora pažljivo razmišljati. Važno je izbjeći taj prokleti brod. Ne smiju dopustiti da ih odvuku na palubu, jer tada Travenovi više nemaju mogućnosti da im pomognu.

Možda ju je pomisao na oluju, a još više na brod i Dalova strica Jacka, navela da se sjeti svoga strica Martina.

Vidjela ga je samo jednom kad je bila djevojčica, no dobro ga je zapamtila. Bio je stariji brat njenoga oca, bivši pomorski kapetan koji se odrekao mora i osnovao ranč »King«.

Martin Connery se držao daleko od obitelji i živio uglavnom okružen članovima svoje bivše posade koji su sada radili kao kauboji. Posjedovao je i brod i često su se širile glasine da ga koristi u piratske svrhe.

Kate nije nikad bila na njegovu ranču, ali je znala gdje se otprilike nalazi. Ako se ne vara, nedaleko odavde.

Iznenada se kola zatresu i polako krenu kroz vodu. Kate virne van. Nebo je bilo prekriveno tmastim oblacima. Vjetar je sve jače puhao, a ona je znala da oluje duž obale Gulfa ponekad poprimaju orkanske razmjere. Sjeti se razbijene boce što ju je našla. Nekoliko je krhotina sakrila u kolima. Izvukla je veći komad i prišla hitro k Jesseu.

Lagano mu dodirne rame upozoravajući ga da šuti i dade se na posao. Žustrim je kretnjama prelazila rubom oštrog stakla preko užeta kojim' bijahu vezane njegove ruke.

Iznenada netko podigne platno na kraju kola. Bio je to pukovnik Ashford. Djevojka hitro ispusti staklo na pod.

– Jeste li dobro? – pogledom je sumnjičavo prelazio s mladića na djevojku.

– Ne žalimo se – javi se Cordelia – premda bismo bile sretnije kod kuće.

Kate osjeti na sebi pukovnikov pogled pun zanimanja. Ljupko mu se nasmiješi.

– Kad budete imali vremena, možemo popričati – reče ona.

– Možemo i sada – primijeti Ashford. – Upravo se kuha kava.

Pomogao joj je da siđe s kola. Djevojka poravna haljinu, a zatim dlanom prijeđe preko sjajne guste kose.

– Čini mi se da ste sve ovo planirali na brzinu – reče mu smjelo.

– Zašto to kažete? – upita on, pažljivo je promatrajući.

– Zato što ne vjerujem da ste inače skloni takvim ludostima. Otmicom tolikog broja žena izazvali ste ljude duž cijelog puta. Možda su spori, ali sam sigurna da će stupiti u akciju, a tada vam neće biti lako. Čini mi se da ste odluku o otimanju donijeli naprečac – nastavi ona odvažno – ne brinući za posljedice. Čovjek, mudar poput vas, trebalo je da bolje smisli plan.

– Leeova je predaja bila neočekivana – prizna on.

– Dakako. No otmicom ste samo pokrenuli cijelu vojsku ljudi protiv sebe.

– Uskoro ćemo biti na brodu – primijeti on sa smiješkom.

– Možda. No što ako vaš brod ne dođe?

– Rekao sam da ćemo uskoro biti na palubi broda.

– Zar niste pogledali nebo, pukovniče? Nijedan se brod neće usuditi prići ovoj obali za vrijeme oluje. Može proći i cijeli tjedan prije no što se koje sidro spusti ovdje, a tada će biti prekasno.

– Vi ste veoma mudra žena – reče on ne bez divljenja.

– Trebalo je da sa mnom govorite prije no što ste sa svojim planovima otišli predaleko – nastavi djevojka. – Naprimjer, znam da namjeravate poći u Meksiko po oružje, novac i konje. Mogla sam vam kazati gdje ih možete dobiti mnogo bliže i lakše.

Ashford skrene pogled prema Gulfu. Voda je bila uzburkana i tamna.

– Zašto mi sve to govorite?

– Ja sam također Južnjakinja. Nikada nas niste ništa pitali – reče ona meko. – Samo ste nas zgrabili i jurili naprijed. Ni meni se nije svidjela Leeova predaja. Držim da još nije kasno za pobjedu.

– Nije bilo vremena ni za postavljanje pitanja ni za planiranje – branio se pukovnik. – Morali smo brzo djelovati.

– A sada?

On zastane kao da razmišlja. Ova mlada žena doista je mudra. Previše je naglo donosio važne odluke. Morao je dijeliti karte bez odlaganja, suviše ishitreno, a time je možda pogriješio.

– Što biste vi uradili na mome mjestu? – upitao je, a očima pažljivo proučavao njeno lice. – Pričali ste o oružju, konjima i novcu?

– Južno odavde živi Martin Connery – počne djevojka. – On je uvjereni Južnjak dušom i tijelom – nastavi, iako nije imala zapravo pojma je li to istina ili nije – a još više od toga voli novac i veoma je spretan u poslu. Ako bi mu se prišlo na pravi način, sigurna sam da bi nam pomogao. On je, osim toga, moj stric – dodala je na kraju naglašavajući posljednje riječi.

– Zaista mislite da bi nam pomogao?

– Sigurna sam da bi, naravno, ako mu pristupite na pravi način – ponovila je djevojka lukavo, zastala i slagala ne trepnuvši očima: – Ja sam mu najmilija nećakinja. Da ste me odmah pitali za savjet, sigurna sam da bismo već riješili vaš problem.

– Možda ste u pravu – promrmlja on. – Koliko je daleko imanje vašeg strica?

– U blizini zaljeva Mission.

– Malo ću razmisliti. Možda vaša zamisao i nije loša – reče on i ponovo je pažljivo pogleda u oči. – Zašto ovo radite?

– Rekla sam vam. Ja sam Južnjakinja. Pozlilo mi je kad sam čula što je uradio Lee. Osim toga – usne joj se razvuku u lukavi smiješak – volim smione i poduzetne ljude. Sviđaju mi se muškarci koji su uporni u nastojanju da ostvare svoj cilj.

– Biste li pošli sa mnom do svoga strica?

– Dakako.

On podigne šešir i polako se udalji.

Kate se vrati u kola. Srce joj je udaralo kao da će iskočiti iz grudi. Udica je bačena i preostaje samo da čeka i da se nada da će se riba uhvatiti za mamac.

– Kate, kako si mogla tako lagati? – bunila se Dulcie kad joj je Kate sve ispričala. – Znaš da nas stric Martin zapravo ne poznaje. Ne voli nas i sigurna sam da ne haje za rat. Pouzdano znam da nije bio na strani Južnjaka. Uvijek je govorio da Sjever ima jače izglede za pobjedu. Osim toga, on je stari, okrutni, pokvareni čovjek!

– Možda je to točno, ali nam je rod – otpovrne Kate oštro. – Osim toga, znam da je veoma bistar. Nadam se usto da će nam biti voljan pomoći.

– Zašto?

Dakako, na ovo pitanje Kate nije imala pravi odgovor. Nije imala nikakav odgovor. Njen je otac vidio svoga brata samo dvaput u nekoliko proteklih godina, pa ni ti susreti nisu bili nimalo prijateljski. Martin je bio tvrd, surov čovjek, ponašao se kao gusar, čak ako to i nije bio.

Napipala je odbačeni komad stakla na podu i ponovo stala strugati uže na Jesseovim rukama.

Vani je počela padati kiša. Kola su se ponovo kretala.

– Trebalo je da ostane na rubu šume – promrmlja Dulcie. – Ako sada krene na obalu, jamačno je lud!

– Jesse? Kako se osjećaš?

– Mnogo bolje. Kad bi se mogao osloboditi – mrmljao je mladić.

– Pokušaj! Trči i pronađi Dala i Maca. Reci im da ću pokušati odvesti Ashforda do strica Martina.

– Ti si luda! On neće pomoći! Znaš kakav je to čovjek. On ne bi pomogao nikome! Nikada nije mario za vašeg oca i njegovu obitelj. To dobro znaš. On je propalica!

– Možda je baš pravi čovjek za pukovnika Ashforda!

Stvarno, čemu se ona nada? Možda Jesse ima pravo. Martin Connery nije mario ni za koga. Bio je samoživ i sebičan, nimalo voljan da pomogne čovjeku u nevolji. Ipak je neka neodređena nada tinjala u njoj, dajući joj snage da ustraje. Predosjećala je da se Ahford neće svidjeti stricu Martinu. Prezirao je poražene vojnike i njihove zamisli o ponovnoj borbi.

Martin se uvijek borio samo za sebe i možda za svoje ljude. Bio je čuven po dvobojima u kojima je ubio mnogo protivnika, kako ovdje tako i u inozemstvu. Pričalo se također da veoma voli žene.

U svakom slučaju, odlazak na njegovo imanje odgodit će barem nakratko ono što ih čeka, a možda se za to vrijeme nešto dogodi.

Vjetar je u snažnom naletu stao lomiti grane. Kola se zanjišu. Uplašene djevojke stisnu se jedna uz drugu. Vjetar bijaše tako snažan da je mogao začas ponijeti kola.

Jesse se uspravi i pruži ruke prema Kate.

– Sad ili nikad! – reče tiho. – Požuri!

Ona grozničavo nastavi strugati staklom po užetu sve dok napokon nije puklo. Jesse je bio slobodan. Trljao je bolne zglobove.

– Oni su negdje u šumi – primijeti Kate oklijevajući, a u sebi se pitala smije li poslati mladića u nepoznato.

– Nadam se da ću imati sreću – promrmlja on. – Kiša je izbrisala njihove tragove.

Kate se ugrize za usnicu. Na to nije mislila. No povratka više nije bilo.

Jesse odgurne platno što je zatvaralo kola i otrči poput sjenke. Još jedan trenutak ga je vidjela, a zatim ga više nije bilo.

Hitro je privezala platno, naprežući sluh, no osim šuma mora i fijuka vjetra ništa se nije čulo. Legne do ostalih, uplašeno zureći u sivozeleno platno nad glavom.

Što ako Travenovi sada nešto pokušaju? Ustane i priđe do otvora, kad li začuje grubi muški glas:

– Samo lezite, gospođo! Ne smijete van!

Kate ustukne. Prekasno! Je li Jesseu pošlo za rukom da pobjegne? Ili leži negdje s nožem u grudima i izdiše?

Nije joj preostalo ništa drugo nego da čeka.

XI

Jesse se na trenutak obazre pošto je nogama dodirnuo tlo.

Nikoga nije bilo na vidiku. U blizini dvojih kola stajali su konji oborenih glava, dok im se kiša u žestokim mlazevima slijevala niz grive. Na mokrom tlu Jesse opazi tragove muškaraca koji su u prvom bijesnom naletu oluje potražili zaklon na rubu šume. Ondje opazi i nekoliko trupaca oborenih u jednoj od proteklih oluja i pokrivenih naplavinama koje su stvorile nizak natkriven prostor što je pružao barem djelomičan zaklon.

Jesse zaroni u šumu i očajnički potrči. Spotakne se o korijen i ispruži u blatu i lišću. Hitro ustane i okrene se.

Jedan je muškarac išao prema kolima s kojih je on upravo iskočio.

Jesse potrči u šumu, spotičući se, dok su mu grane udarale u lice. Ponovo je pao i ustao. Morao se što prije udaljiti od karavane. Tek onda moći će potražiti skrovište.

Gdje su Dal i Mac mogli biti? Jesu li pronašli kakav zaklon ili su ostali na kiši?

Trčao je sve dok nije ostao bez daha. Naposljetku se iscrpljen sruši kraj jednog stabla. Nakon kraćeg predaha ponovo nastavi put. Padao je i dizao se, posrćući vijugao između gustog drveća, nemajući prave predodžbe koliki je put prevalio.

Pošto je iščezla prva slijepa izbezumljenost, Jesse pokuša smireno razmisliti. Mora pronaći svoju braću, ali prije mora pronaći kakav zaklon i oružje.

Zastane i nasloni se na neko golemo staro stabo.

Jedini mu je spas bio u bijegu. Da je ostao s djevojkama, ni na

koji način ne bi im mogao pomoći, a postojala je vjerojatnost da razbojnici pregledom ustanove da nije uopće tako teško ranjen kako se pretvarao. U tom bi ga slučaju odvojili od žena. Sada je slobodan i mora uraditi sve što može.

Njegova braća zacijelo nisu bila daleko. Jamačno su se vrzla u blizini logora, motreći kravanu i put kojim prolazi.

Pokušao se snaći u okolici i zaključio je da je dosad išao prema zapadu. Prema tome, sada bi trebalo poći na sjever ili jug. No kamo? Bolje na jug, jer se kola kreću onamo.

Da barem ima kakvo oružje! Pušku ili nož. Kada otkriju da je pobjegao, hoće li odmetnici poći za njim? Sumnjao je u to. Nekakva je hitnja tjerala te ljude samo naprijed, a kada se uzme u obzir oluja, gotovo je sigurno da neće poći za njim. Iznenada je postao užasno umoran. Zbog rana je izgubio mnogo krvi, a još se nije posve oporavio. Prije no što nastavi put mora se malo odmoriti u nekom zaklonu.

Pri trenutnoj svjetlosti munje zapazi otisak nečije čizme, bolje reći ono što je od njega ostalo u mokroj zemlji. Posrćući krene za tragom. Trag se gubio, ali ga je nakon nekog vremena ponovo pronašao: bio je jasno vidljiv i ne stariji od pola sata.

Braća su jamačno potražila kakvo sklonište negdje.

Najprije je ugledao ogradu korala, zatim hambar i naposljetku napola srušenu brvnaru.

Oklijevao je na trenutak, bojeći se da ne upadne u zamku. Kiša je jenjavala i on čučne kraj jednog stabla i pogleda prema brvnari. Čuo je rzanje konja. Hitro se prebacio bliže do korala i pogleda kroz ogradu.

Prvo je ugledao Princea, konja kojega je jahao Dal kada je pošao u rat. Srce mu poskoči.

Ovdje su, znači! Ipak, mora im se približiti oprezno. Pitanje jesu li sami i jesu li slobodni, a postoji mogućnost da im je netko ukrao konje.

Braća su mu bila brzi strijelci, no to ga nije brinulo. Znao je da nikad neće zapucati u nepoznatog čovjeka.

Gotovo nečujno prikrao se ulazu u trošnu brvnaru. Iznutra je dopirao Dalov glas:

– Mladić se, čini mi se, igra. Ne znam zašto stoji na kiši kada je ovdje tako toplo i suho. Misliš li da su mu razbojnici pomračili um?

Jesse je shvatio da govore baš o njemu. Kako je mogao i pomisliti da će im prići tako blizu neprimijećen! Odahnuvši, pojavio se na vratima brvnare.

Dal je čučao kraj vatre. Mac je sjedio na klupi, a Jack Traven ležao ispružen na ležaju u kutu. Na sredini prostorije stajala je stara peć na drva.

Dal šutke natoči u šalicu vruće kave i doda je Jesseu, a Mac mu prebaci vuneni prekrivač preko ramena. Između gutljaja kave, Jesse objasni braći što se dogodilo.

– Kako su djevojke? Dobro? – upita Dal.

– Onoliko koliko se to u ovoj situaciji može očekivati. Cordelia Atherton je prava žena. Hladnokrvna i neustrašiva, a Kate, dakako, poznate.

– Što je s njom? – upita Dal napeto.

Jesse otprije još gutljaj kave i ispriča im o Martinu Conneryu. Dal tiho prokune.

– Martin Connery? Taj je čovjek pravi gusar! Ne govori ni s kime u obitelji.

Jack Traven ustane i priđe k vatri.

– Slušajte, momci, bit će bolje da malo odspavate. Izgledate umorni, a ionako nećemo prije svanuća odavde.

Jesse se spusti na krevet.

– Ta Kate je doista mudra djevojka – nastavi Jack, zamišljeno trljajući bradu. – Ako joj pođe za rukom da nagovori Ashforda da krene do Conneryja, učinit će najbolje što je mogla.

– Martin Connery je lopov! Ukrao je čamac s ratnog broda u Kingstonu i otplovio njime pred očima cijele mornarice.

– Neće se zaustaviti ni pred čime da zaradi dolar. Posljednjih godina plovio je pod raznim zastavama i sudjelovao u brojnim nezakonitim poslovima. Brodovi raznih zemalja su ga proganjali, ali ga nijedan nije uspio uhvatiti. Isčezao je da bi se ubrzo poslije toga pojavio ovdje u Teksasu, kupio ranč, a brod sakrio u zaljevu Mission. Zna dobro svaki skriveni zaljev duž obale, a oduvijek je imao brodove s veoma plitkim gazom koji mogu ulaziti u manje rijeke nego ostali, tako da ga nitko nije mogao pratiti.

– Jesu li ga pronašli? – upita Mac sa zanimanjem.

– Nikada. Da jesu, bili bi ga objesili, ali dok oni pretražuju mora u traganju za njim, on mirno upravlja svojim imanjem.

– Je li bio naklonjen Južnjacima?

– On? Nikad nije radio ništa što mu se nije isplatilo. Činilo se da voli Jug, ali je smatrao da su Južnjaci ludi što vode rat.

Mac pogleda strica.

– Zašto si rekao da je Kate postupila mudro što nagovara Ashforda da pođe k njemu?

– Martin Connery je veoma spretan. Može osloboditi zarobljenike, tako da Ashford to i ne zamijeti. Ashford možda govori kao rodoljub, možda je uvjeren da to i jest, ali zapravo je prestupnik i lopov, no ni izbliza tako vješt kao Martin Connery. Connery će smjesta prozreti Ashforda – nastavi Jack – i ovaj će biti sretan da pobjegne s hlačama na sebi. Čekaj, pa ćeš vidjeti. Ashford koristi tobožnju odanost Jugu kao izliku da bi krao i varao. Kakav bi to čovjek, pošteni čovjek, mogao prodavati žene kao roblje? Connery je gusar, ali to ne bi uradio.

Jedan po jedan sva četvorica umotala su se u pokrivače i ispružila na podu, dok je kiša i dalje padala jednakom jačinom. Vjetar je lamatao granama i unosio kišu kroz razbijena vrata.

Otvorili su oči u osvit zore. Mac se izvuče ispod pokrivača, zapali vatru i pristavi lonac za kavu.

Na vrhovima prstiju priđe vratima i zagleda se van. Kiša je još padala. Vrata staje bijahu još zatvorena. Ipak, osjetio je neku nelagodnost. Navuče čizme i opaše se opasačem s oružjem.

– Dale! – dobaci tiho preko ramena. – Bolje da ustaneš! I ti, Jesse! Vrijeme je da se maknemo odavde. Imam loš predosjećaj.

Ustao je i Jack Traven i prišao vatri.

– Kava miriše izvrsno. Jesi li pogledao konje?

– Upravo ih namjeravam osedlati.

Mac navuče kaput i zgrabi pušku. Kiša je jenjavala, ali zemlja hijaše natopljena vodom. Ne skida-

jući pogled sa stabala, Mac se stao približavati konjima. Nije se volio zadržavati dugo na jednom mjestu. Netko je mogao vidjeti pramen dima iznad brvnare, ma kako tanak bio.

Uzjahali su i krenuli na jug. Jack Traven priđe k Macu.

– Moramo pripaziti, Mac. Jedan poluotok nalazi se ovdje negdje i ako zalutamo na nj, bit ćemo u zamci.

Kiša je prestala. Ništa se nije čulo osim topota konjskih kopita. Mac je grozničavo razmišljao, pokušavajući zamisliti što će se dogoditi. Kako da spasi djevojke, a da ne izvrgne opasnosti njihov život?

Što ako Ashford proguta mamac koji mu je bacila Kate? Možda ostavi kola i većinu ljudi, pa odjaše s njom na imanje Martina Connerya? Može li imati povjerenje u svoje ljude i prepustiti im ostale žene na brizi?

Koliko bi ljudi Ashford mogao povesti sa sobom, a koliko ih ostaviti?

Jahali su u koloni jedan po jedan, jer je staza bila suviše uska.

– Mac? – dobaci Jack tiho. – Šipražje se prorjeđuje. Budi pažljiv!

Mac se povuče i osluhne. Začuje slabi zvuk, nalik na pucanj biča. Zadrži dah. Iznad drveća i šipražja, mjestimice prorijeđenog, mogao je vidjeti sjenu dugačke karavane što se kretala otvorenim putem prema plaži.

Mac podigne dvogled. Ashford je još bio s njima. Jahao je na čelu sa četvoricom ljudi.

– Jack? – okrene se prema stricu. – Koliko je Conneryevo imanje daleko odavde?

– Ne više od dvadeset kilometara, rekao bih. Možda i manje.

Pravo ispred nas je zaljev, okrugao poput mjeseca. Zovu ga Missi-on. Martinovo je imanje iznad zaljeva, a brod mu je ukotvljen u zaljevu, ako zaželi otisnuti se na more.

Možda će Ashford ostaviti karavanu na plaži da čeka brod, a on iskoristi priliku da odjaše na jug i porazgovara s Conneryem.

– Zaustavljaju se – reče Jesse. – Vidim da dievojke izlaze.

XII

Kada su kola stala, Kate Connery izviri i ugleda dugačku bijelu pješčanu plažu što se blago spuštala prema Gulfu. Predjel joj je bio posve nepoznat, ali je pretpostavljala da se stričevo imanje nalazi na jugu odavde.

Vidjela je svoga rođaka samo jednom, dok je bila djevojčica, i sjeća se da je oštro izdavao naredbe svima oko sebe ne trpeći riječi protivljenja.

Čovjek, koji se zvao Butler, priđe bliže i odgurne platno.

– Možeš izaći ako hoćeš – reče. – Malo ispruži noge. Čini se da ćemo se dulje ovdje zadržati.

– Hvala – reče djevojka.

Butleru je bilo oko četrdeset godina i izgledao je poput čovjeka koji se umije uljudno ponašati.

– Možemo li dobiti malo kave? – upita Kate.

– Dakako, djevojko. Odmah ću se pobrinuti za to.

On se udalji, a žene su jedna po jedna stale silaziti s kola.

– Nemojte se udaljavati od kola – posavjetova ih Kate.

Možemo li poći do vode? Rado bih oprala ruke – upita Gretchen.

– Čekaj! Možda će nam to dopustiti, no bolje je da što manje privlačimo njihovu pažnju.

– Pitam se gdje su naši momci? – promrmlja Dulcie.

– Jesse je uspio pobjeći – odvrati Kate. – To nam već ulijeva nadu.

– Misliš li da će pronaći braću?

– Sigurna sam da hoće.

U sebi nije bila tako sigurna. Kako ih je mogao pronaći u golemoj šumi po takvu nevremenu? Koliko je daleko mogao uopće i dospjeti, onako slab i bez konja?

Jesse je mogao još uvijek biti sam u šumi, možda čak mrtav ili blizu smrti. Odakle joj sigurnost da je uspio pobjeći? Jedan od odmetnika mogao ga je ubiti, a da to čak ne kaže. Nisu li već pokazali okrutnost kad je u pitanju ljudski život, a počela je vjerovati da ni Ashford nije bolji unatoč učtivom ponašanju. Smatrao je sebe rodoljubom, a koji bi rodoljub oteo mlade žene i prodao ih kao roblje? Ipak, on je jedini na koga se trenutno može osloniti.

Padne joj na um Butler. Bi li joj on pomogao? Ili je odviše odan Ashfordu? Možda bi ipak preuzeo na sebe rizik da im pomogne u bijegu? No kamo bi mogle pobjeći?

Pitanja su se nizala jedno za drugim, a odgovora nije bilo.

Što je s Martinom Conneryem? Imala je predosjećaj da starac neće cijeniti Ashforda. A osim toga, hoće li biti voljan pomoći djevojkama. A zašto i bi? Nikada nije mnogo mario za svoju obitelj, a ni oni za njega. Bio je crna ovca u obitelji.

Ipak, pomisao da se on nalazi u blizini pružala joj je određenu nadu.

Sunce je bilo toplo i djevojke su se znojile. Dva su muškarca sjela na plažu, prepriječivši im put do vode s oružjem u rukama. Nekoliko drugih povelo je konje i volove na ispašu, a ostali su palili vatru. U zraku se osjećao miris kuhane kave.

Prilazio joj je pukovnik Ashford.

Djevojka ustane, zagladi haljinu, a ruka joj zatim nagonski poleti prema kosi. On zastane nekoliko koraka ispred nje, promatrajući je s divljenjem.

– Lijepa ste žena, Kate. A uz to i veoma pametna. Vi i ja bili bismo dobar par.

– Ja nisam vojnik.

On se nasmijulji.

– Dakako da niste, ali imate više mozga no mnogi vojnici – reče, no smiješak nestane s njegova lica. – Je li taj vaš stric bio na strani Juga?

– Sigurna sam da jest. – odgovori ona ne trepnuvši.

Znala je da laže, ali to je bila jedina karta na koju je mogla zaigrati. Doduše, veoma nesigurna, morala je priznati. Martin Conneryy nikad nije pokazivao zanimanje za svoju obitelj i nema razloga zašto bi joj sada priskočio u pomoć. Povede li k njemu ove odmetnike, može ugroziti njegov život, a on joj jamačno neće biti za to zahvalan. Kate duboko uzdahne. Ipak, je znala da mora pokušati spasiti djevojke.

Nudila je Ashfordu mogućnost da sklopi savez s Conneryem, a ako to propadne, onda mogućnost za pljačku. Znala je da on razmišlja o obje mogućnosti, a ako se dobro sjeća svog strica, on je savršeno sposoban izaći nakraj s Ashfordom.

Ashford je zamišljeno zurio u zaljev. Djevojci se učini da je zabrinut. Možda zbog broda?

– Pukovniče, djevojke bi željele oprati noge i ruke – prekine ga

ona u razmišljanju. – Smijemo li poći do vode?

– Dakako – odvrati on uglađeno se osmjehujući. – Pripazite samo da vam se što ne dogodi.

Nije li u toj rečenici bilo neke dvosmislenosti?

– Hvala vam – rekla je Kate i okrenula se prema djevojkama.

Pošto su se djevojke oprale, Kate ih je okupila na pijesku daleko od ušiju čuvara i polako im objasnila što je uradila.

– Možda će pukovnik zatražiti da pođem s njim do strica Martina – rekla je na kraju.

– Majka je uvijek govorila da je stric pravi vrag – napomene Dulcie.

– On je barem naš vrag – ispravi je Kate. – Tako se nadam. A što nam, uostalom, drugo i preostaje?

– Kada ćeš poći?

– Nemam pojma. Možda pukovnik ne prihvati moj prijedlog. Znam da je zabrinut zbog broda. Možda nema povjerenja u posadu.

– Željela bih da Mac i Dal što prije dođu – uzvikne Gretchen glasom punim čežnje. – Umorna sam od svega ovoga. Želim poći kući.

– Sve to želimo.

– Zašto se to baš nama moralo dogoditi? – reče Gretchen, na rubu plača.

– Čista slučajnost – odvrati Kate mirno. – Sumnjam da su odmetnici planirali opljačkati baš vaš ranč. Našao im se na putu, a kad su već bili ondje, poveli su stoku i žene. Odlučili su nas prodati u roblje, ali upamtite da momci mogu promijeniti mišljenje – upozori ih djevojka mirno. – Moramo biti na sve spremne. Ipak, naši su momci u šumi i sigurna sam da će uraditi sve što mogu da nas spase. Ako dođe do najgoreg, spremni su i pucati.

– Mogu poginuti – krikne Gretchen uplašeno.

– Sigurna sam da su svjesni opasnosti kojoj se izlažu. Moramo biti strpljive i čekati – reče Kate umirujućim glasom.

Kate je znala da mora ostati pribrana i hladnokrvna. Ne smije dopustiti da je obuzme strah. Mora postojati izlaz, u to nema sumnje.

– Pitam se gdje su momci u ovom času? – promrmlja Dulcie.

XIII

Mac je ležao na trbuhu u šipražju na maloj uzvisini odakle se pružao vidik na Ashfordov logor.

Konji su njištali u koralu, a vol je bio na pašnjaku svega nekoliko desetaka metara udaljen od mjesta na kome je ležao Mac.

Opazio je da se oko kola vrze sedam žena. Prepoznao je Kate, Dulcie, Gretchen, a po Jasseovu opisu i Cordeliu Atherton, no preostale tri žene nije poznavao. Žene su se spustile na obalu i prale ruke i noge. Neke su pokušavale očešljati zamršenu kosu.

Dva čuvara stajala su nedaleko od djevojaka, a ostali su muškarci sjedili u blizini i igrali karte. Dva su kuhara pripremala hranu. Izbrojao je petnaestak ljudi, a možda ih je bilo i više.

U svakom slučaju, stanje se popravlja u njihovu korist i brojčana nadmoć protivnika ne predstavlja više veliku prepreku.

Obuzet promatranjem prizora pred sobom, Mac je prekasno zamijetio Sama Halla kako ulazi u šipražje.

Sam je bio visok, snažan muškarac, zadužen za sakupljanje drva za vatru. S naramkom suharaka

krenuo je natrag prema logoru, kadli je opazio svježi trag čizme na zemlji.

Vještim okom ocijenio je da je trag star manje od pola sata. Pažljivo je spustio drva na zemlju, pazeći da ne pravi buku.

Bio je udaljen od logora svega stotinjak metara. Pretpostavljao je da trag pripada nekome od Travenovih, kojih se Ashford toliko bojao. Za koju minutu jedan će Traven biti manje na svijetu.

Došao je čak iz države Ohio gdje je za njim raspisana potjernica zbog ubojstva. Pobjegao je i pridružio se Južnjacima. Ubijanje i nasilje bili su sastavni dio njegova života. Da se njega pitalo, odavno bi uživali s onim ženama, a ne bi gubili vrijeme njegujući Jassea Travena. Jedan udarac po glavi bio bi dovoljan da ranjeni mladić ode na onaj svijet. Čak ni metka nije bio vrijedan.

Polako izvuče revolver, ali ne otkoči otponac da ne bi škljocanjem upozorio pažnju na sebe.

Nečujno se provlačio uskom stazom što je vijugala kroz gusto šipražje, sve dok nije ugledao malu pješčanu uzvisinu prekrivenu grmljem. Ondje se jamačno skrivao netko od Travenovih.

Trudio se da što pažljivije korača. Čelo mu je bilo orošeno znojem. Obriše čelo rukom u kojoj je držao revolver i sunčeva se zraka odbije o metalnu cijev.

Ispružen potrbuške u grmlju, Mac uhvati odsjaj oružja, ali mu u prvi mah nije pridao veću važnost. Mogla je to biti i kap kiše na listu.

Sam Hall zastane ugledavši Maca Travena ispružena na pijesku. Podigne revolver i prebaci težinu tijela na nogu kojom je zakoračio na prevaljeno deblo što mu se našlo na putu. Grančica što se nalazila pod deblom, nevidljiva, pukne pod težinom njegova tijela. Mac Traven se munjevito okrene i skoči gipko poput mačke. Samov se revolver podigao, ali ga snažan udarac pogodi posred grudi, a tek potom je čuo pucanj.

Učini korak natrag i ispusti revolver na zemlju. Traven mu priđe.

– Čini mi se da si me pogodio – promuca Sam padajući na zemlju.

– Čini se da si u pravu – glasio je odgovor.

Mac zaroni u šipražje, znajući da neće proteći ni nekoliko minuta prije no što odmetnici krenu u potragu za njim.

Još jednom se osvrne. Sam je ležao u pijesku dok mu je na usta liptala krv. Kašljao je i grcao, pokušavajući se uzalud uspraviti. Uskoro su ga okružili njegovi ljudi.

– Same? Same? Što se dogodilo?

– Ohio – promuca čovjek – uvijek sam mislio da ću se vratiti onamo. Nadao sam se da će zaboraviti ono što sam počinio.

– Same?

Butler se nagne nad nepomičnim Samom.

– Kamo god otišao, to nije Ohio – promrmlja sebi u bradu.

XIV

Visoki sjedokosi muškarac dohvati čašu s pićem i sjedne na visoku barsku stolicu. Zatim pogleda svoga sugovornika.

– Bilo je to prije nekoliko dana – reče on. – U Victoriji. Dojahao sam ovamo jer mi se činilo da vas moram obavijestiti.

– Kažete da su bila trojica?

– Baš tako. Jedino se sjećam imena čovjeka s kojim sam razgovarao. Rekao mi je da se zove ma-

jor Mac Traven, a to je izgovorio takvim glasom kao da znači nešto posebno. Visok čovjek, visok poput vas, širokih ramena. I veoma hladnokrvan. Sjajno je izašao nakraj s tim ljudima. Stekao sam dojam da nije želio neprilike, ali se doimao poput čovjeka koji je u stanju savladati ih ako zatreba.

Martin Connery otpije gutljaj ruma s limunom.

– Kažete da je odmetnika bilo tridesetak? A taj Traven je spominjao zarobljene žene? Pitam se što se njega to tiče?

– Imao sam dojam da su mu neke od njih rod. Ne sjećam se je li to rekao. Znam samo da su krenuli na jug – reče sjedokosi muškarac i pogleda Martina Connerya. – Kapetane, žao mi je što moram ovo reći, ali znate da ljudi uvijek pomišljaju na vas kad god dođe do kakvih neprilika ovdje. Vjeruju da ste u njih umiješani.

– Nemam veze s tom trideseto-ricom – glasio je odrješit odgovor.

– Čovjek je rekao da se zove Traven – bio je ustrajan sjedokosi i ispitivački se zagledao u Connerya.

– Dovraga, Nick, nisam odgovoran za sve što se događa – prasne Connery. – Ne poznam nikakvog Travena – doda i trenutak zastane. – Čekaj, kad malo bolje razmislim, to ime nije mi posve nepoznato. Čini mi se da se tako zovu prijatelji mojih rođaka – reče zamišljeno trljajući bradu. Na sjeveru i zapadu odavde imam rodbine, ali rijetko s njom dolazim u doticaj. Rođaci me ne vole, a ni ja nisam lud za njima. Znaš, Nick, oni su me uvijek promatrali kao crnu ovcu u obitelji. Čuo sam da se jedna Conneryeva djevojka zaljubila u Travenova sina. No to zapravo nema veze s našim razgovorom – zastane i otpije gutljaj pića. – Možda sam ti i spominjao ta imena, Nick. Mlađi si od mene i imaš bolje pamćenje.

– Ime je neobično – reče Nick i izvadi cigaru. – Kapetane, godinama smo prijatelji, a i poslovno surađujemo. Ne bih želio da vam se što dogodi. Ta tridesetorica su opasni ljudi.

Martin Connery se suho nasmije.

– I ja imam opasne ljude.

– No niste bili upozoreni. Sada znate što se događa i odakle vreba opasnost – reče Nick i ustane. – Imam posla u Refugiou, a potom moram natrag u Victoriju.

Čovjek priđe k vratima i osvrne se.

– Kapetane, zašto ta grupa ljudi dolazi uopće ovamo? Kad bi bježali preko granice poput mnogih južnjačkih vojnika, odabrali bi izravnije putove. Vjerujem da postoje dva moguća odgovora na to pitanje. Ili je u pitanju pljačka ili brod.

– I ja sam o tome razmišljao – prizna Martin Connery.

– U zaljevu Copano odvija se trgovina robljem. To dobro znamo i vi i ja. Kad god nije mogao iskrcati roblje u New Orleansu, Lafitte je pristajao u zaljev.

– Da, čini mi se da si u pravu.

– Kapetane, vaši rođaci na sjeveru imaju kćerke, zar ne? Spominjali ste jednu.

Connery spusti čašu.

– Dakako da imaju – reče i opsuje. – Upamtio sam jednu djevojčicu, lijepu kao na slici, a uz to umiljatu – izusti muklo. – Sada je jamačno izrasla u mladu ženu. A možda imaju još neku kćer. Ne znam. Ipak ne shvaćam kako bi se te djevojke našle među zarobljenim ženama. Conneryevi su imućni.

– To se može dogoditi svakome – izjavi Martinov sugovornik. – Razmislite malo.

Poslije odlaska Nicka Chandlera, kapetan Martin Connery je dugo zurio u čašu. Naposljetku ustane i pozvoni. Vitki Kinez pojavi se na vratima.

– Želite nešto, gospodine?

– Da. Zamoli Ephraima da dođe ovamo.

Martin utone u duboki naslonjač, napeto razmišljajući. Nick je jamačno u pravu. Neprilike su na pomolu.

Ephraim Calder je bio jednako širok koliko i visok, ali se nije moglo reći da je imao višak sala. Bio je snažan i mišičav, a radio je s Conneryem više od dvadeset godina.

– Eph, želim da sa trojicom ljudi istražiš kraj na sjeveru odavke. Pažljivo odaberi ljude.

Ukratko mu je ispričao što je čuo od svoga gosta.

– Jedan od naših ljudi jahao je na sjeveru zaljeva, kadli je čuo pucanj. Čak dva, jedan za drugim.

– To je razlog više da pođete u izviđanje. Budite naoružani, jer se ne zna što se može dogoditi.

– Dobro, gospodine – složi se Ephraim, zastane na vratima i nasmiješi se kapetanu. – Kao da se vraćamo u prošlost, je li, kapetane?

Nakon njegova odlaska Martin Connery priđe pisaćem stolu i izvuče mornarički kolt. Na trenutak ga je držao u rukama kao da ga važe, a zatim ga gurne za opasač i prekrije kaputom.

Iz druge ladice izvuče zemljopisnu kartu na kojoj je bila ucrtana cijela obala toga kraja. Bezbroj puta je projahao tim područjem, a jednako često ga je i oplovio. Ipak se želio podsjetiti nekih pojedinosti. Natoči još malo ruma u čašu i doda limun, a zatim ponovo sjedne u naslonjač.

Ta njegova nećakinja! Kako se ono zvala?

Kate, tako je. Zvala se Katherine, ali su ime skratili u Kate.

I što hoće taj čovjek? Taj pukovnik Ashford? Trguje li robljem? Zar je zato došao ovamo? On, Martin Connery, nikada nije sudjelovao u toj prljavoj trgovini, čak ni onda kad je bila zakonom dopuštena.

Možda pukovnik želi opljačkati koji ranč? Nije li i on, Connery, ponekad spuštao sidro u blizini kakvog osamljenog ranča da može ukrasti nekoliko goveda za hranu posade za brodu.

Trideset ljudi? On ih ima polovicu manje, ali poznavajući ih, nije bio nimalo zabrinut.

Sjedio je na terasi i doručkovao rano ujutro, kadli se pojavio u dvorištu jedan jahač i prišao Ephraimu Calderu. Potom su obojica pošla prema Conneryu.

– Dvoja su se kola ulogorila na pijesku u blizini Copano Creeka – obavijesti ga Ephraim. – Zametnula se pucnjava i jedan je čovjek ubijen.

– Jedan manje – procijedi kapetan ispod glasa.

– Upravo se približava desetoro ljudi našem imanju – primijeti drugi čovjek. – Napustili su logor nedugo poslije svitanja i ovdje će biti oko podneva. S njima je jedna žena. Jaše uz vođu.

– Dobro. Četvoricu ćete dovesti k meni, zajedno sa ženom, ako ona to želi. Ostalima ćete naložiti da sjednu u ambar i držat ćete ih na nišanu s deset naoružanih ljudi. Dakako, ne smiju znati da su pod prismotrom. Bude li ikakvog

znaka neprijateljstva, pobijte ih bez oklijevanja.

Stariji čovjek izvuče cigaru i zamišljeno pogleda Ephraima.

– Neka Fraconi dovede četvoricu ovamo, a ti, Eph, pazi na ostale. Uzdam se u tebe.

XV

Kate Connery nije imala nikakvu predodžbu o tome što će se dogoditi kada stignu na ranč njenog strica. Njena ga obitelj nije voljela, ali se njoj, dok je bila djevojčica, činio romantičnim, pustolovnim i uzbudljivim junakom.

Kuća je bila velika, ali niska, s plosnatim krovom. Sa svake strane uzdizale su se gospodarske zgrade. Jedna je očigledno služila kao skladište. U daljini su se vidjeli ambari i korali sa životinjama.

Snažan muškarac stajao je na puteljku čekajući da mu priđu. Pogledom je prelazio s Kate na Ashforda.

– Želite li nešto?

Ashford stane. Čovjek je bio sam, ali su iz njega zračile snaga i opasnost.

– Ja sam Henry T. Ashford, pukovnik južnjačke vojske. Želim govoriti s Martinom Conneryem.

– Kapetanom Conneryem – ispravi ga Calder hladno, a zatim pokaže rukom na ambar u blizini zgrade koja je očito bila skladište. – Možete ostaviti svoje ljude ondje.

– Želim da pođu sa mnom.

Calder ga samo pogleda.

– Ostat će ondje – reče glasom koji nije trpio prigovora. – Možete povesti četvoricu, uključujući sebe. Ako vam to ne odgovara, možete se vratiti odakle ste došli.

Ashford je bio bijesan. Tko je taj čovjek da mu se tako obraća? No to sada može čekati. Važnije je da dobije Conneryevu pomoć, ako može, kako ne bi ovisio o dolasku tog prokletog broda.

– Dobro – procijedi suho.

Njegovi su ljudi zastali oklijevajuće, a zatim pošli u naznačenom smjeru.

Ashford polako sjaše. Obezre se oko sebe. Nigdje nikoga. Ranč ovolike veličine ne održava jedan čovjek. Obuze ga osjećaj nelagodnosti. Gdje su ostali?

– Haydene i Cutleru, pođite sa mnom – naloži dvojici svojih ljudi, a zatim se okrene prema djevojci. – Vi također! Nadam se da nam taj vaš stric može pomoći – reče s neprikrivenom prijetnjom u glasu.

– To nisam obećala – odvrati djevojka mirno.

Šutke su pošli stazom prema stubištu što vodi do prostrane verande ispred kuće.

Cutler priđe bliže pukovniku.

– Pukovniče, bit će bolje da pripazimo. Ovo mi se ne sviđa.

Ashford pokuca na vrata. Nekoliko trenutaka nakon toga na vratima se pojavi Kinez.

– Ja sam pukovnih Henry T. Ashford – reče pukovnik nadmeno. – Želim govoriti s kapetanom Conneryem.

– Uvedi gospodu, Lee – čuo se iznutra snažan muški glas.

Kinez se povuče, a oni uđu u svježu prostranu prostoriju raskošno namještenu.

Kapetan Martin Connery je stajao nasred sobe. Bio je visok, vitak, snažna mišičava tijela, unatoč poodmaklim godinama. Kate zaključi da bi mu moglo biti šezdeset, ali je izgledao petnaestak godina mlađi.

– Pukovnik Ashford?

Ali domaćin uljudno pruži ruku Cushingu.

Ashfordovo lice poprimi grimiznu boju. Učini korak naprijed.

– Ja sam pukovnik Ashford – reče srdito streljajući Connerya očima.

– Dakako. Kako sam bio nesmotren – ispriča se kapetan hladno bez imalo isprike u glasu. – Hoćete li sjesti? Vani je toplo i jahanje nije bilo ugodno.

– Kapetane Connery, bit ću kratak. General Lee je potpisao predaju, ali ja nisam. Neki od nas još vjeruju da naš rat nije izgubljen. Zaputili smo se u Meksiko da prikupimo snage i oružje i pripremimo se za pobjednički pohod natrag na sjever.

Pukovnik načini značajnu stanku.

– Vaša nečakinja, Katherine Connery, bila je toliko ljubazna da se ponudila da me ovamo dovede – završi uznesito.

Connery se nasmiješi pruživši ruku djevojci.

– Drago mi je što te ponovo vidim, Kate. Nisam očekivao, doduše, da ćeš doći s vojničkom pratnjom.

– Pukovnik Ashford je bio toliko ljubazan da doprati nekoliko mladih žena zajedno sa mnom do Gulfa – reče djevojka glatko. Vjerujem da je mislio da je to za nas bolje no da ostanemo kod kuće.

Srce joj je divlje udaralo, dok je promatrala strica pravo u oči.

– Zapravo, mislim da nas on radi zaštite namjerava povesti sa sobom čak u Meksiko – doda Kate.

Pukovnikove se crte zategnu od srdžbe.

– Savršeno si dobrodošla ovamo, Kate – reče kapetan blago prije no što je pukovnik mogao bilo što reći. – Bilo bi mi drago da dovedeš i svoje prijateljice ovamo. Možete sve ostati ovdje dok ne prođe opasnost koja na vas vreba u vašim domovima.

– One su sa mnom – umiješa se pukovnik srdito. – I ostat će sa mnom.

– Zaista? – upita Connery, a lice mu je bilo mirno. – Ne shvaćam zašto vodite ove žene sa sobom. U vojničkom pohodu žene mogu samo smetati.

Ashford je kiptio od bijesa, ali se obuzdavao da ne prasne.

– Nisam došao ovamo da razgovaram o ženama. Za svoj vojnički plan trebam konje, oružje i novac. Shvatio sam da vi posjedujete mnogo konja, a vjerujem da ste odani pristaša Juga. Nije li tako?

– Shvaćam – promrmlja kapetan. – Tko je vođa toga pohoda?

– Ja.

– Jeste li dobro razmislili o onome što namjeravate poduzeti? O svim posljedicama? Jeste li razmišljali o transportu ljudi i municije? O načinu prehrane? Čini mi se da vaš pothvat nije osobito dobro planiran, pukovniče – reče kapetan Connery, zastane i značajno pogleda svoga sugovornika. – Potrebno je trajno riješiti pitanje prehrane ljudi, a ne privremeno – nastavi hladno. – Zaboravljate da je pitanje hrane bilo osobito važno za Jug. Osim toga, tvornice municije uglavnom se nalaze na Sjeveru.

Pukovnik Ashford se osjećao sve nelagodnije. Kao dobrovoljac bio je izabran za zapovjednika svoje jedinice, kao što je bio slučaj s mnogim oficirima i na Sjeveru i na Jugu. Ni on kao ni mnogi drugi nije posjedovao vojničku naobrazbu ni iskustvo u organiziranju i rukovođenju vojnim pohodima.

– Neće biti poteškoća s te strane – reče oholo podigavši glavu i vješto prikrivajući zbunjenost. –

Živjet ćemo od onoga na što naiđemo.

U sebi se Ashford već ljutio što je došao ovamo. Ovaj mu čovjek ne namjerava pomoći. Ono što im treba, morat će uzeti silom.

– Zaprepastili ste me, moram priznati – reče Connery, a glas mu postade oštar poput britve, unatoč ljubaznu osmijehu na licu. – Živjet ćete od ljudi za koje se, navodno, namjeravate boriti? Ne mislim da bi oni to cijenili, pukovniče Ashforde. bojim se da ćete naići na tvrd otpor. Kad već govorimo o vojnom pohodu, sumnjam da u cijelom istočnom Teksasu ima dovoljno municije za jednu veću bitku. Vi sanjate, gospodine!

Ashford položi ruku na revolver.

– Neću više trpjeti vaše uvrede – reče oštro. – Imate dovoljno konja i hrane, a nama su potrebni. Ako ih nećete dati dobrovoljno, uzet ćemo ih sami!

Connery mirno izvuče cigaru i stavi je među zube. S lica mu nije silazio ljubazan smiješak, ali su mu oči bile prijeteće i hladne.

– Mislim da nećete, pukovniče – rekao je tiho. – Upozorit ću vas još nešto – nastavi blago. – I ne pokušavajte izvući taj revolver. Krv šteti mome sagu. Pravo iza vas, gospodine, stoji Carlo Fraconi. Već nekoliko minuta, pukovniče, drži vas na nišanu.

– Moji su ljudi vani – reče pukovnik. – Za nekoliko ću ih trenutaka pozvati.

– Bojim se da ste ponovo precijenili svoj položaj, pukovniče. Vaši ljudi sjede u ambaru nasuprot moga skladišta, a moji ih ljudi drže na nišanu. Bude li ovdje ispaljen i jedan metak, vaši će ljudi biti u trenu poubijani – završi Martin Connery hladno.

Nekoliko trenutaka u sobi je vladala mučna tišina. Pukovnik je uzbuđeno disao, grčeći ruke od nemoćna bijesa.

– Predlažem da se povučete, pukovniče – nastavi kapetan ljubazno. – Povedite svoju malu vojsku i ne vraćajte se više ovamo.

Okrene se prema djevojci.

– Kate, ti možeš ostati ovdje dok god želiš – reče. – Poslije ću te poslati kući sa sigurnom pratnjom.

– Ne mogu, striče Martine. Moram se vratiti u logor, ondje se nalaze ostale djevojke. Trebaju me – reče ona.

– Ashforde – obrati se kapetan pukovniku zapovjednički. – Želim da oslobodite odmah te djevojke.

– Idite dovraga! – tresao se Ashford od bijesa. – Trenutno ste u prednosti, ali samo čekajte! Doći će i moj trenutak – reče osvetoljubivo.

– Da ga ubijem, kapetane? – upita Fraconi mirno.

– Ne, molim vas, nemojte – uzvikne Kate. – On je jedini koji štiti te djevojke! Nemojte ga ubiti!

– Dobro – mirno Connery otrese pepeo s cigare. – Možete ići, Ashforde, ali ako se djevojkama bilo što dogodi, osobno ću se pobrinuti da vas živoga oderem. Doista tako mislim. Sada izlazite!

Na samom izlazu ponovo ih zaustavi njegov oštar glas:

– Da sam na vašem mjestu, oslobodio bih te žene smjesta. Mi u Teksasu ne volimo ljude koji zloupotrebavaju žene.

– Mogli ste zadržati nekoga od njih kao taoca – progunđa Fraconi promatrajući ih kako se udaljavaju.

– Ne, to nema nikakvog smisla, Carlo. On bi glatko žrtvovao te ljude. Zar ne vidiš? To je čovjek lišen

svakog osjećaja časti i poštenja. Maska koju je imao na početku rata nestala je u ratu. On sam sebe zavarava da se bori za pravu stvar kao dobar vojnik, a zapravo je čovjek bez načela i bez mozga.

– Što ćemo poduzeti?

– Želim da pođeš u šumu i pronađeš Travenove. Veoma su vješti u rukovanju oružjem, pa dobro pripazi. Možda zajednički možemo nešto uraditi.

Nakon Franconieva odlaska kapetan priđe baru i natoči piće. Volio je popiti koju čašicu, ali nije pio mnogo i nikada nije bio pijan.

Razmišljajući o Ashfordu, zaključi da će ovaj jamačno pokušati odvući dio njegove stoke s ranča. Osim ako ne čeka brod. Što ako namjerava prodati djevojke?

Martina Connerya podiđe jeza.

Dolje u zaljevu Mission nalazi se i njegov brod, brzi brod s osam topova, uvijek spreman za plovidbu ako zatreba.

On je zavolio ovaj ranč i ne namjerava ga napustiti, ali brod leži u zaljevu spreman za plovidbu. Nazvao ga je po jednom brodu iz stare pomorske balade »Zlatna taština«. Nema broda na američkim morima koji ga može nadmašiti u brzini i u mogućnostima manevriranja.

Ako Ashford odvede djevojke do mora, on će podići sidro i prestići svaki brod koji ih bude namjeravao odvesti.

XVI

Ashford je poveo ljude do konja. Uzjahavši bez riječi, krene prema izlazu.

Kate se držala straga, osjećajući da je Ashford posramljen i bijesan.

Martin Connery ga je ponizio pred njegovim vlastitim ljudima. Glasine o onome što se dogodilo u kapetanovoj kući ubrzo će se raširiti i Ashford će izgubiti vlast nad ljudima. U jednom trenutku očaja Kate je požalila što nije prihvatila stričevu ponudu. Ako Ashford izgubi vlast, ljudi će podivljati i navaliti na djevojke. Kate se naježi pri pomisli na ono što ih možda čeka.

Ipak, sjetivši se djevojaka, shvati da je dobro uradila što nije ostala. Mora im pomoći da pobjegnu. Bez odlaganja, prvom prilikom. Pobjeći će same, nadajući se da će naići na Travenove.

Iznenada korak im je postao suviše spor za njenu odluku. A tko zna što se moglo dogoditi za njena izbivanja?

Tada osjeti na sebi požudne poglede Cutlera i Haydena i shvati da je imala pravo. Ljudi više ne poštuju Ashforda i pitanje je kada će početi nasrtati na djevojke.

Prolazili su nedaleko od zaljeva Mission, kadli joj pogled zapne za brod.

Hitro se osvrne oko sebe. No na svu sreću, nitko nije zamijetio brod. Hayden i Cutler bili su zadubljeni u razgovor, a Cushing je jahao uz Asforda i gledao na suprotnu stranu. Nisu vidjeli vrhove jedara što su se nazirali među drvećem na stanovitoj udaljenosti.

Hitro je oborila pogled, nadajući se da muškarci neće zapaiti brod. U glavi je imala gotov plan. Morat će pobjeći što prije. Ukaže li se prilika ili ne, dat će se u bijeg.

To je jedino što mogu uraditi.

Očajnički se trudila da potisne strah koji ju je obuzimao sve više. Gdje je Dal? I Mac? Gdje su sada?

XVII

Ležeći potrbuške u pijesku na rubu šume, Travenovi su budno

promatrali kola. Nakon Ashfordova odlaska popustila je disciplina u logoru. Dvojica su pecala, a dvojica spavala u blizini kola s hranom. Ostali su sjedili uz vatru i pričali.

– Jack – predloži Mac tiho. – Ti i Jesse ne možete trčati brzo poput mene i Dala. Ostanite ovdje i pokrivajte nas. Mi ćemo navaliti na razbojnički logor.

– Kako namjeravaš osloboditi toliko žena? – pobuni se Jack. – To nije mudro!

– Imam predosjećaj da je ovo pravi trenutak. Moramo napad izvesti prije no što se ostali vrate. Ako započne pucnjava, nemojte oklijevati da ubijate. Nemamo izbora, ovdje pred nama su sami lupeži i ubojice.

Dohvati dogled i usmjeri ga prema jugu. Na trenutak se ukoči. Tiho doda dogled Dalu, zatim Jacku i Jesseu. Svi su vidjeli ono što i on.

Vrhove jedara broda!

Sada su znali da nema više odlaganja. Moraju krenuti u napad.

– Čekaj trenutak! – predloži Dal.

Iz džepa izvuče malo zrcalo i podigne ga prema suncu tako da uhvati zraku i usmjeri je na kola, nadajući se da će koja od djevojaka zamijetiti signal.

Cordelia Atherton ga je zamijetila i smjesta izašla iz kola. Dal uputi još jedan svjetlosni signal i djevojke su počele silaziti s kola jedna za drugom.

Travenovi su bili dovoljno blizu da čuju njihove zvonke glasove što su odzvanjali u tišini.

– Skuhat ću kavu – rekla je Cordelia. – Dulcie, ti i Gretchen sakupite malo suharaka.

– Svaka čast – promrmlja Jack s divljenjem. – Za takvu bih ženu bio spreman odustati od lutanja.

Djevojke su krenule prema šumi povremeno zastajkujući i saginjući se da pokupe drva. Činilo se da nitko na njih ne obraća pažnju. No onda se jedan muškarac, koji je dotad spavao, uspravi i položi pušku preko koljena, pažljivo gledajući okolo.

Mac odloži dogled. Izvuče revolver i pruži ga Jesseu.

– Upotrijebi ga ako treba. Tvoj je zadatak da djevojke povedeš odavde. Upamti to!

I ostale su se djevojke dale u traženje drva. Čovjek koji je držao pušku preko koljena naglo ustane.

– Sakupile ste dovoljno drva – dobaci razdražljivo. – Vratite se!

– Sakupit ćemo drva i za vas – zacvrkuće Dulcie ljupko. – Dosta nam je sjedenja u kolima.

Uto se uspravi i drugi čovjek.

– Možda djevojka želi u šetnju šumom, Charlie? Zar ne vidiš?

– Dovraga, pukovnik se uskoro vraća, a znaš kakav je on.

– Pa što onda? – otpovrne drugi ratoborno. Sit sam jalova čekanja u društvu ovakvih ljepotica.

– Samo pričekajte još malo – javi se Dulcie. – Vraćam se odmah.

– Hitro se zaputi u šumu, a Gretchen pođe za njom.

Dulcie se nalazila na desetak koraka od šume kada je ugledala Jessea.

– Hajde – bodrio ju je on tiho – sada je pravi trenutak.

– Hej, vi! Vraćajte se ovamo!

Jednu od djevojaka iznenada obuze strah i ona potrči.

Čovjek koji je prvi upozorio Dulcie da se vrati, potrča za njom. Jack Traven ga je pustio da mu priđe blizu.

– Ovaj je moj – mrmljao je.

Čovjek je gotovo zgrabio Dulcie kadali ga zautavi Jackov glas: – Ovamo, gospodine!

Čovjek unezvijereno okrene glavu i potegne revolver, ali je Jack bio brži.

Nakon toga je u logoru zavladao sveopći metež. Ljudi su se pojavljivali odasvud.

Mac Traven je držao pušku u rukama i promatrao kako djevojke trče prema njemu.

Jack je neprekidno pucao na odmetnike koji su pokušavali stići djevojke. Macova je puška grmjela bez prestanka. Oborio je najprije čovjeka koji se vraćao s pecanja, a zatim jednoga za drugim još trojicu.

– Jesse! – vikne Dal. – Sakupi djevojke i povedi ih što dalje odavde! Najbolje do našeg posljednjg skloništa – dobaci preko ramena, neprekidno pucajući iz revolvera.

– Povlačimo se prema šumi! – vikne Mac. – Jack! Dovedi konje!

Mac se vješto kretao rubom šume. Ostalo je još desetak ili dvanaest razbojnika, a neki su od njih iskusni borci i nije ih smio potcjenjivati.

Jack Traven se spretno prikrao do korala i odvezao nekoliko konja. Dal uhvati jednoga, a Jesse drugoga.

Mac pođe za njima, goneći ispred sebe nekoliko konja prema posljednjem njihovom prebivalištu. Trebalo je brzo umaći odavde, dok se protivnici ne snađu i ne pođu za njima.

Mac žurno zađe u šumu, dok mu se jedno pitanje neprekidno vrzlo glavom.

Gdje je Kate? Što se s njom dogodilo? Nije ju vidio među djevojkama i bio je zabrinut.

XVIII

Osjećajući nervozu svoje jahačice, Katein je konj jahao ispred ostalih. Našli su se nadomak zaljevu, kadli su začuli pucnjavu.

Ona smjesta pokaže rukom na vode Copano Baya.

– Gledajte! – krikne i obode konja.

Ashford okrene glavu, zapazi jedra broda, ali pucnjava mu više privuče pažnju. Kate je iskoristila trenutak i dala se u bijeg snažno udarajući ostrugama konja.

Netko podigne pušku.

– Ne! Ne! Uhvatite je živu! Ne pucajte! – čula je pukovnikov glas.

Cushing zgrabi Ashforda za rukav.

– Pukovniče! Pogledajte! Logor je napadnut!

– To su Travenovi – prosikće pukovnik. – Požurimo da ih uhvatimo! Nisu mogli daleko odmaći.

Podboli su snažno konje i dali se u trk.

U logoru su zatekli pravu pustoš. Konji su nestali, četvorica mrtvih je ležala na zemlji, a trojica teško ranjenih molila za pomoć. Iz šume se čuo pokoji povremeni hitac.

Ashford zaustavi konja ispred kola.

– Cushinge, pobrini se za ranjenike. Haydene, Cutleru, pokušajte uhvatiti što više konja.

Jedan pogled u unutrašnjost kola bio mu je dovoljan da shvati da su djevojke nestale. No neće dospjeti daleko. On ima mnogo više ljudi na raspolaganju.

– Skuhajte kavu i pripremite nešto za jelo – izdavao je odrešito naloge ljudima. – Kad se vrate ostali iz šume, vi morate biti spremni da krenete u potjeru. Zato ne smijete biti gladni.

Odnekud je izronio Butler.

– Došli su kao da su iskrsnuli iz zemlje, pukovniče – mucao je nesigurno promatrajući pretpostavljenoga sa strahom. – Iznenadan napad. Neki od momaka bili

su na pecanju i napadači su nas zaista zatekli nespremne – prizna na kraju pokunjeno i obori pogled.

– Tebe sam zadužio za logor. Oslonio sam se na tvoju savjest i opreznost, Butleru – reče pukovnik gorko.

– Znam da jeste, gospodine. Žao mi je, ali imao sam neprilika s nekim ljudima. Htjeli su djevojke – dometne čovjek oklijevajući.

Kate! Prokleta Kate! Nikada nije smio povjerovati toj lukavoj djevojci. Ni za trenutak! Kako je mogao biti tako neoprezan.

Pukovnik je sjahao s konja i obazreo se oko sebe. Ispunjen osjećajem praznine. Ne, nije kriva Kate. Jednostavno mu je stvar izmakla iz ruku, a to je taj prokleti Connery dobro vidio. Tko je on da je tako siguran u sebe? Što je on ikada uradio za ovu zemlju?

Jedan od vojnika zapalio je vatru i Ashford sjedne zagledavši se odsutno u plamen. Skine šešir i provuče prstima kroz rijetku kosu. Kako je došao na tu ludu pomisao da otme ove djevojke? Dovraga, samo je sebe uvalio u neprilike. Neprilike sa svojim ljudima i s Travenovima, a isto tako dao je Conneryu priliku da od njega napravi budalu pred njegovim ljudima.

Mora razmisliti! Ovaj poraz je trenutačan i mora ga pretvoriti u pobjedu! Mora!

Butler mu pruži šalicu kave.

– Izvolite, gospodine. Umorni ste i niste ništa jeli.

Pukovnik prihvati šalicu.

– Hvala, Butleru, vi ste dobar čovjek.

Butler se naglo okrene i zastane. Dovraga, stvarno nije bio dobar čovjek! Možda samo odan. Nekoć je bio dobar vojnik. Borio se odano na strani Juga. Nakon toga trebalo je da pođe kući umjesto što se pridružio ovim odmetnicima u ludoj i besmislenoj trci. No odanost prema zapovjedniku dovela ga je dovde. Čovjek mora biti odan. Ali koliko je ljudi uslijed slijepe odanosti i poslušnosti upalo u zamku ili čak u zločin.

Zaista je možda teško priznati slabosti svoga prijatelja. Osobito ako je on pretpostavljeni.

Butler krene prema moru, opazivši da se brod sve više približava. Idući tamo, prvi put se upitao kakav je zapravo Ashford čovjek. I što se to dogodilo na ranču Martina Connerya? Ma što se dogodilo, očito je potreslo Ashforda i očitao je da njegov plan nije bio uspješan.

Cushing će mu pričati što se zbilo. Ali, ima li uopće smisla pitati ga? Naposljetku, u čemu je razlika? Sve je svršeno.

Potreban mu je konj.

XIX

Oko pet kilometara dalje Mac i Dal Traven jahali su prema mjestu gdje su se Jack i Jesse zaustavili s djevojkama.

– Krenite odmah dalje! – vikne im Mac čim su stigli. – Ne smijemo čekati ni minute. Odavde krenite prema Refugiou. Ti znaš put, Jack. Odvedite djevojke u grad i pronađite im smještaj u kakvoj kući ili hotelu.

– A što će biti s vama?

– Dal i ja moramo pronaći Kate. Ona se družina raspada i postaje sve opasnija.

– Ne gubi vrijeme, Jack! – umiješa se i Dal. – Pođite što prije i ne odvajajte se mnogo od rijeke. Ona će vas odvesti do grada.

– Meni to ne moraš govoriti – progunđa stariji čovjek. – Ja dobro poznajem Refugio.

Mac se naglo okrene i prostrijeli ga pogledom.

– Jack? Nisi li ondje uletio u kakvu gužvu? Hoću reći, je li ti dopušteno vratiti se u grad?

– Zvuči kao da upadam u neprilike kamo god pođem. Lijepo mišljenje imaš o svome stricu – progunđa Jack tobože uvrijeđeno. – Nisi u pravu. U tome gradu imam dobre prijatelje.

Nakon njihova odlaska Dal se okrene prema svome konju i počne čistiti revolver.

– Kate je dobra djevojka, Mac. Najbolja od svih – izusti drhtavo.

– Pronaći ćemo je, Dale – obeća mu Mac.

XX

Kate Connery se našla na močvarnu tlu, a zatim krenula prema sjeverozapadu. Zašla je u gustu šumu u potrazi za kakvim zaklonom. Bila je sigurna da će Ashford poslati potjeru za njom.

Sjahala je i povela konja prema najmračnijem dijelu šume.

Što sada? Travenovi su negdje u blizini. Jedan od njih je Dal za kojega je vjerovala da je mrtav. Žalila je za njim više od dvije godine, a potom se pojavio Frank Kenzie, pristojan i dobar mladić. Sviđao joj se premda u njegovoj nazočnosti nije osjećala ono uzbuđenje koje ju je obuzimalo s Dalom. No što je djevojka poput nje mogla uraditi? Dal je bio mrtav. Barem je tako vjerovala.

Zapravo, nikada nije dokraja povjerovala da je Dal mrtav, ako želi biti iskrena. I to je bio jedan od razloga zašto je neprekidno izbjegavala udaju za Franka. Sada se Dal vratio, no ona ga je možda izgubila. Jamačno je doznao za Franka.

Udaljena je pucnjava prestala i u šumi zavlada tišina.

Pokušala je zaključiti što se zbilo. Pucnjava kraj kola je mogla značiti samo to da su Travenovi izvršili napad ili pokušali to uraditi. Poći sada onamo značilo bi ujahati pravo u stupicu. Travenovi su imali pune ruke posla, a ona im, nenaoružana, ne bi mogla pomoći.

Da barem ima kakvo oružje!

Poput mnogih žena na Zapadu, znala je pucati još od djetinjstva, a često je odlazila i u lov. Sjeti se Dalovih riječi da nedostatak oružja može biti nadomješten i nečim drugim u slučaju napada. U kući ili prirodi leži suviše drugih predmeta koji okružuju čovjeka i mogu mu pomoći da se obrani.

Obazrevši se oko sebe, Kate pronađe jednu prelomljenu granu. Očisti s nje male grančice.

S tim kolcem u ruci osjeti se snažnijom. No i dalje su joj se svakojake misli vrzle glavom. Što se moglo dogoditi? Bila je zabrinuta i nemirna.

Travenovi su pokušali osloboditi djevojke, to je više nego vjerojatno. No jesu li uspjeli? Kate zadršće. Možda su svi nastradali.

Ako im je pošlo za rukom da oslobode djevojke, ni Mac ni Dal neće ih moći zaštititi u šumi. Vjerojatno će ih poslati na sigurno mjesto.

Refugio ili Victoria? Refugio je svakako bliži. Tko bi pošao s djevojkama? Jesse, dakako! Možda i stric Jack. U tom slučaju Dal i Mac su možda pošli u potragu za njom.

Djevojke su jamačno rekle Dalu da je pošla na Conneryev ranč s pukovnikom Ashfordom. Što će Mac i Dal misliti? Da je ubijena ili ostavljena na ranču? Ili da je pobjegla kao što i jest?

Odmetnici će poći u potjeru za Travenovima, a isto tako i za njom.

Jahat će na jug prema zaljevu Mission i možda susresti Travenove. Stabla oborena orkanskim vjetrovima ležala su posvuda na rubu šume. Kate polako krene naprijed. Povremeno je zastajala i oslušķivala. Čulo se šuštanje lišća na granama.

U dva je navrata opazila velike bijele ptice kako joj nadlijeću nad glavom, a zamijetila je i tragove mnogih životinja od crnog medvjeda i rakuna do aligatora.

Ponovo je stala. Oslušne. Nešto se kretalo. Nešto veliko. Dakle, netko ili nešto što može biti opasno.

Položi ruku na konjski vrat kao da želi umiriti konja. Zatim je ponovo čula zvuk. Bio je već dosta blizu.

Koliko daleko?

Što je mogla uraditi? Trčati? Od čega? Od koga? Istina, mogao je biti neki neprijatelj, ali isto tako i netko od Travenovih ili djevojaka.

Čvrsto stisne uza se kolac. Kako je ono Dal bio kazao? Zari ga snažno, ne udaraj njime.

Ponovo zamijeti kako se netko kreće u šumi. Konj kazrže jer ga je ugrizla muha.

– Eno je tamo! – čula je nečiji glas.

Učini joj se poznat, ali neugodan. Usta joj se osuše. Zgrabila je uzde i ostala čekati. Gdje su zapravo?

Tada spazi konjsku glavu, a zatim i jahača. Iza njega još jednoga.

– Gle, gle, tko bi rekao! I to još posve sama – govorio je čovjek cereći se. – Samo ti i ja i mlada gospođica, Cute. Nas troje. Rekao bih da ćemo se lijepo provesti!

Cutler i Hayden dolazili su joj ususret, a ona je bila posve sama.

Kate ostrugama snažno podbode konja i poput metka poleti niza stazu saginjući glavu da izbjegne šiblje. Opazivši odvojak staze prema sjeveru, skrene onamo, natjeravši konja da preskoči potok.

Gonioci su joj bili za petama i brzo je sustizali. Da je barem imala revolver! Neće im umaći! Morat će se boriti. Misli su joj se groznično rojile glavom. Staza je bila uska i često zakrčena oborenim granama i stablima. Prije ili poslije njen će se konj naći pred nekom nepremostivom preprekom, a gonioci su joj iza leđa.

Što da radi? Da ih pričeka i kolcem udari posred lica?

Nije voljela bježati, ali je iz dna duše prezirala dvojicu muškaraca što su je gonili. U obračunu s njima izgledi su joj slabi, izuzev ako obračun bude kratak. Pa neka onda bude kratak!

Iznenada se na stazi prepriječi prevaljeno deblo. Je li joj konj dobar skakač? Nije znala, ali ga je usmjerila pravo na deblo i konj ga preskoči u luku. Osjetivši da joj je Hayden za leđima, djevojka se munjevito okrene u sedlu i pogodi ga snažno kolcem posred lica.

Pokušao se zaštititi rukom, ali je bio odviše spor. Njena je kretnja bila suviše neočekivana i brza. Čovjek bolno zajauče, a trenutak zatim Kate je nestala iza zavoja.

Izbila je na malu čistinu na kojoj se nalazila trošna brvnara. Baci pogled unatrag i shvati da gonioci nisu odustali.

Snažno podbode konja, a trenutak zatim pogled joj zapne za nisku granu što je visjela iznad puta. Sagne se, ali je bilo kasno.

Pala je na zemlju, a konj je nestao u šipražju. Čula je pobjedonosni poklič Haydena dok se uspravljala. Lice mu je bilo krvavo od

njena udarca, a imala je dojam da mu je nos slomljen. To je sve zapazila u trenutku kada je on pošao prema njoj.

Zgrabila je kolac objema rukama i svom snagom zabila njegov oštriji kraj u muškarčevo grlo.

Haydenov se urlik zaori šumom, dok je padao na leđa, a iz grla mu šikljala krv.

Cutler sjaše i pojuri na djevoju. Ona se malo odmakne.

– Hajde, dođi! – pozove ga. – Možeš i ti dobiti isto što i on!

Cutler ju je napeto promatrao vrebajući svaku njenu kretnju.

Hayden se pokušao uspraviti, ali je pao na koljena, gušeći se u krvi.

– Pomozi mi – krkljao je obraćajući se prijatelju.

Cutler se i ne obazre na njega. Promatrao je djevojku kao mačka miša.

– Baci taj kolac! – naredi oštro. – Ti i ja dobro ćemo se složiti. Ne treba nam on. Ne treba nam nitko. Samo ti i ja, zar ne?

– Bit će bolje da se pobrineš za svoga prijatelja – mirno reče Kate. – Ne bojim se nijednoga od vas, a Travenovi dolaze. Sa sobom nose uže da vas objese!

Kate je znala da je Cutler snažan i brz. Zato mora biti veoma oprezna. Sjeti se Dalovih upozorenja. Uvijek je govorio da je važno odabrati mjesto gdje stojiš kada napadaš i kada se braniš.

Stajali su na omanjem proplanku. S jedne strane proplanak je graničio s barom na čijoj su površini rasli lopoči, tako da se voda nije ni vidjela. S druge strane bila je borova šuma. Kate je stala polako uzmicati prema bari, a Cutler ju je pratio u stopu, ne skidajući pogleda s [illegible]na lica.

Koliko je on bio vješt? Kao dijete često je skakala s jednog kamena u bari na drugi, vješto održavajući ravnotežu da ne padne u vodu. Odlučno okrene leđa Cutleru i načini prvi skok, za dlaku izmakavši muškarčevim rukama koje su ostale prazne.

Nemajući pojma da je pred njim voda, muškarac se povede za njenim primjerom i skoči također. Pao je pravo u vodu.

– Prokleta bila! – usklikne.

Djevojka odmah skoči natrag na sigurno tlo i uhvati najbližeg konja za uzde.

Cutler je bespomoćno mlatarao rukama po vodi.

– Pomozi mi! Pomozi! Ne znam plivati! – prolamali su se čistinom njegovi krikovi.

– Svatko ima svojih neprilika – otpovrne djevojka hladno i vine se u sedlo.

Odabrala je Cutlerova konja pukim slučajem, no opazivši pušku u navlaci i revolver u bisagama, shvati da je imala sreću.

Bila je naoružana. Sada je mogla napokon potražiti Dala.

XXI

Dal gurne revolver za opasač i pogleda Maca.

– Eto, gdje smo sada! Ti i ja protiv njih. Ako iz ovoga ne izađemo živi, želim da znaš da nikada nisam poznavao boljeg čovjeka od tebe. Ponosan sam i sretan što si mi brat i prijatelj.

– To važi i za tebe, Dale. No siguran sam da ćemo se izvući iz ovoga. Moramo povesti djevojke kući. Dakako, pošto spasimo Kate.

Mac gurne kamen pod nogom i zagleda se u daljinu.

– Pitam se, Dale, što se događa s ljudima poput Ashforda? Bio je

vrijedan poštovanja i mogao je mirno živjeti nakon rata. Sve je to odbacio.

– On je pokvaren u svojoj jezgri, Mac, baš onako kao što je trula crvena jabuka u koju čovjek ponekad zagrize. Čini mi se da jednostavno nema časti i poštenja, a takav je čovjek bezvrijedan. I uvijek će biti, bez obzira na to koliko krava bude posjedovao.

– Jesi li spreman?

– Dakako. Moramo izvući Kate. Imam predosjećaj da će ubrzo doći do okršaja.

Mac se vine u sedlo i krene prvi. Ako pronađu Kate, Dal će se njome vjenčati.

A koga ima on?

Poznavao je mnogo djevojaka, ali nijedna mu nije prirasla srcu.

Sunce se probijalo kroz gusto granje drveća. Mladić izvuče pušku i odmah se osjeti bolje.

– Sada ih ima ukupno dvadesetak – promrmlja Dal. – Možda i više.

– Gotovo da smo izjednačeni – naceri se Mac obješenjački. – Mi moramo pronaći Kate što prije i odmagliti, brate moj. Oni nam više ne trebaju.

– A što je s hranom? Kola su im puna kave, šunke i svih onih namirnica koje su opljačkali putem.

– Pst! – utiša ga Mac podigavši ruku i pažljivo osluhnuvši.

Bili su na rubu šume odakle su mogli čuti zvuk brodskog zvona. Popevši se na uzvisinu, ugledali su ukotvljen brod niz čiji se bok upravo spuštao mali čamac u vodu.

– Izvukli smo djevojke u posljednji čas – reče Mac.

– Nadam se da ih ništa neće spriječiti da stignu u Refugio.

– Siguran sam da će sve biti kako valja.

– Gle, Ashford ide prema brodu – promrmlja Dal, gledajući kroz dogled. – S njim je i Butler, sudeći po Jesseovu opisu. Uz to još desetak ljudi.

Mladić doda dogled bratu.

– Vidiš li koga kraj kola? – upita Mac.

– Misliš li što i ja?

– Gledaj – reče Mac odloživši dogled. – Kate je negdje u šumi i treba je pronaći. No svi smo gladni, a treba nam i municija.

Okrenuli su konje prema šumi. Na zemlji su se vidjeli brojni tragovi, ali je teško bilo odrediti kome pripadaju.

– Nikoga nema na vidiku – šapne Mac.

– Hajdemo.

Prišli su kolima.

– Uzmi što nam treba, Dale, a ja ću čuvati stražu.

Trenutak zatim Dal se pojavi s kutijom kave i ovećim komadom slanine. Ponovo je ušao u kola i ovog puta iznio sušenu govedinu, oveći hljeb i kutiju s municijom.

– Ima još municije – reče Dal.

– Požuri!

– Vraćam se odmah.

Dal nestane u kolima.

Mac je napeto promatrao dvije skupine ljudi kako pričaju kraj mora.

– Požuri, Dale!

Dal je upravo silazio s kola kadli su iz šume izronila tri jahača. Jahali su prema kolima. Mac ih je ugledao, ali su trenutak zatim i oni njega vidjeli. Na časak su zaprepašteno zurili a zatim podigli puške. Mac potegne obarač i jedan se jahač odmah stropošta na tlo. Odjahavši malo dalje od kola, da bi odvukao paljbu od Dala, Mac ponovo zapuca. Jedan se konj propne i zbaci jahača onesposobivši ga za borbu.

Mac podbode konja prema trećem jahaču. Istodobno su obijica zapucali. No čovjek je promašio, a Mac nije.

Uto se pojavi Dal natovaren zalihama.

Snažno su potjerali konje prema šumi. Kad su odmakli od logora, Dal se zaustavi i zabrinuto pogleda brata.

– Jesi li povrijeđen? – upita ga.

– Nisam, ali metak je prošao vrlo blizu mene.

– Bliže no što misliš – primijeti Dal. – Vidim trag krvi na tvome ovratniku.

Mac rukom opipa vrat. Napipa ogrebotinu. Gurne rupčić između ovratnika i rane.

– Moramo što prije pronaći Kate i poći odavde.

Mac je bio umoran, a Dal ništa manje. Koliko je prošlo sati otkako nisu spavali i jeli?

– Dovraga – primijeti Dal – ne znamo kakvog konja jaše, ako uopće jaše.

Bilo je toplo. Dal obriše znoj s čela i obazre se oko sebe. Ovo pošumljeno mjesto veoma je nalikovalo na mjesto gdje su se prvi put zaustavili.

Poslije jednog sata stigli su na travom obraslu čistinu i ugledali konja kako mirno pase. Jedan je čovjek ležao ispružen na zemlji.

Mac sjaše i okrene nepomično tijelo nogom. Nos poginuloga bijaše slomljen, a ružni se ožiljak protezao njegovim licem. No najgore od svega izgledalo je grlo, probijeno nekim oštrim predmetom. Smrt je nastupila uslijed krvarenja.

– Za ime svijeta! – promuca okrenuvši se bratu. – Jesi li to vidio?

– Kate – reče Dal.

– Kate? – zapanji se Mac. – Zar si poludio? Ovo ne može biti njeno djelo?

– Nisam lud, dragi moj! Kate je to uradila kolcem. Ja sam je poučio kako. Sjećaš li se starog Dugana? Govorio je uvijek da kolac može biti smrtonosniji od revolvera ako se umiješ njime služiti.

Mac je s nevjericom na licu zurio u nepomično tijelo.

– Dale, poslušaj starijeg brata. Ako se oženiš tom djevojkom, budi dobar prema njoj. Čuješ li?

XXII

Noć se spuštala, a Kate je bila još sama. Čeznula je za snom i hranom. U dva je navrata izbjegla susret s Ashfordovim ljudima koji su jahali prema plaži.

Povremeno je čula pucnjeve. Možda bi najbolje bilo da odjaše do Conneryeva ranča? No pritom bi morala stanovitu udaljenost projahati preko otvorenog polja, te bi je odmetnici mogli vidjeti.

Možda bi bilo najbolje da potraži kakvo sklonište ovdje u šumi i malo odspava. Nakon kraćeg vremena zaustavi se kraj potoka da napoji konja. Svuda uokolo vladala je tišina.

Kate priveže konja za obližnje stablo i ispruži se u travi, zaklonjena gustim grmom. Kraj sebe je položila oružje i smjesta zaspala.

Noć se spuštala, a zvukovi u šumi stali se stišavati. Sova se počela glasati sa stabla, a šišmiši mlatariti krilima.

Usnula djevojka okrene se na stranu, a osamljeni jahač začuje šuštanje trave i strane. Pažljivo sjaše i tiho se prišulja mjesto gdje je ležala. Kate.

Trenutak ju je promatrao, a zatim sjedne pod jedno stablo odakle ju je mogao promatrati. Skine sombrero i položi ga u travu, za-

tim izuje čizme i stavi ih do šešira. Naposljetku odloži oružje.

Djevojka se nemirno trzala u snu, ali se nije budila.

U samu zoru čovjek vrati revolver u korice i pažljivo navuče čizme. Na vrhovima prstiju priđe konju i izvadi iz njega lonac za kavu. Zagrabi vodu u potoku, sakupi suhe grane i zapali vatru.

Kate Connery otvori oči i zagleda se u sivo nebo što se naziralo kroz gusto granje. Ležala je mirno, ali onda osjeti miris kave što joj ispuni nosnice. Naglo se uspravi.

Čovjek uljudno dodirne svoj sombrero i lako se nakloni.

– Buenos dias, senjorita. Ja sam Fraconi.

– Sjećam vas se – promrmlja ona.

Puška je ležala kraj nje. Djevojka izvuče revolver iz hrpe lišća i stavi ga u krilo.

Čovjek se nasmije.

– Kava je skuhana. Slaninu ćemo morati ispeći na vatri. Ako ste gladni, mogu vam dati i sušene govedine.

– Umirem od gladi – prizna djevojka bez nelagodnosti.

On skoči.

– Malo niže odavde – pokaže rukom – nalazi se zaklonjeno mjestašce gdje potok ulazi u jezero. Možete se ondje okupati ako želite – reče i usne mu se ponovo razvuku u osmijeh. – Žao mi je što vam ne mogu ponuditi ništa bolje.

– Vi radite za kapetana Connerya? – upita djevojka.

On se ponovo nasmiješi.

– Mi smo udruženi. Povremeno mi daje zadatke koje ja izvršavam. Živim na njegovom ranču, ali sam prilično nezavisan. Imam krasne konje, dovoljno hrane, a povremeno izađem na čašicu. Živim jednostavnim životom, senjorita. I mogu reći da sam njime zadovoljan.

– Je li kapetan negdje u blizini?

– Ostao je na ranču, premda se nikad ne zna. Svoje odluke donosi sam. Možda je na ranču, a isto tako bi mogao biti i u blizini. Poslao me da pronađem Travenove. Umjesto toga pronašao sam vas, što je još bolje.

Kate zađe za drveće i okrene se. Franconi je sjedio uz vatru, okrenut leđima. Kate se oprala prohladnom vodom i ponovo navukla košulju.

– Jedite! – reče čovjek kad je opet prišla vatri. – Čeka nas dug put.

Kate prihvati slaninu i dvopek. Jela je halapljivo, tek sada shvativši koliko je gladna.

– Vi ste zanimljiva žena – primijeti on.

Kate ga hladno pogleda, pitajući se što mu je na umu.

– Svatko je zanimljiv na svoj način – doda ona.

– Mislim da biste bili spremni ubiti čovjeka – nastavi on mirno.

– Kad bi to bilo potrebno, zašto ne? – otpovrne ona. – Čovjek mora svašta raditi da preživi.

– U šumi sam otkrio mrtvog čovjeka – reče Fraconi i mahne prema sjeveru. – Netko mu je zario kolac u grlo. Čini mi se da se zagušio u vlastitoj krvi.

Kate obuzme mučnina, ali ne reče ništa.

– Jedan mrtvac, ali dva šešira. Drugi je šešir plivao u vodi.

– Nisam više gladna – reče djevojka, odgurnuvši jelo.

– Jedite! – reče on zapovjednički. – Dug je put pred nama. Ne znamo kad ćemo se moći zaustaviti slijedeći put. Pijte mnogo kave. To će vam pomoći.

Fraconi se udalji od vatre i osluš-ne.

– Ponovo se sakupljaju na plaži – reče kad se vratio.

– Ali vi ih ne možete vidjeti?

– Ne mogu. Previše su daleko. Ipak, mislim da to rade, a isto tako mislim da vas Travenovi traže.

Čovjek zastane i počeše se po glavi.

– Prošle sam noći sam sebi rekao: Travenovi traže vas, a ja njih. Ako vas pronađem, oni će također pronaći vas, a time i ja njih. Jednostavno, zar ne? Uštedio sam sebi put, a rekao sam vam da sam pomalo i lijen – reče uz osmijeh.

Ona ga pogleda preko šalice kave.

– Ne mislim da ste lijeni. Također mislim da ste veoma dobar čovjek.

Fraconi je prvi put bio zbunjen.

– Vi mi laskate – reče uz naklon.

Nekoliko su minuta šutke sjedili.

– Lijepo je od vas što to kažete, ali moram priznati da sam neka vrst neradnika i lutalice. To će potvrditi i kapetan Connery.

– Unatoč tomu radite za njega?

On je pogleda.

– On mi vjeruje, senjorita – reče isprsivši se ponosno.

– Vi niste Španjolac?

– Talijan sam, ali sam odrastao u Španjolskoj i na Kanarskim otocima.

Osedlao je konje i poveo ih do vode. Kate je čekala, osluškujući.

– Kapetan me je poslao po Travenove, no ja bih vas odveo na ranč, ali moramo čekati mrak. Velike travnate površine ne pružaju nikakav zaklon.

– I ja bih željela pronaći Travenove – primijeti ona. – Držim da ih moramo pronaći, jer će u protivnom oni neprekidno tražiti mene i time izvrgavati svoje živote opasnosti.

Odjahali su prema plaži.

Kola su i dalje stajala na istom mjestu, ali su životinje nestale. Plaža je izgledala napušteno. Na kopno su bila izvučena tri čamca, ali nijednog čovjeka nije bilo na vidiku.

Kate je zbunjeno zurila u čamce. Fraconi također.

– Tri čamca? Svaki može prevesti dvanaestak ljudi. Gdje su oni?

Čuo je neko komešanje iza svojih leđa. Munjevito se okrene. No bilo je prekasno.

Dvanaestak je ljudi stajalo iza njih. Sudeći po njihovoj vanjštini, bijahu mornari. Svi su imali oružje.

– Nemoj posezati za oružjem ako želiš živjeti – reče krupan muškarac koji je očito bio vođa skupine. – Sjašite!

Kate petama podbode konja. Konj skoči naprijed, a ona se na indijanski način pruži po njemu. Začuje pucanj, a trenutak zatim konj zadršće i počne padati. Kate skoči i munjevitom brzinom potrči.

Odjednom su se svi stvorili oko nje, a dva su je muškarca grubo uhvatila za ruku.

– Ne smijete je povrijediti – naredi vođa. – Tako mi je bilo naglašeno. Ta žena vrijedi tisuću u zlatu. A ja bih dao i dvije!

– Čovjek koji je bio s djevojkom nestao je – vikne jedan od mornara.

Vođa se okrene i opsuje. Doista, Franconiu nije bilo ni traga. Kao da je u zemlju propao.

– Zar ga nitko nije zamijetio?

– Poslali su nas da nju uhvatimo, gospodine – primijeti jedan mornar. – Svojim pokušajem da pobjegne još je više svratila na sebe pažnju.

Vođa sliježe ramenima.

– Dobro, zaboravimo ga. On ionako nije važan. Povedite nju na brod.

Iznenada podigne ruku kao da se nečega sjetio i vikne:

– Čekajte! Prije moramo obavijestiti kapetana Hammonda i pukovnika Ashforda. Jamie – obrati se jednom dječaku – Pođi kapetanu i reci mu da smo uhvatili bjegunicu i zaradili nagradu. Mi ćemo te ovdje čekati.

Dječak otrči.

– Možete zapaliti cigare – reče vođa, obraćajući se svojim ljudima.

– Pazite na nju. Veoma je lukava.

– A osim toga, nećakinja kapetana Martina Connerya – dobaci im djevojka.

Njene riječi bijahu popraćene tišinom punom zaprepaštenja. Ljudi su zabezeknuto buljili u nju.

– Što ste to rekli, gospođice? – reče napokon vođa.

– Rekla sam da sam nećakinja kapetana Connerya, vlasnika »Zlatne taštine« što je ukotvljena u zaljevu Mission – objasni ona strpljivo.

Čula je da se mornari međusobno poznaju, a isto tako da je malo onih koji ne poznaju Martina Connerya ili njegov brod.

– Gospodine – obrati se vođi visoki plavokosi mladić – ovo mi se nimalo ne sviđa. Nitko nas nije upozorio da je u pitanju nećakinja slavnoga moreplovca.

– Ni mene – uzvrati ovaj razdraženo.

Ponovo se zagleda u Kate, pažljivo, kao da u njenom licu traži sličnost s Conneryem. – Gospođice, zaista ste nećakinja kapetana Connerya?

– Jesam i bila sam na njegovom ranču prije dva dana – odvrati djevojka samouvjereno. – Čovjek koji vam je pobjegao radi za kapetana. Do sada je jamačno već stigao kući.

Kate podigne prkosno glavu. Ako je brzi konj ne odvede odavde, možda će joj pomoći brzi jezik.

– Stričev brod ima osam topova, a za nekoliko minuta može prevaliti udaljenost do ove plaže – nastavila je nabrajati podatke koje je negdje pročitala.

Vođa mornara bijesno opsuje.

– Kako se zovete? – upita ljutito.

– Kate. Katherine Connery.

ljudi su se počeli meškoljiti i gunđati. Vođa se ponovo okrene prema djevojci.

– Je li pukovnik Ashford znao tko ste?

– Jest!

Vođa mornara je srdito koračao gore i dolje.

– Gdje je, dovraga, taj dječak?

– Kapetan Connery je kazao da će živoga oderati svakoga tko me bude uznemiravao – opet se oglasi Kate.

– Uvjeren sam da bi on to uradio – uzvikne plavokosi mladić.

– Zna da ste ovdje?

– Vratila sam se s pukovnikom Ashfordom da oslobodim ostale djevojke.

– Što je s njima?

– Otišle su u Refugio i stanovnici grada sada već znaju što se ovdje događa. Sigurna sam da će odande biti organizirana potjera – dometne djevojka samouvjereno.

Vođa mornara ponovo opsuje, a plavokosi mladić ozbiljno ga pogleda.

– Gospodine Masterse – reče mu – jedno je pucati u borbi, pa čak trgovati robljem, ali tko želi stati na žulj Martinu Conneryu? Tko njega želi izazivati? Recite mi, molim vas?

– Mir!

Jutro je polako odmicalo, a iz šume se kurir nije vraćao s porukom. Masters je sjedio na pijesku, onda nemirno koračao gore i dolje, bacao mračne poglede na more.

Odavno je požalio što se upustio u sve to. Kamo sreće da je na svome brodu. Bio je dobar moreplovac, zapravo jedan od najboljih. Na kopnu je uvijek upadao u nevolje. No nijedan pametan čovjek ne bi izazivao Martina Connerya.

Tko se god itad to usudio, nije više među živima.

Plavokosi mornar ustane.

– Dolaze, gospodine! Kapetan se vraća!

– Hvala vragu! – uzvikne Masters.

Teret odgovornosti više neće biti na njegovim plećima.

Hammond je bio snažan i visok čovjek laka koraka. Baci pogled na svoje ljude, a zatim na Kate.

– Kapetane, ova mlada žena je Kate Connery – napomene Masters.

Hammond nije krio srdžbu.

– Ne zanima me njeno ime, Masterse! Što se mene tiče, ona je samo roba. I to veoma dobra, moram dodati.

– Gospodine, niste me dobro čuli – bio je uporan Masters. – Ona je Kate Connery. Nećakinja kapetana Martina Connerya.

Na trenutak je zavladao muk, a zatim se Hammond ustremi na Ashforda.

– Kakva je to zamka, pukovniče? Dogovorili smo se da žene mijenjamo za oružje. Zatim su žene čudom nestale, a ostala je samo jedna jedina, da bi se na kraju pokazalo da je ona nećakinja samog kapetana Connerya.

– Vidio sam Connerya – odbrusi Ashford razdraženo. – Njega se uistinu nemate zbog čega bojati!

– Vidjeli ste ga? Taj je čovjek sam vrag! Ako ga naljutite, pratit će vas do smrti! Dovraga, jeste li ikad čuli za Dead Man's Chest, pukovniče?

– To se ime spominje u nekoj staroj pomorskoj baladi, nije li tako? – upita Ashford nesigurno.

– To i još više od toga. Dead Man's Chest je mali stjenoviti otočić bez vode, drveća, zapravo bez ičega, izložen tropskom suncu. Hammond zastane i provuče rukom kroz gustu kosu. Ashford je šutke čekao.

– Bilo je ljudi koji su sebe smatrali dovoljno snažnima da izazovu Connerya, a on ih je odveo na taj otočić i ostavio ondje. Rekao je da će ubrzo ustanoviti koliko su snažni i žilavi, a on će za neko vrijeme doći po njih. Vratio se, dakako, ali od njih nije ostalo mnogo. Drugom jednom prilikom neki ga je čovjek pokušao nasamariti i sklopio je s revolverašem pogodbu da ga ubije. Čovjek je promašio i dobio metak u grudi. A onoga tko je naručio to ubojstvo Connery je proganjao sve do mora, probušio mu brod i natjerao posadu da ga napusti. Kada je i kapetan, to jest čovjek koji je htio odstraniti Connerya, pokušao napustiti brod zajedno s posadom, Martin Connery ga je poslao natrag. Rekao je da, po tradiciji, kapetan ostaje na brodu do kraja.

Hammond zašuti i mrko pogleda Ashforda.

– Doplovio sam ovamo ni za što, pukovniče Ashforde! Nemojte više pokušavati sklapati sa mnom bilo kakav posao. Prije no što počnete otimati djevojke, pobrinite se da saznate tko su one!

S mora je puhao vjetar s oku-

som soli. Ashford je stajao blijed i ukočen, nijemo zureći u brod koji mu je trebao donijeti oružje.

Frank krene prema kolima. Nekoliko ljudi, shvativši njegovu namjeru, pođu za njim. Ashford skoči.

– Hej, vi, stanite!

Frank zastane, pljune i procijedi:

– Idite dovraga!

Kate je mirno stajala. Jedan je konj bio u blizini i ona polako krene prema njemu.

– Kate! Kamo ćete?

– Kući, pukovniče.

– I vi me napuštate?

– Nikada nisam ni bila s vama, pukovniče – reče ona mirno. – Bit će bolje da odustanete od svojih nerazumnih planova.

– Kate! Stanite!

Ljudi su napeto promatrali pukovnika i Kate. Djevojka je nastavila koračati prema konju.

– Dovraga, Kate, rekao sam da stanete!

Stigla je do konja. Još samo da se vine u sedlo i bit će slobodna.

– Ja ću je natjerati da stane, pukovniče! – čula je Frankov glas.

Podigao je pušku, planuo je hitac i trenutak zatim konj je bio mrtav.

Frank baci pušku na zemlju i dohvati bocu viskija. Otpije nekoliko gutljaja, a zatim pruži bocu drugome čovjeku. Pošto su četvorica zajednički ispraznila bocu, zaputе se prema Kate.

Ona podigne glavu. Nije imala kamo pobjeći.

– Dale – kriknula je glasno. – Dale, gdje si?

Ne ispuštajući iz vida muškarce koji su joj polako prilazili, ona dobaci Ashfordu:

– Dajte mi svoj revolver!

– Što? – zapanji se on.

– Ili ga dajte meni ili ga upotrijebite vi – ponovo će ona oštro. – Ako ih ne zaustavite vi, ja ću!

On je oklijevao samo trenutak, a zatim hitro izvuče revolver i baci ga prema njoj. Djevojka ga spretno uhvati.

Ljudi neodlučno zastanu. Kate je mirno čekala.

– Samo naprijed! – odvaži se jedan od muškaraca. – Neće ona pucati ni u koga!

– Gdje je Hayden? – zazvoni u tišini njezin glas. – Što se dogodilo s Cutlerom?

– Hajdemo! Neće pucati! Samo navalite na nju, momci!

– Kreni ti – reče drugi muškarac i povuče se ustranu. – Pomogao sam da pokopaju Haydena. To mi je bilo dovoljno! – doda, dohvati bocu i otpije gutljaj. – Idi, Frank! Ti si prvi započeo. Da vidimo kako ćeš ti s njom izaći nakraj – dobaci zlurado.

Frank krene naprijed, a zatim stane i počne polako uzmicati. Jedan po jedan i ostali su se poveli za njim.

Kate je držala revolver u ruci, ne skidajući pogleda s njih.

– Sve je kako valja, Kate!

Djevojka odjednom zadršće kad je čula taj glas. Glas je pripadao Dalu.

– Uzjaši ovoga konja da što prije krenemo odavde – dalje ju je upućivao Dalov glas.

Olakšanje što ga je osjetila bilo je tako golemo da je na trenutak pomislila da će se onesvijestiti. Koljena su joj klecala i ona polako spusti revolver. Nemajući snage da pogleda Dala, priđe konju, dohvati uzde i zastane.

Pronašli su je, znači! Bila je slobodna! Ostale djevojke također! Sve je gotovo!

Vinula se u sedlo.

Tek tada je smogla snage da ih pogleda. Dal je u ruci držao revolver, a Mac je stajao malo dalje od njega s puškom.

Djevojka dojaše do Ashforda i pruži mu revolver.

– Hvala vam za ovo, mnogo hvala. Da sam na vašem mjestu, otišla bih odavde dok ima vremena. Popiju li još viskija, postat će još drskiji, a vi ste ih uvalili u sve to.

– Izaći ću s njima nakraj.

Djevojka krene prema Dalu.

– Još nije sve gotovo – reče on. – Jaši mirno, ali budi spremna na trk ako zatreba. Mi ćemo ih zadržavati dok ti ne budeš izvan njihova dometa.

– Želim biti s tobom – reče ona drhtavo.

– Ti jesi sa mnom – naglasi on. – No sada idi!

Namučio sam se dok sam te pronašao i ne želim da te pogodi kakav metak.

Frank zavitla bocom. Promatrao je Travenove s mržnjom. Dovraga svi oni! Ashford je slabić, doduše, ali neće pustiti plijen iz ruku samo tako. Čekajte samo!

Nagne bocu i otpije gutljaj.

– Još nije sve gotovo – reče čovjeku do sebe, koji se zvao Bolt. – Ni slučajno!

– Pazi! Ovi momci mogu pucati!

– Koliko imamo konja?

– Deset, možda dvanaest. Što ćemo s pukovnikom?

– On otpada. Baš nas briga za njega!

Ashford je stajao sam na bijelom pijesku. Osjećao se potpuno odbačenim. Odsutno je promatrao golemi brod što se njihao na morskim valovima. Jedra su se napinjala na vjetru, a mornari su dizali sidro. Uskoro će brod zaploviti i sve će biti svršeno.

Obazre se oko sebe i zamijeti Butlera i Cushinga kako mu prilaze.

– Pukovniče? Držim da moramo što prije otići odavde – reče Bulter. – Ransdale čuva naše konje kod velikog hrasta. Mislim da se moramo vratiti u Kentucky.

Kentucky? Ondje nikada nije ništa postigao, a sada pogotovu neće biti dobrodošao. Osjećao se iznemoglim i obeshrabrenim.

– Ne znam, Butleru – promuca. – Naprosto ne znam – ponovi bespomoćno.

– Gospodine, nemamo mnogo vremena. Ovi vas ljudi doista mrze. Mnogi od njih su pravi otpadnici, spremni na sve. Nisu to dobri ljudi, gospodine – govorio je Butler blago.

– Bili su naši ljudi.

– Više to nisu. Dođite, moramo krenuti. Privlačimo previše pažnju.

Butler baci pogled na kola, a zatim se okrene. Cushing ga je pratio u stopu. Nakon kraćeg oklijevanja Ashford pođe za njima.

XXIII

Mac Traven je natjerao Dala i Kate da odjašu ispred njega, a on je držao na oku razbojnički logor. Pošto su odmakli dvjesto metara, okrene i on konja da ih sustigne, pazeći pritom da ne bude leđima okrenut kolima.

Došavši do blage uzvisine, zastane i pogleda natrag. Tri čovjeka, jedan od kojih je bio i Ashford, odlazila su u pravcu šume. Ostali su se okupljali oko kola.

– Dale, želim poći kući!

– Idemo, Kate, dakako – umiri on djevojku – ali ćemo se zaustaviti u gradu da pokupimo djevojke i gospođu Atherton. Uz to moramo

ondje obaviti i jedan važan posao – dobaci pogledavši je iskosa.

– Koji posao? – sumnjičavo će djevojka.

– Ti i ja ćemo se vjenčati, Kate. Jednom sam te zamalo izgubio i ne želim ponovo riskirati – dometne obješenjački.

– Čini mi se da to moram smatrati prosidbom?

– Zašto ne? Nikada nisam bio osobito vješt na riječima, a od rane u ratu ostalo mi je pomalo ukočeno koljeno. Ako kleknem da te zaprosim, morat ćeš mi pomoći da ustanem.

Uto im se pridruži Mac koji se neprekidno osvrtao. Nije bio siguran da ih nitko ne prati. Ti su mu ljudi izgledali suviše opasni. Ponovo je zaostao, pustivši Dala i Kate da uživaju u razgovoru sami.

Budu li ih htjeli pratiti, gonioci će jamačno odabrati najkraći put za Refugio. Zato je Mac odlučio držati se južne strane rijeke Mission, sve dok ne izbije na glavnu cestu za grad.

Dakako, u Refugiou će se zadržati samo kratko vrijeme i smjesta krenuti za Victoriju.

Dan je bio vedar. S većih visina pružao se povremeno pogled na zaljev i brod koji se približavao prolazu što vodi u zaljev Aransas. Mac skine šešir i obriše znojno čelo. Počeo je osjećati umor.

Uskoro će biti kod kuće. Samo da se što prije vrate! Zaželio se roditelja i svakodnevnih poslova na ranču.

Okrene se ponovo u sedlu. Ništa.

Čemu onda taj osjećaj nelagodnosti? Što ga to navodi na pomisao da nešto nije kako valja?

Odjednom namiriše prašinu.

– Dale! – krikne. – Netko dolazi! Pazi!

Dolazili su jahači, njih barem dvadesetorica, a sedmorica ili osmorica bili su Indijanci.

Traven odlučno podigne pušku.

Visoki muškarac s meksikanskim sombrerom na glavi odvoji se od ostalih i priđe bliže. Skine sombrero i nakloni se djevojci.

– Kate? Jesi li dobro? Tvoji su pratioci, pretpostavljam, Travenovi?

– Tako je – reče Dal – a tko ste vi?

Čovjek se nasmiješi.

– Ja sam Martin Connery. Povremeno me zovu kapetanom – odvrati i baci pogled na Kate. – Jesi li dobro, djevojčice? Što je s drugim djevojkama? Jesu li oslobođene?

– Sve je dobro, striče Martine – reče djevojka i pokaže na Dala. – Ovo je Dal Traven. On i ja ćemo se vjenčati – doda i potom se okrene prema Macu. – Major Mac Traven – predstavi ga.

– Drago mi je – reče stariji čovjek uljudno. – Došli smo vidjeti treba li vam pomoć. Osim toga, mi u Teksasu volimo da su plaže čiste – reče značajno.

– Sada uglavnom jesu, ako se izuzme nekoliko odmetnika koji dolje piju viski. Vjerujem da je Ashford otišao zajedno sa svojim najvjernijim pratiocima.

– Vidjet ćemo, zar ne? – odvrati Connery i podigne sombrero. – Hasta la vista!

XXIV

Jack im pođe ususret preko maloga trga čim su ujahali u Refugio. Smiješio se.

– Mac! Dale! Drago mi je što vas vidim. Već sam se uplašio da su vas oni odmetnici zarobili ili ubili.

Pruži ruku djevojci.

– Gospođice, sjajno je što vas vidim. Djevojke vas neprekidno hvale. Tvrde da samo vama imaju zahvaliti što su oslobođene.

Mac pogleda na trg. Ljudi su ih radoznalo promatrali.

– Mogu li djevojke putovati? Jesu li se odmorile?

– Svakako, ali što je s vama? Umirete od umora, nije li tako?

– Izdržat ćemo. Želio bih što prije stići u Victoriju.

– Kate i ja ćemo... – pobuni se Dal.

– Možete se vjenčati u Victoriji kao i ovdje – prekine ga brat.

Kate je pošla u hotel da vidi djevojke.

– Mac, što te muči? – upita Dal brata. – Sve je svršeno. Družina odmetnika se raspala, a ono što je od nje ostalo sredit će Connery.

– Može biti. Kažem da moramo što prije odavde. Neki odmetnici mogu pobjeći, a ne znamo ni što Ashford ima na umu.

Priveže konja za ogradu i uđe u hotel.

Okupali su se i obrijali kadli u sobu uđe Jack s novom odjećom u ruci.

– Pronašao sam jedan otvoreni dućan – reče pobjedonosno. – Zablistat ćete kad se presvučete. Jeste li sigurni da želite još večeras poći dalje?

– Bojim se da ćemo morati ostati ovdje – popusti Mac nakon kraćeg oklijevanja. – Moramo se odmoriti. Osim toga, putovanje noću s djevojkama bilo bi suviše opasno. Gdje su one? Tko pazi na njih?

– Gospođa Atherton – progunđa Jack – a tu sam i ja – dometne isprsivši se.

– Kladim se da jesi – reče Dal podrugljivo. – Otkako si ugledao gospođu Atherton, sav si se promijenio – nastavi zadirkujući.

– Netko mora paziti na te djevojke – zbunjeno će Jack. – Cordelia Atherton je udovica i nema ničega lošeg u tome što mi se sviđa – doda i pođe prema vratima. – Vi se dobro odmorite, a Jesse i ja ćemo stražariti. Razgovarao sam sa šerifom, a i građani su spremni pomoći.

U hodniku ispred soba gdje su spavale djevojke Jack zapali cigaru i sjedne na klupu u kutu. Jesse mu se pridruži.

– Mac kaže da su ljudi na Istoku poklali svu stoku za vrijeme rata i da sada nemaju što jesti – progunđa Jack zamišljeno. – Razmišljao sam da ovdje kupimo stado od možda tisuću goveda.

– Kako ćeš prijeći Mississippi?

– Plivajući – nasmije se Jack. – Kako drukčije?

– Ako ti ili Mac odlučite ući u taj posao – primijeti Jesse – možete računati i na mene. No rijeku ću prijeći u čamcu, a nipošto plivajući.

Jedno po jedno gasila su se svjetla grada i trg na kome se nalazio hotel utonuo je u tišinu. Čuo se bat koraka pokojeg kasnog prolaznika i povremeni lavež pasa.

Jackovi kapci otežaše i on utone u san. Jesse izađe ispred hotela i stane u sjenu trijema. Neko je vrijeme šutke osluškivao zvukove noći, a zatim sjedne na obližnju klupu i zadrijema. Golemi pas čuvar, vlasništvo hotela, ispruži se podno njegovih nogu.

Osjetivši da se nešto kraj njega miče, Jesse otvori oči. Kroz poluotvorene kapke opazi jednog jahača

kako obilazi trg. Smjesta prepozna Ashfordova čovjeka. No jahač se ubrzo izgubi iz vida, a on nastavi drijemati.

Istodobno su se u blizini Mission Creeka odmetnici okupili oko logorske vatre.

– U gradu vlada mir – izjavi čovjek koji je upravo dojahao na konju. – Nikoga nema na vidiku, osim mladoga Travena. Sjedi na trijemu hotela i spava.

– Najbolje je da ih napadnemo kada krenu na put – reče Frank. – Buck, jesi li dobar u rukovanju lasom? Misliš li da možeš njime skinuti nekoga sa sedla?

– Držim da mogu.

Čovjek koji je dotada drijemao kraj vatre naglo se uspravi.

– Gdje su ostali? Zar još nisu stigli?

Svi su šutjeli i on razdraženo nastavi:

– Jeste li me čuli? Gdje su oni?

– Neće doći, Hobe.

– Što to znači?

– To znači da ih je sredio Connery. Nije mu se svidjelo što su napali njegovu nećakinju.

– Zaista? – zabezeknuto je Hob zurio u svoje drugove.

– Objesio ih je. Svu četvoricu.

Na Hobovu se licu zrcalio izražaj nevjerice.

– Samo tako? – promuca napokon.

– Bilo je to baš onako kako su pričali mornari. Taj čovjek ne trati vrijeme, ni tuđe, ni svoje.

– Ni ja – dobaci Frank bijesno. – Napast ćemo ih kada krenu na put. Njih će biti trojica ili četvorica muškaraca, a nas je devetorica. Domoći ćemo se svih žena, njihovih konja, oružja i novca. Zatim ćemo poći na zapad. Imam rođaka u Neucesu koji se obogatio krađući stoku s obje strane granice. Možemo mu se pridružiti i osnovati svoj ranč.

XXVI

Jutro je svanulo i skupina se stala spremati za put. Jesse je ispričao Jacku koga je vidio te noći i ovaj se zabrinuo.

Prije odlaska Cordelia Atherton se obratila vlasniku hotela koji je stajao za recepcionarskim pultom:

– Ja sam Cordelia Atherton. Nemam novaca, ali posjedujem ranč u blizini Trinityja. Potreban mi je jedan pištolj.

Starac ju zamišljeno pogleda.

– Čini mi se da svu zaštitu koja vam treba imate u svojim pratiocima.

– Oni su najbolji zaštitnici, ali nikad se ne zna što se može dogoditi. Potreban mi je pištolj. Poslat ću vam novac prvom prilikom ili uzmite ovaj zlatan lanac.

– Umijete li rukovati oružjem?

– Dakako. Moj je otac jahao s Ripom Fordom. Naučio me svemu.

– To je dovoljno za mene – reče čovjek i zavuče ruku u ladicu. – Ovo je mali pištolj kakav obično nose kockari. Platit ćete mi drugom prilikom.

– Hvala vam, gospodine.

Dal je jahao na čelu kolone. Najprije brzo, a zatim je usporio.

Kate mu priđe.

– Imam osjećaj da si zabrinut – reče mu tiho. – Što te muči?

– Neću biti sretan dok vas ne

dovedem kući. Ti su odmetnici pravo smeće.

– Većina ih je otišla. Razdvojili su se. Ne znam što se dogodilo s Ashfordom. Odjahao je s dvojicom ili trojicom najodanijih ljudi, pun gorčine. Planovi su mu se izjalovili – nastavi ona zamišljeno – a mi smo tome krivi.

– Što god se dogodi, dogodit će se na putu do Victorije – ustvrdi Del. – A nešto će se dogoditi ako me moji predosjećaji ne varaju.

Kate se okrene i zagleda u povorku djevojaka i muškaraca. Na samome kraju jahao je Mac, odabravši, kao i uvijek, najopasnije mjesto u koloni.

Djevojka zadršće od straha. Razbojnici su blizu, znači! Znala je da jesu.

A idućega dana trebalo je da se ona vjenča!

Dan je bio sunčan, a priroda prelijepa. Poput bijela prekrivača rascvjetale ivančice prekrile su prostrane livade.

Mac se osvrne. činilo se da je u ovakvoj okolici nemoguće izvršiti napad, no iskustvo ga je učilo da se ne oslanja na ono što mu se pričinja. Uvijek postoje zakloni iza kojih se napadači mogu sakriti. Dal je jahao na čelu i suviše daleko odmakao.

– Jesse – vikne Mac – smanjite razmak!

Mladić je razgovarao s Dulcie i nehajno mahnuo rukom. Ipak je dao znak da se kolona zbije.

Mac je mislio na Martina Connerya. To je odista zanimljiva ličnost. Da je sada s njima, osjećao bi se mnogo sigurnijim.

Kolona se ponovo rastegla i Mac srdito stisne usne. Dovraga, zar ne misle na opasnost?

Osvrne se po stoti put i uhvati odsjaj svjetla s desne strane. Nije li to bio odsjaj s revolverske cijevi? Ili mu se samo pričinja?

Ponovo pažljivo promotri okolicu, ali ne zapazi ništa sumnjivo. Umoran je i očito ima priviđenja.

Laso je doletjelo posve neočekivano. Palo je na njegova ramena i povuklo ga s konja. Preplašena se životinja propela i stala bježati.

Mac se stropošta na zemlju. Čuo je nečije korake i pokušao se osloboditi iz lasa. No nije imao vremena. Napadač je bio suviše blizu. Ipak je Mac uspio zgrabiti pušku i zarinuti je u čovjekov želudac te povući okidač.

Na trenutak je opazio unezvijeren pogled čovjeka. Metak je oborio napadača na leđa, a Mac se hitro oslobodio lasa.

Baci još jedan pogled na mrtvaca i pohita uzbrdo.

S uzvisine baci pogled na kolonu. Bila je raštrkana u dolini. Desetak ili dvanaest ljudi jurišalo je na nju, zatekavši žene i njihove pratioce posve nespremne, to više što je on bio onesposobljen.

Jesse je pucao, a žene su se okupile oko Kate i gospođe Atherton.

Mac klekne na jedno koljeno. Udaljenost je bila prilično velika, ali su njegovi meci za tren oborili dvojicu napadača. Treći metak pogodio je konja, koji zbaci jahača, no četvrti promaši cilj.

Mac ustanovi da su razbojnici previše daleko i obazre se oko sebe. Gdje mu je konj? Ili konj njegova napadača?

Prokune i potrči. Na maloj uzvisini ugledao je Jacka kako puca na jednog napadača na konju. Čovjek se presavio, a zatim pao na

zemlju, no prije toga njegov je metak pogodio Jacka u nogu. Mac potrči još brže. Opazi da je Jacku noga krvava.

– Dobro mi je. Ukopao sam se iza ove stijene, mladiću – reče Jack. – Pođi u pomoć ženama.

Mac potrči s puškom u ruci, spreman da smjesta zapuca. Dal je na konju jurišao na jednog razbojnika. Obojica su opalila istodobno, ali je Dal ostao u sedlu. Njegov je protivnik nastavio jahati još desetak metara, a zatim se stropoštao s konja na zemlju i ostao ležati nepomično.

Mac nanišani pažljivo na jednog jahača. Čovjek u trenu padne kao da ga je skinula kakva golema ruka. Njegov konj jurne prema Macu i ovaj se vješto baci u sedlo te okrene konja prema središtu bitke.

Napadači su bili osujećeni i pomalo su se povlačili.

Mac se spusti niz padinu i zaustavi kraj djevojaka koje su se šćućurile jedna uz drugu. Samo su Kate i Cordelia pucale.

S druge strane priđe im Dal na svome konju, a nedugo zatim i Jesse, hodajući.

– Izgubio sam konja – reče on tužno.

– Koliko vidim, dva su konja ostala od razbojnika – promrmlja Mac. – Uhvati jednoga za sebe, a drugoga za Jacka. Ranjen je u nogu.

Polako su se svi okupili. Ranjen je bio samo Jack i svi su priznali da su imali vrašku sreću.

XXVII

Victoria je ležala u mraku kada su joj se primakli. Samo je nekoliko prozora na kućama bilo osvijetljeno.

Mac sjaše i zaputi se u predvorje malog hotela.

Trebamo četiri do pet soba – reče recepcionaru.

– Naše sobe nisu prikladne za mlade žene – odvrati čovjek, prelazeći pogledom s muškaraca na djevojke. – Jedna od druge odijeljene su platnenim pregradama. Nema zidova objasni on. – A muškarci ponekad upotrebljavaju neprikladan rječnik – nastavi oklijevajući.

– Dajte nam sobe, a ja ću se pobrinuti za muški rječnik – primijeti Mac s natruhom šaljivosti u glasu.

– Dobro, gospodine – pomirljivo će recepcionar. – Koliko soba?

– Trebamo jedanaest kreveta.

Pošto im je recepcionar pokazao sobe, Mac se obrati bratu:

– Djevojke ćemo staviti u sredinu, Dale. Ti i Jesse spavat ćete u posljednjoj sobi, a Jack i ja uzet ćemo ovu prvu do ulaza.

Smjestili su se po prostorijama. Izenanda Mac prozbori svečano i glasno:

– Slušajte svi! S nama je ovdje nekoliko veoma umornih mladih žena. Jedna je od njih moja sestra, a druga je buduća žena moga brata. Pretpostavljam da se vi, muškarci, umijete svi uljudno ponašati. Ako je tako, poći ćete na spavanje, a razgovor ostaviti za sutra.

Bude li netko pravio buku, osobno ću se pobrinuti za njega.

Kroz tišinu koja je zavladala prolomi se jedan muški glas:

– Samo lezite! Bit ćemo tihi.

Hvala na upozorenju. A vi, momci – nastavi oštro, očito se obraćajući svojim ljudima – kletve ostavite za sutra.

U tri ujutro grad je bio mračan i tih. Jedan čovjek dojahao je do hotela, oprezno sjahao i privezao konja za stablo kraj ulaza.

Prikrao se do recepcionarskog pulta. Izuo je čizme i nečujno nastavio put prema sobama. Bio je to Frank.

Frank je skovao plan. Propala je njihova namjera da pohvataju žene i pobiju sve pratioce kolone, ali će ovoga puta ostvariti ono zbog čega je došao.

Ubit će Maca Travena!

Prolazio je hodnikom, pažljivo zagledavajući u otvore na pregradama među prostorijama. Mjesečina mu je olakšavala posao.

Što je bolje upotrijebiti? Revolver ili nož?

Bolje nož. Neće probuditi ostale. No ako bude trebalo, pucat će. U sveopćoj gužvi koja će nastati lako će pobjeći.

Unatoč visini i težini, Frank se kretao gipko poput mačke. Konačno je otkrio gdje je bio Mac Traven. Na samom kraju. Do njega su spavale dvije žene na niskim krevetima.

Prokleti Travenovi! Nikad ih nije volio, onako visoke i hrabre. Oni njega nisu poznavali, a on njih jest. Prije no što se pridružio Ashfordu bio je vođa male razbojničke družine koja je pustošila rančeve Teksasa.

Sudjelovao je u krađama mnogih konja i stoke. Ukrao je i konja kojega je privezao ispred ulaza i čeka ga da obavi svoj zadatak i ponese ga što dalje odavde.

Čim ubije Maca Travena!

Prstima je opipavao platnenu pregradu u potrazi za otvorom. No greškom je upao u odjeljak u kome su spavale Dulcie i Cordelia Atherton. Hodao je pažljivo natraške, no jedna je daska lagano zaškripala i mlada žena otvori širom oči. Opazi muškarca naoružana revolverom i nožem te munjevito posegne za svojim malim pištoljem.

Uljez je petljao nešto oko zavjese. Krenuo je prema odjeljku u kome je ležao Mac Traven. Njega je, očito, namjeravao ubiti.

– Majore Travene! Pazite! – prolomi se ženin glas kroz tišinu noći.

Čovjek se okrene poput tigra i ustremi na nju, ali je ona bila brža. Ispalila je metak u njega i on posrne, a zatim s kletvom na usnama potrči prema izlazu.

Cordelijin je krik probudio Maca i on skoči s kreveta s revolverom u ruci. Ugledavši uljeza kako zamiče za ugao hodnika prema izlazu, pohita za njim.

Čovjek se naglo okrene s revolverom u ruci.

– Prokleti Travene! – bijesno krikne i podigne revolver.

Opalili su gotovo istovremeno. Mac zamijeti da je čovjek zadrhtao i opali još jednom.

Napadač padne na koljena. Mac u njemu prepozna Ashfordova čovjeka kojega je prvi put vidio na ulici ovoga grada. Zvao se Frank.

Sada mu je lice bilo izobličeno od mržnje i bola.

– Prokletniče! – mucao je. Uvijek si imao sreću. Da nije bilo te žene...

Mac Traven je čekao s revolverom u ruci.

Čovjek se pokuša uspraviti, ali umjesto toga glava mu klone na grudi, a trenutak zatim ispruži se

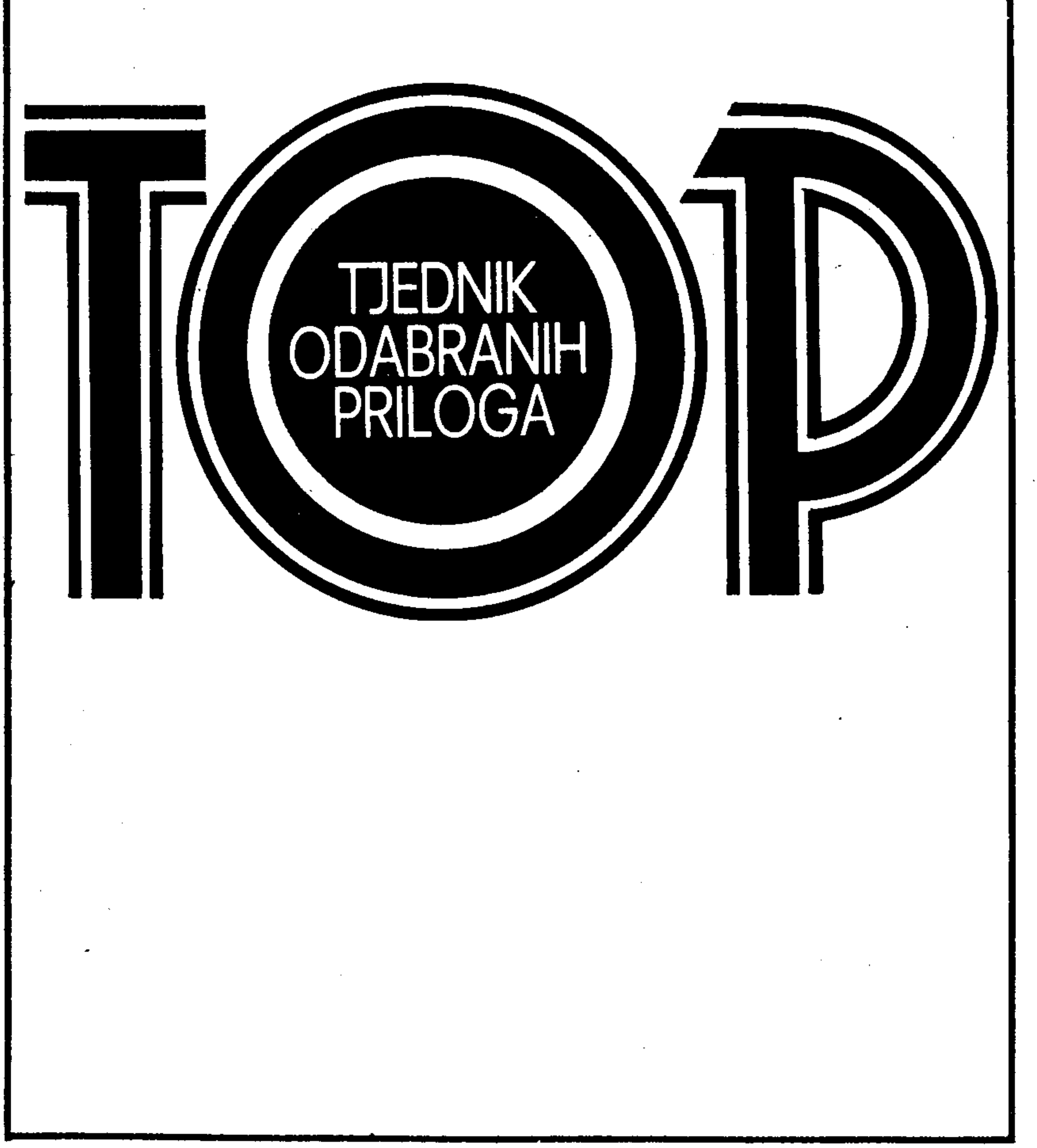
TJEDNIK
ODABRANIH
PRILOGA

na podu, dok mu je revolver ispao između prstiju.

Mac priđe do prostorije u kojoj je ležala Cordelia Atherton. Promatrala ga je širom rastvorenih očiju.

– Hvala, gospođo – reče on blago.

(kraj)

U PRIPREMI:

John Gray
Tragom Komanča

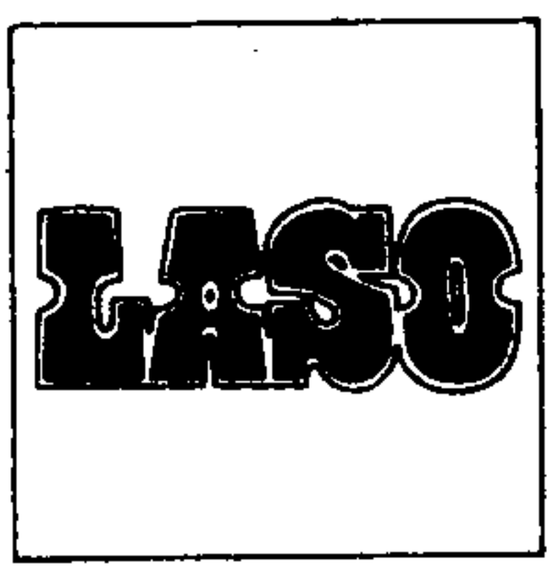

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 46.800 d, a za šest mjeseci 23.400 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO).

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00. SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US$ 17,00 (avionom US$ 20,20), C$ 24,00 (avionom C$ 28,30), Australia Ł 12,00, (avionom Ł 15,00).

Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d.

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

Ne propustite idući broj LASA
– najboljih western romana!
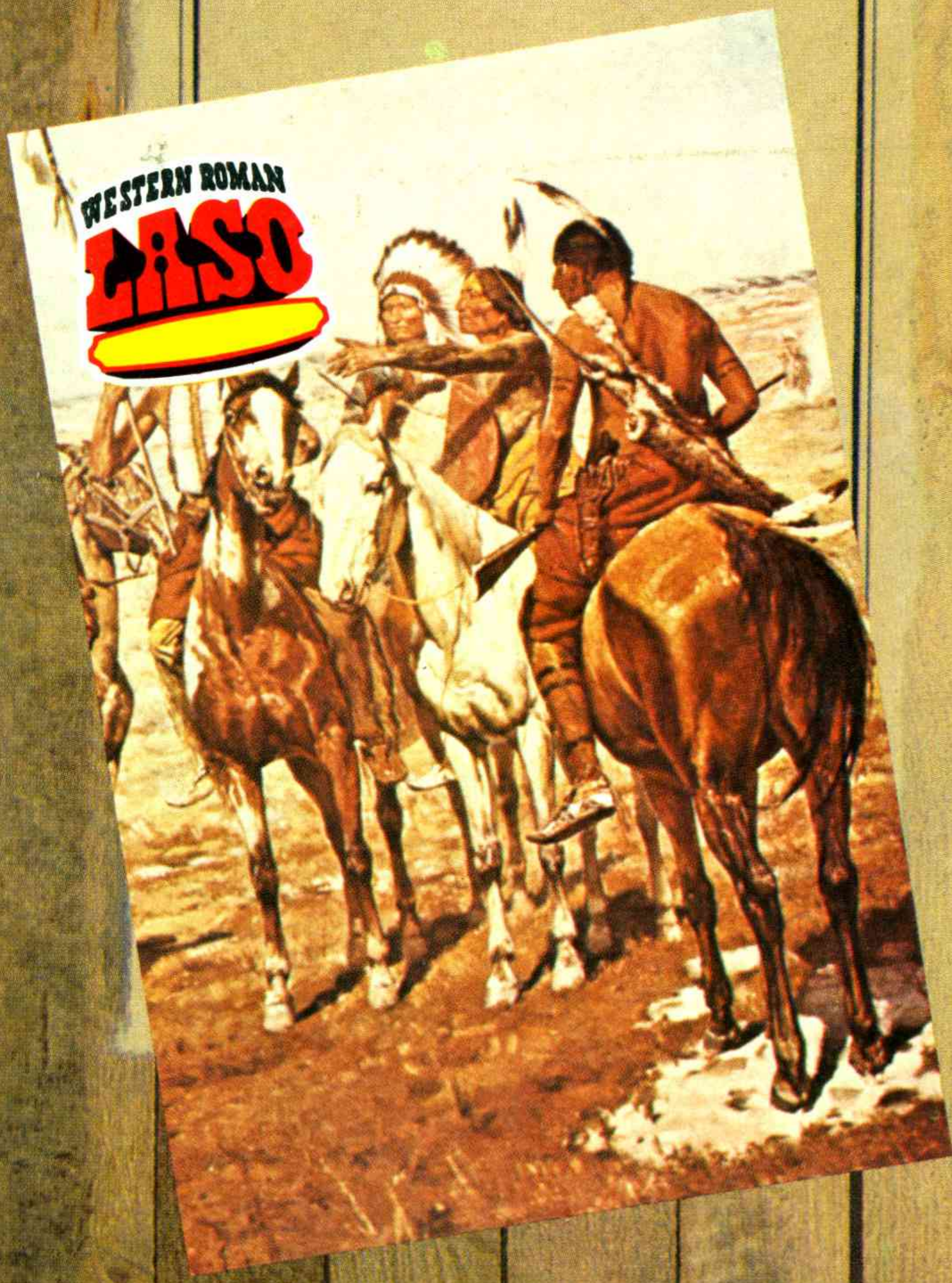
Svakog petka
na svim kioscima!